

Издательство "Фют"

ОТВЛИЧАНЕ В КАРИБИТЕ

Лорън Сейнт Джон

ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН ОТВЛИЧАНЕ В КАРИБИТЕ

Превод: Ирина Манушева

chitanka.info

Лора Мартин обича да чете криминални романи и мечтае да стане прочут детектив. Но когато заедно с вуйчо си, най-добрия си приятел Тарик и любимото си куче Скай пристигат на така очакваната ваканция на Карибите, те са принудени да влязат в опасна игра с тайнствени врагове, сблъскват се с пирати, изригващ вулкан и гладни акули, а единствената им надежда за спасение е помощта на най-непохватното момче в света...

На Вирджиния Маккена, моята приятелка, която също като мен е влюбена в дивата природа и вярва, че и морските създания се нуждаят от любов.

1.

— Искате ли да спечелите круиз в Карибско море до остров с триста шейсет и пет плажа — по един за всеки ден от годината? Дами и господа, момичета и момчета, там пясъкът е толкова бял, че искри! Как според вас изглежда раят? Представете си, че лежите в хамак и пиете кокосово мляко, а делфините играят в тюркоазната лагуна толкова близо, че можете да ги докоснете!

Беше сив, дъждовен съботен ден в Сейнт Айвс и макар да обожаваше новия си дом, точно в този момент Лора Марлин не можеше да си представи нищо по-прекрасно от вълшебния остров в Карибско море. Най-много ѝ хареса това с делфините. По всичко личеше, че не е единствената, която мисли така. Въпреки дъжда, около жената с небесносиня риза с надпис „Фантастични пътувания“ на джоба се беше събрала малка тълпа. Върху правата ѝ, късо подстригана кестенява коса се кипреше старомодна кръгла шапчица в същия син цвят. Жената седеше под плажен чадър на усмихнати слънчица, а в ръката си държеше кошница с бледоморави листчета.

— И това не е всичко! Ние ще ви осигурим една безплатна седмица за двама на остров Антигуа, в петзвезден хотел, плюс билети за самолет до дома, ако искате да се върнете при дъжда, разбира се, ха-ха!

Скай побутна Лора с влажния си нос и тя го погали по меките уши. Знаеше, че трябва да се прибира, защото вуйчо ѝ ще я води да обядват риба и картопки в кафенето „Портминстър“, но ѝ беше интересно да чуе какво трябва да направи човек, за да спечели екскурзия до рая. В дъжд или пек, Лора обичаше Сейнт Айвс повече от всяко друго място на света, но това не значеше, че не мечтае да пътува, особено ако може да се препича на слънце и да плува с делфини в тюркоазни лагуни.

Само преди няколко месеца Лора дойде да живее на улица „Океански изглед“ №28 в Сейнт Айвс — морски курорт в южния край на Англия, след като социалните служби откриха, че има вуйчо, за

чието съществуване не бе и подозирала. Целият ѝ живот дотогава беше преминал в детския дом „Горски поляни“ в едно северно градче с температури, близки до полярните. Стаята ѝ там гледаше към паркинг и бетонна площадка за игра — толкова потискаща гледка, че момичето предпочиташе света на книгите.

С годините те се превърнаха в нейния прозорец към света. Най-любимите ѝ книги бяха за детектив Мат Уокър — гений в надхитряването на опасни престъпници. Лора часове наред гледаше през прозореца, потънала в мечти за живот като на Мат Уокър, но в „Горски поляни“ не се случваше нищо интересно. Нямаше зловещи престъпници или загадъчни светлини през нощта.

Всичко това обаче се промени в мига, в който пристигна в Сейнт Айвс. Преди да се усети, се оказа въввлечена в приключения, които на повечето хора биха стигнали за цял живот. Лора обаче не беше обикновено момиче. Вместо да утолят жаждата ѝ за вълнения, приключенията я изпълниха с твърдата решимост да ги превърне в своя професия.

Тя горещо се надяваше, че когато порасне и стане велик детектив като Мат, ще пътува до каналите на Венеция, до обитаваните от вампири планини в Трансилвания или до африканската савана, където бродеха лъвове. Но дотогава не ѝ хрумваше нищо по-вълнуващо от пътешествие до покрит с палми остров в Карибско море.

Единственият недостатък на такъв живот би бил, че ще се наложи да остави Скай и Тарик, който беше другият ѝ любим човек, освен вуйчо ѝ.

— Това е пътешествието на мечтите ви, нали? — обърна се към събраните хора представителката на „Фантастични пътувания“.

— Шегувате ли се? — провикна се една изтерзана на вид майка, като едва не събори Лора с огромната си количка. — Ще взема десет билета, за да имам десет пъти по-голям шанс!

Лора завъртя очи и се дръпна назад заедно със Скай. Няколко души се отдръпнаха от сибирското хъски, което с хипнотичните си сини очи и гъстата си сиво-черна козина напомняше на вълк. Лора се усмихна на себе си. После чу една млада двойка да си шепнат нещо и да сочат към сребрилата линия в козината на Скай, където трябваше да бъде предният му десен крак. Лора се наведе и прегърна хъското. Вярно е, че Скай имаше само три крака (беше загубил едната си лапа

като кутре след удар от кола), но струваше колкото сто кучета с четири крака.

— И струваш колкото хиляда човека като тях — прошепна тя на Скай достатъчно силно, за да я чуят и те. Тъкмо се канеше да го целуне по муцуната, когато той изведнъж изръмжа.

Лора вдигна очи и с изненада откри, че жената от „Фантастични пътувания“ гледа право в нея.

— Нямаме цял ден за губене. Колко струват билетите? — провикна се един мъж със зелен пуловер с жаба отпред.

Жената се обърна към него. Гласът ѝ отекна звънливо.

— Един паунд! Срещу нищожната сума от един паунд вие и ваш приятел можете да спечелите луксозен круиз!

Всички се втурнаха да си купуват билети за томболата. Дъждът беше спрял, но от покривите продължаваше да капе и Лора наблюдаваше суматохата, застанала под навеса на хлебарницата. Беше краят на март, но пролетта хич и не мислеше да идва — дори синоптиците го бяха признали. Заради неспирните валежи Лора и вуйчо ѝ Калвин Редфърн постоянно подгизваха, докато разхождаха Скай и Лоти, хрътката на вуйчо ѝ. А подсушаването на кучетата след разходка си беше истинско предизвикателство. Роуина, новата им икономка, постоянно палеше сандалово дърво в коридора в опити да се пребори с миризмата на мокра кучешка козина.

„Тук мирише на манастир“, ръмжеше вуйчо ѝ всеки път, щом се прибираще у дома, но докато го казваше, смигваше заговорнически на Лора. Нямаше съмнение, че за него Роуина — провинциално момиче с едър кокал, което замести предишната им икономка мисис Уеб, беше най-хубавото нещо на света след кифличките със сметана. Лора беше напълно съгласна с него. Роуина беше слънчева, обичаше кучета и правеше чудни сладкиши с ревен и яйчен крем.

Хората около чадъра вече се разпръсваха. Част от тях се отдалечаваха, стиснали морави билети в ръка.

— Три дни до тегленето — каза измъчената майка на своята приятелка. — Няма да мога да спя от вълнение. — Тя погледна към количката, където бебето със зачервено лице надаваше пронизителни писъци. — Не че иначе спя...

Лора забеляза, че жената от туристическата агенция отново гледа към нея.

— Красиво животно — кимна тя към Скай. — Сибирско хъски, нали? И аз имах такава. Много са царствени. Имам чувството, че се мислят за крале.

Лора толкова се развълнува, че е срещнала друг стопанин на хъски, че докато се опомни, вече пресичаше улицата. Обичайната ѝ недоверчивост към непознати се изпари за миг.

— Наистина ли? Не са ли невероятни? Скай е най-страхотното куче на света! Той е най-добрият ми приятел. Всъщност имам двама най-добри приятели — Скай и Тарик. Той е от Бангладеш.

— Късметлийка! Повечето хора са щастливи, ако имат и един приятел.

Отблизо се виждаше, че жената носи прекалено много грим и има диамант на един от предните си зъби. Лора си помисли, че „Фантастични пътувания“ трябва да е доста успешна компания, щом агентите ѝ могат да си позволят скъпоценни камъни по зъбите. Жената се наведе да погали Скай, но той изръмжа.

— Скай! — скара му нежно се Лора.

Жената се засмя.

— Както казах, имат се за крале. — Тя подаде един билет на Лора. — Какво ще кажеш да спечелиш пътуване до рая, миличка?

Лора се поколеба.

— Имам само два паунда и мислех да си купя сладолед с парченца кокос. Как се казваше вашето хъски?

— Кокосов сладолед? За какво ти е буца розова захар, щом можеш да опиташ истински кокоси в Антигуа?

— Само ако спечеля — уточни Лора, — а шансовете за това са нищожни. Никога нищо не съм печелила в живота си.

Жената от агенцията се усмихна и диамантът проблесна в устата ѝ.

— Никога не се знае. Случват се и чудеса.

Вярно беше. Чудеса наистина се случваха. Как иначе Лора щеше да се измъкне от мрачния приют „Горски поляни“ след единадесет години и да се озове в собствена стая с изглед към морето в дома на вуйчо си, където е тъй блажено щастлива сега? Особено откакто позволиха на Скай всяка вечер да спи в леглото ѝ.

Привлече я точно възможността да се отплати на Калвин Редфърн за добрината му. Парите не стигаха и нямаше никакъв шанс

той да си позволи почивка на Карибите. Лора извади монетата от джоба си.

— Добре, ще взема един билет.

— Само един? Е, ако това е щастливият билет, и един стига.

Лора разгледа билета. Беше около три пъти по-голям от пощенска марка, а на него беше отпечатан номер „252“. Тя затвори очи и си пожела нещо.

Когато отново ги отвори, жената я гледаше изпитателно.

Смутена, Лора попита:

— Как се казваше кучето?

— Кое куче?

— Вашето хъски.

— Ааа... — жената се покашля. — Хъдсън. Казваше се Хъдсън.

Лора усети, че жената е изгубила интерес към сибирските хъската и вероятно вече мисли как да привлече още клиенти. Затова прибра бързо билета на сигурно място в портмонето си и тръгна по улица „Фор“.

Зад нея се чу звънлив глас:

— Дами и господа, искате ли да спечелите фантастично пътуване до тропически остров?

Малко преди да стигне до алеята, която слизаше по стръмни стъпала към „Океански изглед“, Лора погледна през рамо. Жената от „Фантастични пътувания“ беше изчезнала с все плажния чадър и билетите си за рая!

Изглеждаше толкова невъзможно да се изпари за по-малко от две минути, че Лора се върна назад, убедена, че дъждът замъглява очите ѝ.

За миг се почуди дали всичко това не е било плод на развнтеното ѝ въображение. Но билетът още седеше в портмонето ѝ.

На средата на пътя към къщи Лора изведнъж се сети, че Хъдсън — тоест, „Хъдсън и синове“ се казваше хлебарницата срещу мястото, където стоеше жената от туристическата агенция. Най-вероятно беше съвпадение, че е имала хъски със същото име. В края на краищата, защо да си го измисля? Мат Уокър обаче винаги казваше, че съвпадения не съществуват.

2.

Лора и Скай седяха на каменната стена пред „Океански изглед“ 28 и чакаха пощальона. Гледаха разсеяно надолу към плажа „Портмиър“, където сивите вълни се разбиваха с грохот в брега под навъсеното небе. Между къщата и плажа имаше гробище. В слънчеви дни то беше спокойно и красиво място, но в дни като днешния кръстовете, кривото дърво и гаргите, които кълвяха между надгробните камъни, му придаваха доста зловещ вид.

Лора погледна към небето. Май пак се кани да вали. Жената от „Фантастични пътувания“ ѝ беше казала, че тегленето ще бъде в понеделник и че ако спечели, ще бъде уведомена своевременно. Но днес е четвъртък, а никой за нищо не я беше уведомил. Не би си го признала пред мисис Крабтрий, но вече губеше надежда, че ще замине на луксозен круиз.

— Не гледам никакъв чайник, а си чакам писмото, с което ми съобщават, че съм спечелила пътешествие до рая — отвърна Лора.

Мисис Крабтрий преряза един плевел с лопатката си. Макар и пенсионерка, тя обичаше да се облича доста екстравагантно. Днес носеше жълти градинарски ръкавици и палто с леопардова шарка.

— Неслучайно хората често използват думите „неприятности“ и „рай“ в едно изречение, мила. Двете просто си вървят заедно.

— Защо? — полюбопитства Лора, но отговорът на мисис Крабтрий беше заглушен от свирепия лай на Скай.

Пощальонът намръщено подаде на Лора някакви сметки за вуйчо ѝ, като се стараеше да стои колкото може по-далеч от зъбите на хъското.

— Ако това продължава, ще си поискам вредни — оплака се той. — Ден след ден двамата с върколака ме чакате в засада. А това не е хубаво за сърцето ми.

Сърцето на Лора пък се сви, защото явно нямаше писмо за нея.

— Той не е върколак, дори вълк не е — каза тя и стисна нашийника на Скай. — Той е сибирско хъски. И обикновено е много

мил. — Не каза, че колкото и мил да е, Скай никак не се радва, когато непознати доближават Лора.

Тя погледна издутата чанта на пощальона.

— Сигурен ли сте, че няма писмо и за мен? Да не би да е паднало на дъното или да сте го оставили на грешен адрес? Моля ви, проверете отново!

Пощальонът не ѝ обърна внимание. Подаде някакъв пакет на мисис Крабтрий и се затътри по улицата, мърморейки нещо по адрес на „днешните деца“.

— Защо си толкова сигурна, че ще спечелиш? — поинтересува се мисис Крабтрий, докато отваряше колета и гледаше одобрително кутията с тор за рози. — Може да е постановка, често се случва. Да си срещала човек, който е спечелил поне един сладкиш от томбола, а камо ли пътешествие или милион лири? Аз не съм, а ходя по тази земя от шест десетилетия и половина. Мисля си, че всичко това е чиста измама.

— Не е измама! — упорстваше Лора. — Много хора си купиха билети. Освен това жената, която ги продаваше, е имала сибирско хъски, а хъскитата са много придирчиви към хората, така че тя трябва да е готина. А и сънувах, че съм спечелила.

Премълча обаче, че сънят беше кошмар. В него жената от „Фантастични пътувания“ я отвличаше с пиратски кораб и вместо в Антигуа, я отвеждаше до една шахта, водеща до земното ядро. Докато стопената земна маса бълваше пламъци под нея, някакъв невидим убиец се опита да я блъсне вътре. Зарадва се, когато се събуди в собственото си легло, а Скай я близна по лицето.

— Стой далеч от томболи и лотарии — посъветва я мисис Крабтрий. — Почивки и богатство се печелят с труд, с пот и усилия, а не идват наготово.

Лора не отговори. Вуйчо ѝ каза същото. Според него шансът Лора да спечели безплатно пътешествие до Карибите беше едно към хиляди, ако не и милиони, а и да грабнеше наградата, сигурно щеше да има някаква уловка. Щяха да открият, че трябва да гребат със сал до Антигуа, или да им сервира куп скрити разходи, с които да ги разорят.

Думите на мисис Крабтрий ѝ напомниха, че има сума ти домашни. Въпреки че приближаваше краят на срока, мистър Гилбърт беше безмилостен.

Скай скимтеше, сякаш искаше да каже: „Няма ли да ме заведеш на разходка?“. Лора прокара ръка по гъстата му козина.

— Не днес — каза момичето, самото то вперило жадни очи към плажа. — Трябва да довърша проекта си по география. Но след два дни започва ваканцията и ще правим безкрайни разходки до...

Не довърши изречението си, защото мисис Крабтрий внезапно ахна, остави кутията с тор за рози и понагласи суетно русите си къдрици.

По улицата се задаваше дълга лъскава лимузина със затъмнени стъкла.

— Филмова звезда! Това трябва да е! — извика жената. — Естествено, Сейнт Айвс винаги е привличал хора на изкуството, писатели и други странни птици. Ох! Чудя се кой ли може да е? Лора, да се опитаме да надникнем, ако шофьорът намали.

Стиснала здраво нашийника на Скай, Лора също гледаше приближаващата лимузина. Тъмното предно стъкло създаваше впечатление, че в автомобила няма шофьор, а колата се движи от невидима сила.

За нейна изненада колата спря точно пред нея. Отвътре изскочи шофьор в безупречен костюм и бяла риза, който изгледа леопардовото палто на мисис Крабтрий и се заизкачва по стъпалата към номер 28.

За миг Лора изпадна в паника. Последния път, когато видя черна кола с тъмни прозорци, вътре бяха двама членове на бандата на „Асовете“ — най-злостната и обиграна престъпна група в света. По онова време обаче тя не го знаеше, а последствията се оказаха катастрофални.

— О, мили боже, Лора, този прочут човек идва при вуйчо ти! — извика развълнувано мисис Крабтрий, когато шофьорът натисна звънеца. — Може би е някой министър? Защо седиш тук като истукан? Бързо бягай да видиш кого търси!

Лора не помръдваше. Беше онемяла и не можеше да мръдне от мястото си.

Мисис Крабтрий я смуща силно. Когато и това не помогна, тя се провикна:

— Млади човече, ако търсите Калвин Редфърн, той не е вкъщи. Мога ли да ви помогна? Млъкни, Скай! Ще ми продъниш тъпанчетата!

Шофьорът слезе по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж.

— Благодаря, госпожо, но не търся въпросния господин. Имам важна работа за дамата в този дом — мис Марлин се казва. Познавате ли я?

Ужасна мисъл премина през главата на Лора. Ами ако този шофьор не е член на „Асовете“, а наистина е министър, дошъл да вербува Калвин Редфърн за някаква важна мисия и затова сигурно ще се наложи Лора да се върне в „Горски поляни“? Или ако някой бюрократ от социалните служби с твърде много власт е прочел за приключенията ѝ в Малкия залив и е пратил адвокат да информира Калвин Редфърн, че е неподходящ настойник и я връщат в сиропиталището?

Опита се да улови погледа на мисис Крабтрий, но беше късно.

— Ето я Лора — изчурулика съседката ѝ. — А кой сте вие, ако мога да попитам?

Лицето на шофьора засия в усмивка. Беше чернокож мъж, който спокойно можеше лично да мине за кинозвезда.

— А, значи вие сте Лора Марлин. Представях си някоя по... възрастна дама. Не че има някакво значение. Мис Марлин, бихте ли дошла с мен, ако обичате? Имам нещо за вас.

Лора отстъпи разтревожено назад, без да изпуска нашияника на Скай.

Шофьорът повдигна вежди.

— Трябва да призная, че не очаквах такава реакция. — Той пак се усмихна. — Няма значение. Права сте да се боите от непознати.

Той се върна при лимузината и извади от нея дузина розови балони и голям, дебел розов плик. После връчи всичко това на Лора, която с неохота го пое.

— Не си ми казала, че имаш рожден ден, Лора! — възкликна мисис Крабтрий.

— Нямам. — Лора беше сигурна, че това е капан. Двамата с Калвин Редфърн, бивш детектив със строго секретна мисия за разследване на незаконния риболов във водите около Корнуол, неотдавна се бяха оказали главни виновници за ареста на няколко важни членове на „Асовете“, а бандата беше прочута с отмъстителността си.

Тревогата се оказа излишна. Шофьорът само докосна периферията на шапката си и отново се ухили.

— Довиждане и всичко най-добро, мис Марлин — пожела ѝ той, а на качване в лимузината кимна към мисис Крабтрий. — Довиждане, госпожо. Ако не възразявате, ще отбележа, че костюмчето ви си го бива. Поразително е направо. Освежава облачния ден.

Лора направи крачка напред.

— От коя компания сте? Кой ви изпраца?

Затъмненото стъкло на прозореца обаче вече се затваряше и шофьорът като че ли не я чу. От гробището с крясъци се разлетяха гарги, когато лимузината мина покрай тях.

— Няма ли да отвориш писмото? — подкани я мисис Крабтрий, цялата сияеща от комплиментите на шофьора.

Лора обърна плика. Отпред беше написано само името ѝ.

— Хайде, дай го на мен! — рече нетърпеливо мисис Крабтрий. Тя безцеремонно скъса плика, извади розова картичка и зачете: — Уважаема Лора Марлин, поздравления от целия екип на „Фантастични пътувания“ ООД! Вие спечелихте луксозен круиз за двама до красивия карибски остров...

Прекъсна я радостният писък на Лора. Момичето заскача като лудо. Скай отметна глава назад и зави от вълнение.

— ... Антигуа. Приложеният ваучер — шшт, Скай, главата ме заболя от теб — включва пътуване от Фалмут, Корнуол, до Антигуа с круизния кораб „Императрицата на океана“, едноседмичен ол инклузив престой в петзвездния хотел „Синьо небе“, обиколка с хеликоптер над вулкана Монсерат и завръщане със самолет до Великобритания.

Мисис Крабтрий прегърна Лора.

— Мило момиче, взимам си думите назад! Твоята томбола се оказа истинска. Извинявай, че се държах като стар циник. Толкова съм щастлива за теб и Калвин! Не познавам други хора, които да заслужават тази почивка повече от вас двамата.

Лора най-после успя да се откопчи от прегръдката и изтича вкъщи радостно замаяна. Не можеше да повярва. На печелившия лилав билет беше изписано нейното име. Двамата с вуйчо ѝ щяха да заминат на невероятно пътешествие до Карибите, а това се случва веднъж в живота. Тя щеше да му се отплати за добрината. Щяха да пият

кокосово мляко, да се излежават на хамаци и да плуват с делфини в тюркоазни лагуни.

Но когато вратата изскърца зад гърба ѝ, изведнъж си спомни предупреждението на мисис Крабтрий. „Неслучайно хората често използват думите «неприятности» и «рай» в едно изречение, мила. Двете просто си вървят заедно.“

3.

— Никъде няма да ходим и точка по въпроса! — отсече Калвин Редфърн.

Лора гледаше вуйчо си посърнала. В мига, в който вратата се отвори, тя се хвърли към него и му съобщи чудесната новина. Той изглеждаше на края на силите си, но въпреки това тя очакваше да я завърти и да затанцува от радост при мисълта за предстоящото пътуване. Вместо това той реагира така, сякаш Лора беше запалила килима.

— Но защо? Не разбирам!

Той започна да изброява възраженията си на пръсти: първо, беше твърде внезапно. Що за туристическа агенция е тази, която очаква да си пригответ багажа и да заминат на презокеанско пътуване само за два дни? Второ, кой ще се грижи за Скай?

— Тарик! — извика Лора победоносно. — Вече го питах и той каза, че за него няма нищо по-хубаво от това, да се грижи няколко седмици за любимото си хъски. А и нали знаеш, че приемният му баща е ветеринар, така че Скай ще бъде в добри ръце.

Вуйчо ѝ продължи, все едно не я беше чул.

— Трето, няма начин да си взема отпуск. Това е най-натовареното време в годината. Тревожи ни увеличаването на нелегалния внос на червен тон.

Лора не каза нищо. Живееше в Корнуол едва от три месеца, но ѝ се струваше, че всяка седмица е най-натовареното време в годината за работата на вуйчо ѝ. Не познаваше друг човек, който да работи толкова много.

— Освен това, както вече ти казах, със сигурност има някаква уловка — продължи той. — „Императрицата на океана“ сигурно ще се окаже гумена лодка с дупка. Ако прочетеш дребния шрифт, можеш да бъдеш сигурна, че ще откриеш десетки скрити такси.

Той не промени мнението си дори след като Лора му показва ваучерите и документите за платена храна, настаняване, полети за

двете седмици от пътуването им плюс пътнически чек с двеста долара джобни пари — подарък от организаторите на томболата.

— Не е толкова просто — не се предаваше Калвин Редфърн.

— Защо?

— Лора, и на мен ми се иска да отида, колкото и на теб. Просто в работата е много напечено и не мога да отсъствам.

Двамата напрегнато се гледаха от двете страни на кухненската маса. Да бе, мислеше си Лора, все едно рибата няма да се оправи сама седмица-две без него. После се почувства виновна, че е такава егоистка.

За миг си спомни бурната зимна нощ, когато пристигна в Сейнт Айвс. Още не беше забравила първото впечатление от вуйчо си. Силуетът му се очертаваше на вратата на „Океански изглед“ 28 с хрътката до него, излъчваща едва сдържана сила. Лора беше ужасена. Бързо след това обаче разбра, че Калвин е най-милият човек на света. Сега тя го обичаше като баща. Истинският ѝ баща, американец, както ѝ бяха казали, беше изчезнал без следа след кратка връзка с майка ѝ, която също никога не бе виждала.

Но колкото и да беше добър, Калвин Редфърн беше възрастен, а възрастните често поставят практическите съображения над забавлението. Обичаха да казват неща като: „Животът е, за да се живее. Той не е репетиция“. Но това важеше само ако не мислеха за данъците или за разхвърляната ти стая. Или за множеството причини, поради които не могат да отидат на фантастично пътешествие до Карибите.

Телефонът извъня и двамата подскочиха. Калвин Редфърн вдигна. Разговорът беше кратък и Лора разбра какво ще каже вуйчо ѝ още преди да затвори телефона.

— Както вероятно схвана, това беше приемният баща на Тарик. Техен роднина е тежко болен и двамата с жена му трябва да заминат за Делхи с първия възможен полет. Не са сигурни кога ще се върнат и попитаха дали Тарик може да остане при нас през ваканцията. Естествено, аз казах „да“.

Той отвори фурната и извади тавата с макарони със сирене.

— Можем да измислим разни забавни неща, които да правим в Корнуол — каза той, докато сипваше горещите макарони в чиния. — Може дори да отидем за един ден до проект „Рай“.

— Значи ли това, че наистина няма да заминем за Карибите? — Лора беше направо смазана.

— Да, Лора, няма да ходим в Антигуа! — Вуйчо ѝ я прегърна през раменете. Очите му бяха тъжни. Болеше го, че я наранява. — Съжалявам! Знам колко си разочарована и се чувствам ужасно, че ти го причинявам. За съжаление, дългът ме зове. Но ти давам честната си дума, че ще ти се реванширам.

Лора виждаше, че е взел решение и няма смисъл да спори. Тя започна да бучи макарони с вилицата си.

— Няма нищо, вуйчо Калвин. Наистина!... Ще бъде чудесно да прекараме повече време с Тарик... Ще ми мине.

Но тя знаеше, че няма да ѝ мине.

* * *

През нощта Лора изобщо не можа да спи. Въртя се и се мята часове наред. В два и десет си поплака на рамото на Скай. При всеки друг случай би скачала до небето от радост, че Тарик ще живее у тях няколко седмици. Само дето фантастичните пътувания не се случват всеки ден и тя беше съкрушена, че вуйчо ѝ отказа да заминат. Хрумна ѝ да предложи да отидат двамата с Тарик, но предполагаше, че идеята няма да се възприеме много добре. Пък и кой щеше да се грижи за Скай тогава?

В 2:48 часа Лора беше все още будна и чу едва доловимото писукане за получено съобщение на мобилния телефон на вуйчо ѝ. Скай също го чу. Наостри уши и скочи от леглото. Минута по-късно Лора чу тихото щракване на предната врата. Отметна завивката и надникна през щорите.

Когато пристигна на „Океански изглед“ 28, къщата беше пълна с тайни, а вуйчо ѝ беше загадъчен образ, преследван от миналото си и склонен към среднощни разходки. Сега си споделяха всичко. Но така ли беше наистина? Къде отива Калвин Редфърн в тази бурна, дъждовна нощ?

Явно не беше далеч. Вдигнал яката на палтото си, за да се пази от вятъра, той пресече пътя към гробището, отвори портичката и черните сенки на разкривения бор го погълнаха. Дълго време нищо не

се случи. Беше твърде тъмно, за да може Лора да види какво е намислил, ако изобщо беше намислил нещо. Тъкмо се канеше да се върне в топлото си легло, когато забеляза характерна оранжева светлинка. Вуйчо ѝ не пушеше, което можеше да означава само едно: не беше сам. Но с кого ли се среща в три през нощта, и то точно на гробището?

Лора нямаше много време да мисли над въпроса, защото вуйчо ѝ се върна през портата на гробището, огледа се дали някой не го следи и бързо се упъти към къщата. Лора остана още няколко минути на прозореца, но никой друг не се появи. Някъде отдалече се чу ръмжене на автомобил.

Най-сетне тя потъна в неспокоен сън и когато будилникът иззвъня в седем сутринта, се събуди със зачервени очи. Вуйчо ѝ, който по това време обикновено отдавна беше излязъл, сега беше в кухнята и правеше кафе.

Изглеждаше странно весел.

— Добро утро, Лора! Как спа? — Той ѝ подаде една чаша и пъкна филийка в тостера. — Ако не възразяваш, ще те посрещна след училище. Имаме много неща за вършене, а времето е малко.

Очите на Лора бяха отворени, но мозъкът ѝ още спеше. Тя си сипа корнфлейкс в купата и погледна вуйчо си в недоумение.

— Извинявай, но какво имаме за вършене?

— Много къса памет имаш — засмя се той. — Нима забрави, че спечели пътешествие и заминаваме за Карибите?

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осмисли думите му, но дори тогава не можеше да повярва на ушите си.

— Какво се е променило? — попита предпазливо Лора. — Мислех, че не можем да заминем, защото имаш много работа, туристическата агенция не ни е известила навреме и „Императрицата на океана“ може да се окаже пробита лодка.

Калвин Редфърн вдигна ръка.

— Знам какво казах снощи, Лора, но бях излишно недоверчив. Често ми се случва, когато съм изморен. Главата ми беше замъглена. Първата ми работа тази сутрин беше да се обадя на шефа си и той не възрази да ми даде отпуск при така създадите се обстоятелства. Проверих и в интернет, корабът изглежда доста внушително. Освен това се свързах с приемните родители на Тарик и те са съгласни той да

остане тук със Скай и Роуина, особено след като ти вече беше споменала за такава възможност. Сега не се безпокой за подробностите. Важното е, че ще получиш мечтаното пътуване.

На Лора ѝ се зави свят. Предишната вечер вуйчо ѝ беше твърдо против заминаването за Карибите. Тази сутрин, броени часове след тайното си похождение до гробището, внезапно беше променил решението си. Какво ставаше?

Лора се отърси от тревожните си мисли. Май става параноична. Печалбата от томболата беше плод на случайността, събитие с шанс едно на сто хиляди. В същото време срещата на вуйчо ѝ вероятно е била свързана с контрабандата на риба тон. Какво значение има защо невъзможното е станало възможно в рамките на няколко часа? Нали получава точно това, което иска. Само след няколко дни ще плува с делфините и ще пие кокосово мляко, излегнала се в хамак под перлено синьо небе.

Защо тогава изведнъж се почувства толкова неспокойна?

4.

Като плаваща сватбена торта е, помисли си Лора в мига, в който зърна величествения кораб на кея на пристанище Фалмут. „Императрицата на океана“ беше толкова огромна, че вратът на Лора изтръпна, докато се опитваше да види най-горните етажи. Това беше кораб небостъргач, бял като лебед, само с една оранжева линия околоръст. По носа му танцуваха отраженията на светлината от водата.

— Това, което не разбирам — обади се Тарик, — е, как е възможно нещо толкова голямо да плава. Но със сигурност може — побърза да добави той.

Лора почти не го чу. Цялата беше кълбо от нерви. Само след час „Императрицата на океана“ щеше да отплава към Карибите и Лора щеше да се погрижи нищо да не попречи на двамата с вуйчо ѝ да бъдат на борда ѝ, когато това стане.

Вълнението ѝ беше напълно оправдано. Изминаха четиридесет и осем трескави часа, откакто вуйчо ѝ промени решението си и се съгласи да заминат за Карибите. Трябваше да си приготвят багажа, да си купят бански, да се уговорят с приемните родители на Тарик, а Калвин Редфърн да свърши куп работи, за да подготви двуседмичното си отсъствие от службата.

Лора беше особено нервна, защото сума ти неща се объркаха още от сутринта. Когато с вуйчо ѝ се събудиха, установиха, че бойлерът се е повредил и няма топла вода, а това не беше добра новина предвид учудващо студеното за сезона време. За Роуина денят започна с разбиване на леда от фонтанчето за птички на двора. Старата кола на Калвин Редфърн допълнително ги забави, защото не искаше да запали. Още повече за закъснението им допринесе недоразумението с приемните родители на Тарик къде точно във Фалмут ще го оставят.

И за капак на всичко, един безжалостен инспектор по паркирането отказа да позволи на Роуина да изчака и една минута в близост до пристанището. В резултат на това Тарик и раницата му бяха

на вълнолома заедно с Лора и Скай, а Роуина нямаше друг избор, освен да паркира колата в другия край на града.

Калвин Редфърн стоеше пред информационната будка на кея. Леко намръщен, той се приближи до децата. Това, че Роуина я няма, помрачи още повече лицето му.

— Да се надяваме, че скоро ще дойде. Корабът потегля след по-малко от час, а не можем да оставим Тарик сам тук.

Той разгледа папката с документите за пътуването.

— Лора, имаш ли нещо против аз да се кача, а ти да изчакаш тук с Тарик и Скай? Изглежда има някакво объркване с документите. Ето ти бордната карта. Щом дойде Роуина, веднага се сбогувай с Тарик и Скай и се качвай на кораба. Стюардът ще ти покаже накъде да вървиш. Телефонът е у теб, нали? Ако има някакъв проблем, звъни ми.

Той стисна ръката на Тарик.

— Довиждане, момко! Жалко, че не можеш да дойдеш с нас. Лора ще тъгува за теб. Нищо, следващия път. Дай лапа, Скай!

Засмян, вуйчо ѝ се включи в пъстрия поток от пасажери, мина по мостчето и скоро се скри от погледа им.

Лора погледна Тарик. Момчето беше на единадесет години, също като нея и високо за възрастта си, но когато за пръв път го видя, той беше само кожа и кости. Сега вече изглеждаше добре и беше жилив и силен. Имаше кожа с цвят на карамел, кехлибарени очи и лъскава черна коса, която стигаше чак до яката му. Лора пък имаше светлоруса коса, сиви очи и светла кожа с прасковено млечен цвят. Бяха интересна двойка, докато се разхождаха по улиците, особено ако и Скай беше с тях.

— Ако това беше филм, щях да ви вкарам нелегално двамата със Скай и всички заедно да отидем на Карибите — рече Лора.

— Щеше да е готино. Много ми се ще да можеше! — В гласа му се четеше силно желание. Той обожаваше лодките и морето, а наскоро се беше научил и да плува. — Ще ми липсваш.

Хъското тихо изскимтя. Откакто Лора си беше извадила куфара, то беше много унило. Не разбираше защо не може и то да отиде на Антигуа.

Лора огледа тълпата. Нямаше и следа от Роуина. В очите ѝ проблесна палаво пламъче.

— Тарик, хрумна ми нещо. Защо не се качиш с мен на борда да разгледаш набързо кораба? Има много време, докато отплава.

Лицето на Тарик грейна.

— Наистина ли?

— Да!

— Ами Роуина? Няма ли да се притесни, като дойде и не ме намери?

— Сигурно ще се досети, че си се качил на „Императрицата“. Освен това ти вероятно ще слезеш, преди да е дошла. А и винаги може да ни звънне, ако се разтревожи.

И така тримата се присъединиха към множеството пътници, облечени в къси панталони, джапанки, слънчеви очила и огромни широкополи шапки, въпреки сивите облаци, острия вятър и развълнуваното море. Докато минаваха по мостчето, Лора усети силна радост, по-силна от когато и да било през последните няколко дни. Само след секунди щеше да бъде на борда на „Императрицата на океана“ на път за Карибите. Нищо вече не можеше да я спре.

Нямаше да бъде толкова щастлива, ако знаеше, че докато подава бордната си карта на стюарда, един мъж на кея внимателно я следи с бинокъл. Ако знаеше кой е той, щеше сериозно да се почуди какво прави непознатият, с когото Калвин Редфърн се бе срещнал посред нощ в четвъртък в гробището на Сейнт Айвс, на пристанището на Фалмут в осем сутринта в неделя.

Щом Лора стъпи на кораба, мъжът извади мобилния си телефон и излая две кратки думички: „Играта започна“.

5.

— Къде е вашата бордна карта, младежо? — попита стюардът, като препречи пътя на Тарик. — Трябва да видя и документите на кучето.

— Те няма да пътуват... — понечи да обясни Лора, но усиливащият се шум наоколо заглуши думите ѝ.

— Да, госпожо, вярно е, че таксата се плаща за каюта, а не на човек — търпеливо говореше в този момент касиерът, — но се предполага, че след като в каютата има само едно двойно легло, там могат да спят максимум двама души. Ако сте искали семейна каюта, трябвало е да го заявите.

Една жена в бяла плажна рокля, която ярко контрастираше на силния ѝ тен, свали слънчевите си очила.

— Да не би да казвате, че трябва да разбия сърцето на десетгодишния си син Джими? — каза тя пискливо, сочейки към едно дундесто момче с уши, щръкнали като странични огледала, с медни лунички по носа и с коса, през която сякаш бе преминало торнадо.

Лора отбеляза, че Джими не изглежда ни най-малко съкрушен от перспективата да не го пуснат на кораба. Той ближеше разсеяно сладоледа си и зяпаше в едно контролно табло с мигащи лампички.

— Татко? Татко, за какво е това? — посочи той червеното лостче с надпис „Само в спешни случаи“.

Баща му, гигант с хавайска риза, го избута настрани и се приближи към стюарда.

— Я да видим дали съм разбрал? Вие искате да разбийете сърцето на момчето ми и да убиете мечтите му?

Дясната ръка на Джими се поколеба над лостчето. Имаше вид на дете, което би тичало цял километър, само и само да избяга от пет минути спортуване, но бляскавите му кафяви очи бяха пълни с любопитство и палави пламъчета. Лора реши, че ѝ прилича на кръстоска между непослушен анимационен герой и катеричка.

— Мисля, че не бива да го пипаш — каза тя.

— Защо? — погледна я той изненадано.

Лора се стъписа. Тя имаше навика да пита за всичко и да поставя под съмнение правилата и ѝ беше странно някой друг да го прави.

— Защото така! — сопна се тя.

Това беше любимият отговор на възрастните, които не знаеха какво да кажат, но не искаха да си го признаят.

— Защото защо?

Тарик го напуши смях, но се покашля, за да го прикрие.

— Просто не мисля, че е добра идея.

— Аха! — Джими близна от сладоледа си.

Лора и Тарик се обърнаха отново към кавгата, която набираше пара.

— Господине, госпожо, не ви казвам кой трябва да бъде разочарован, а само...

На Лора ѝ беше много интересно какво ще стане, но усети забодения в нея поглед на непознатото момче.

— Какво?

То сви рамене.

— Просто се чудех дали ти и приятелят ти някога сте имали неприятности със закона.

Тарик не вярваше на ушите си.

— На престъпници ли ти приличаме?

Лора неволно се изчерви. Нима Джими ги беше чул, когато си говореха на кея? Знаеше ли, че Тарик и Скай не бива да се качват на борда?

— Не говори глупости! — сопна се тя сърдито. — Как ти хрумват такива неща?

Джими махна към тълпата на вълнолома със сладоледа, който беше потекъл и оставяше следи по тениската му.

— Тогава защо онзи гаден мъж ви следи с бинокъл?

— Какъв гаден мъж? За какво говориш? Ти така ли ги разбираш шегите? Остави ни на мира! А и махни сладоледа си, преди напълно да си унищожил килима.

— Искам да видя началника ви! — крещеше бащата на Джими.

— Това цял ден ли ще продължава? — обади се друг пътник, който чакаше реда си. Чуха се и други недоволни гласове от опашката.

Касиерът погледна към стюарда и му пошепна да повика охраната, в случай че нещата загубеят. Той обърна очи към Лора и Тарик и каза:

— Минавайте, деца. Това може да отнеме известно време. — Той погледна билета на Лора: — Трета палуба. През онази врата и два етажа надолу по стълбите. Каюта 126.

Когато отново се обърна към семейството, Лора го чу да си мърмори: „Къде е хубавата приливна вълна, когато ти трябва?“.

Лора много се гордееше със Скай, който през цялото време беше седял с царствен вид до нея. Потупа го доволно и двамата с Тарик се отправиха към стълбището.

Едва бяха слезли до средата на стълбите, когато се чу силно изсвирване и глас по високоговорителите:

— Молим всички посетители и персонал, които няма да пътуват с „Императрицата на океана“, незабавно да напуснат кораба.

Телефонът на Лора зазвъня. Беше Роуина, вероятно изпаднала в паника от липсата на Тарик.

— О, не! — Мисълта, че трябва да се сбогува с приятеля си, беше непоносима. — Наистина исках да ти покажа кораба, Тарик. Това досадно семейство ни забави.

Тарик се поколеба.

— Почти стигнахме до каютата ти. Може би има време да надникна вътре.

Лора се вкопчи в шанса да отложи неприятния момент.

— Сигурна съм, че има. Ще стане за секунда. — Тя остави гласовата поща да приеме обаждането. — Хайде, да побързаме!

Когато стигнаха до площадката преди следващите стълби обаче, трябваше да забавят ход. Нещо не беше наред с лампата. Тя мигаше, пращеше и присветваше обезпокоително. Лора се надяваше да не се пръсне.

Изведнъж пращането спря и всичко потъна в тъмнина. Лора стисна здраво парапета с една ръка, а с другата — повода на Скай. Знаеше, че е глупаво, но беше притеснена. Радваше се, че не е сама и Тарик е с нея.

В следващия миг светлина обля стълбището. На пода в коридора лежеше проснат мъж. Докато успее да разбере дали е жив или мъртъв, осветлението отново угасна.

— Видя ли това? — прошепна тя на Тарик, без да е много сигурна защо шепне.

— Знам какво ми се стори, че виждам, но много се надявам да съм сгрешил.

Отново се чу свирката. Стъпалата под краката на Лора леко се залюляха.

— Тарик, трябва да вървиш! — каза тя в мрака.

— Няма да те оставя, докато не се уверя, че всичко е наред.

Светлината отново проблесна и Лора извика. На пода лежеше собственият ѝ вуйчо. Скай се спусна напред. Лора и Тарик хукнаха след него, като едва не паднаха по стълбите, когато за пореден път ги обгърна тъмнина.

Веднага щом лампата светна отново, те се втурнаха към Калвин Редфърн. Той беше в безсъзнание. Ходилата му бяха извити под странен ъгъл, а глезените му се бяха подули. Хъското го близна по лицето.

Лора изхлипа.

Калвин Редфърн се размърда. Присвил очи от болката, той избута Скай настрана и ги погледна замаяно:

— Къде съм?

— На кораба, на „Императрицата на океана“ — каза Лора. — Паднал си лошо. Вуйчо, Тарик и Скай ще останат при теб. Аз отивам да повикам помощ.

— Не! — Ръката му с изненадваща сила и скорост я улови за китката. — Никаква помощ и доктори! Никой не бива да знае. Обещай ми!

В мига преди лампата отново да угасне, Лора улови погледа на Тарик. Той беше не по-малко изумен от нея.

— Обещавам — отговори тя. Май нямаше друг избор.

Вуйчо ѝ стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти!

Коридорът се обля в светлина. Калвин Редфърн се опита да седне. Очите му се разшириха, когато осъзна, че не на всички присъстващи мястото им е там.

— Какво правиш на кораба, Тарик? Трябваше да чакаш Роуина на кея. Лора, какво става? Защо и Скай е тук?

— Тъъ... нали каза да не оставям Тарик сам... — заекна Лора.
— Искан да му покажа каютата. Всичко щеше да е наред, ако не бяха...

— А къде, по дяволите, е Роуина? — повиши тон Калвин Редфърн.

Телефонът в джоба му иззвъня. Той посегна към него и в този момент се усети внезапно силно разклащане. Лора никога не се беше качвала на кораб, но и за миг не се усъмни какво става — „Императрицата на океана“ току-що пое към Карибите.

6.

— Успокой се, Роуина! Спокойно! Всичко е наред! Тарик е с нас. Скай също. Да, знам, че корабът тръгна. Повярвай ми, твърде добре го знам! Съжалявам, че не успях да ти кажа по-рано, но плановете се промениха в последния момент. Тарик и Скай идват с нас. Би ли се свързала с приемните родители на Тарик, за да им кажеш кога се връщаме? А междувременно се възползвай от почивката. Заслужаваш я.

Калвин Редфърн затвори и стисна мрачно устни.

— Полагам всички усилия да не се ядосам. Какво си мислехте? Как ще обясня на капитана, че на кораба има двама нелегални пътници?

По стъпалата се чува стъпки. Преди децата да успеят да отговорят, той каза бързо:

— Да оставим това засега. Помогнете ми да стигна до каютата си.

Той се опита да се изправи, но падна със сподавен вик. Лицето му пребледня от болка.

На Лора ѝ призля от притеснение. Съжаляваше, че му обеща да не търси помощ.

Тарик, който нищо не беше обещавал, се обади:

— Сър, моля ви, нека повикам лекар!

— Не! — Лицето на Калвин Редфърн беше изкривено от болка, но той беше непреклонен. — Трябва да ми дадете дума и двамата. Достатъчно глупаво се чувствам и без някакъв усърден корабен знахар да ме гледа като инвалид. Бездруго нищо не може да направи. Най-доброто лекарство е почивката. Нека не говорим повече за това. Може ли сега да ми подадете ръка?

С помощта на Тарик, Лора и най-вече на Скай, който му послужи за тапицирана патерица, той успя — къде пълзешком, къде влачейки се — да се добере до каюта 135. Наистина беше луксозна, както брошурата обещаваше. Стените бяха покрити с бебешко сини тапети.

Раираната завивка в синьо и бяло придаваше морски вид на леглото. Имаше лампа с корабче, а до люка беше закачен плакат с яхта в открито море.

Децата помогнаха на Калвин Редфърн да свали обувките си и да се качи на леглото. Докато Лора нагласяше възглавниците му, Тарик се опитваше да се погрижи за лошо навехнатите му глезени, изпълнявайки точно указанията му.

— Сложи една възглавница под ходилата ми, така че — ох! — глезените да са над височината на сърцето ми. Благодаря, Тарик! Вземи сега една малка кърпа от банята. Виж дали има лед в хладилника. Има ли? Чудесата край нямат. Добре, изсипи кубчетата в кърпата, увий ги и я сложи на глезените ми. Ледът ще помогне на отока да спадне. Благодаря ти, синко! Страхотна работа свърши!

Тарик сияеше от гордост. Той изпитваше огромно уважение към Калвин Редфърн, на когото дължеше живота си, и се чувстваше виновен, че го ядоса и притесни с появата си на кораба.

Калвин Редфърн се отпусна на възглавниците. По горната му устна беше избила пот.

— Лора — каза немощно той, — моля те, погледни в предния джоб на куфара ми. Там има аптечка. Две обезболяващи хапчета и чаша вода ще ми дойдат добре.

След като и тази задача беше изпълнена, Лора най-последно успя да попита:

— Вуйчо Калвин, как успя да си навехнеш и двата глезена? Какво стана?

— Чисто и просто инцидент. Докато слизах по стълбите, осветлението угасна и аз останах на тъмно. За жалост, кракът ми беше по средата между две стъпала. Закачи се в килима или в нещо друго и аз се спънах. Това е последното, което си спомням, докато не се събудих от езика на Скай по лицето ми. — Той направи гримаса. — Хубаво е, че имам цяла седмица да се възстановя, докато стигнем до Карибите. Наистина съжалявам, Лора, но вероятно ще трябва да лежа и няма да мога да се забавлявам с вас през най-хубавата част от пътуването.

Лора го прегърна.

— Не се притеснявай за нищо, само се оправяй! Ние ще си вървим, а ти поспи. Обади се, ако ти трябва.

— Не бързай толкова — спря я вуйчо ѝ с най-строгия тон, на който беше способен. — Все още чакам обяснение от вас двамата. Имате ли представа колко неприятна е тази ситуация? Как ще успеем да платим пътуването на Тарик, хотела и самолетния му билет за връщане? Какво ще кажат властите в Антигуа, когато се появим с куче без документи и момче без паспорт, Тарик? Предполагам, че ще ни качат на първия самолет за дома. И край с почивката.

Очите на Лора се насълзиха.

— Много съжалявам, вуйчо Калвин. Моя беше идеята Тарик да погледне каютата ми. Аз съм виновна.

— Не — прекъсна я момчето, — идеята беше моя и аз съм виновен. Лора само се опита да направи нещо хубаво за мен, защото знае колко много исках да разгледам кораба. Накажете ме, но не се карайте на Лора, моля ви.

— Всъщност, аз съм виновен — каза Калвин Редфърн, опитвайки се да прикрие усмивката си. — Ако не се беше спрял да ми помогнеш, Тарик, сигурно щеше да успееш да слезеш от кораба.

— Току-що ми хрумна нещо — сети се изведнъж Тарик. — Новият ми британски паспорт е у мене. Пристигна миналата седмица и приемните ми родители ми казаха да го нося у себе си през ваканцията, в случай че някой проверява документите ми. В раницата е, при всичките ми дрехи.

Лора подсмръкна:

— Е, поне няма да ни депортират от Антигуа. Само ще ни хвърлят в затвора, че сме помогнали на двама нелегални пътници.

— А случайно да имаш и няколко хиляди паунда в раницата си? — опита се да се пошегува Калвин Редфърн.

Настъпи мрачно мълчание, после Лора се обади:

— Хрумна ми нещо. Тарик, касиерът не каза ли на родителите на Джими, че таксата се плаща на каюта, а не на човек? Когато спечелих томболата, с вуйчо си мислехме, че ще бъдем в една каюта, а сега се оказва, че всеки има своя. Вуйчо Калвин, може ли Тарик и Скай да спят при мен — поне докато стигнем до Антигуа?

Обезболяващите вече действаха и гласът на Калвин Редфърн беше натезжал от умора.

— Добре се сети, Лора. Четох нещо такова в брошурата, но не обърнах внимание, защото и аз мислех, че ще бъдем в една каюта. Да,

нямат нищо против Тарик да спи при теб, защото си в стая с две легла. Подай ми онази папка от шкафчето. Искам да видя какво пише за хотела в Антигуа.

След малко вдигна поглед.

— Дали са ни вила с три спални, така че и там няма да имаме проблеми.

Той вдигна уморено ръка към очите си.

— Това е облекчение. Остава билетът на Тарик за самолета до Лондон, но за това ще се тревожим по-късно. Доколкото си спомням, натрупал съм хиляди неизползвани въздушни мили от пътуванията си по работа. Сега трябва да помислим само за това голямо хъски. Не можем да го скрием. Той ще полудее, ако остане без движение. Лора, когато спаси Скай, дадоха ли ти някакви документи за него?

— Купища. Родословие, сертификати от ваксини, паспорт...

— Паспорт ли? — прекъсна я вуйчо й. — Защо не каза веднага?

— Ами всичко е в стаята ми, у дома. Не ни върши особена работа.

— Не, но може да пишем по електронната поща на Роуина и тя ще го сканира и ще ни го изпрати. Ако важи и за Карибите, проблемът ни е решен. Не че заслужаваш да ти се размине толкова лесно — доби той отново сърдито изражение.

— Извинявай! — каза Лора.

— Извинявайте! — присъедини се смутено и Тарик.

— След като уточнихме това и нещата като че ли се нареждат, може ли да кажа колко съм щастлив, че си с нас, Тарик — и ти също, Скай, особено след като на Лора ще й трябва компания.

— Благодаря, мистър Редфърн. — Тарик го дари с широка усмивка. — И аз съм много щастлив.

— И аз! — добави развълнувано Лора.

След това вече наистина си тръгнаха, защото очите на вуйчо й се затваряха. На Лора й се искаше той да си почине и да забрави как повреденото осветление на стълбището е съсипало пътуването му. Замисли се дали няма основание да съди виновните.

Когато излязоха от каютата му обаче, лампата работеше идеално. Толкова идеално, че безпогрешно разпознаха хавайското облекло на мъжа и жената, които се носеха шумно по коридора, а синът им се влачеше отзад. Щом ги забеляза, той се ухили до ушите.

— Обир посред бял ден, така му викам аз на това — сумтеше майка му. — Чакай само да се приберем у дома! Тази туристическа агентка ще съжалява, че се е родила!

Лора простена.

— Какъв късмет да сме на една палуба с тях!

— Не се притеснявай — успокои я Тарик. — Корабът е много голям. Сигурно повече няма да ги видим.

Едва когато Лора отвори вратата на тяхната каюта, тревогите от изминалите няколко дни се изпариха и настроението ѝ наистина се повиши. Каюта 126 беше точно копие на тази на вуйчо ѝ, но имаше и врати към балкон, зад който се стелеше безкрайният океан. Скай се втурна към перилата и залая по пръските пяна.

Щастие изпълни цялото същество на Лора. Въпреки всичко, което съдбата стори, за да ѝ попречи, тя се намиреше на борда на луксозен круизен кораб и плаваше към Карибите. А най-хубавото беше, че Тарик и Скай са с нея посред необятното море. Нима нещо може да се обърка?

7.

Любимият герой на Лора — детектив Мат Уокър — обичаше да казва: „Ако нещо изглежда твърде хубаво, за да е истина, обикновено не е истина“. Но Лора не мислеше, че това важи за кораба. „Императрицата на океана“ надмина всичките ѝ очаквания.

Имаше толкова много развлечения, че ѝ се зави свят. Още първия следобед, докато изследваха всяко кътче от кораба, двамата с Тарик се почувстваха като деца на панаир. Особено щом разбраха, че всичко е безплатно — или по-точно, включено в цената на билетите. Можеха да опитват всичко, да правят всичко и да ядат всичко, което поискат.

След вкусен обяд от пържени картопки и мелби, обилно посипани с мед, парченца банан и шоколадови пръчици, тръгнаха да се разхождат по палубата и да кроят планове.

— Може днес да вечеряме морски дарове, утре кърри, а в сряда риба с картопки — предложи Тарик. — И понеже времето още е мрачно, може следобед да идем да покараме кьнки на лед! Никога не съм пробвал. В Бангладеш нямаше много ледени пързалки.

— Кьнки на кораб? Звучи страхотно! — съгласи се Лора. — А какво ще кажеш, ако утре сутринта е слънчево, да отидем във водния парк, а после... о, не знам, може би на миниголф? А ако си в настроение, в сряда може да опитаме катерачната стена.

Тарик се засмя.

— Можем да ядем мелби всеки ден, а вечер да ходим на басейн, сауна или театър...

— Само не знам как ще успеем с всичко — засмя се Лора. После я обзе чувство за вина. — Горкият вуйчо Калвин! Ужасно е нечестно ние да се забавляваме, а той да не може да излезе от каютата си.

— Наистина — съгласи се Тарик, — но моят приемен баща казва, че травмите и болестите понякога са знак да намалим темпото. Вуйчо ти изглежда доста изтощен от работа. Пък и после ще се забавлява в Антигуа.

Лора се усмихна.

— Може и да си прав. Изглеждаше много доволен, когато му занесохме мелбата, а за капак намерихме и най-новата книга за Мат Уокър в магазина за подаръци. Нямахме търпение да си тръгнем, та да я зачете.

Черешката на тортата този следобед беше стадо делфини.

Лора и Тарик стояха на носа на кораба и гледаха как светът, който познават, изчезва, за да отстъпи място на безкрайния син океан.

Лора погледна надолу и почти ѝ се зави свят. Под копринената повърхност имаше цели морски светове, пълни с живот. На хиляди метри дълбочина живееха загадъчни същества. Имаше гори от корали, потънали кораби, военноморски подводници. Но нищо от това не се виждаше. Равномерната синева на морето приличаше на театрална завеса, криеща представлението.

От време на време завесата се повдигаше и човек можеше да надзърне зад нея. Ако китовете и тюлените са актьорите на океана, то делфините са неговите акробати. Сякаш изплували от нищото, дванадесет делфина се издигнаха на гребена на една вълна и започнаха надпревара с кораба, правейки салта и изумителни скокове напук на гравитацията. Гмуркаха се и изскачаха от водата като живак. Беше невъзможно да ги гледаш и да не изпиташ щастие. Те бяха влюбени в живота и ликуваха в своята сила и свобода.

След това двете деца отидоха да покарат кьнки. Трудно можеше да се каже кой се справя по-зле от другия. Прекараха по-голямата част от времето, паднали върху леда, и се смяха, докато ги заболяха коремите. Имаше нещо много странно в това да караш кьнки на лед на кораб, порец Атлантика. Но беше и много забавно.

Когато стана време за вечеря, и двамата бяха здраво огладнели. Решиха, че единственото, което може да утоли вълчия им глад, е огромна порция с морски дарове. Първо обаче отидоха да видят как е Калвин Редфърн. Хамбургерът, който Лора му поръча, стоеше непокътнат, а вуйчо ѝ спеше дълбоко.

Лора напълни чашата му с вода и пооправи завивката му. Сърцето ѝ се сви. Обикновено Калвин Редфърн излъчваше сила. Болно ѝ беше да го гледа така уязвим.

— Ще се оправи, преди да се усетиш — нежно каза Тарик. — Той е като заспал лъв. Скоро ще изреве с цялата си мощ.

Лора се усмихна. Спящият лъв беше хубав образ. Тарик беше прав. За нула време Калвин Редфърн щеше да бъде по-силен от всякога.

* * *

Беше още рано, когато влязоха в „Щастливата мида“, но ресторантът беше пълен с хора. Имаше и още един ресторант с морска храна, но той беше с колосани покривки, кристални чаши за вино и келнери, облечени в черно и бяло. Изобщо не изглеждаше приветливо. За разлика от него, в „Щастливата мида“ беше уютно. Имаше дървени маси, покривки на червени и бели карета и шведска маса, огъната под купищата скариди, раци, стриди и толкова видове риба, че Лора се дивеше как така има още останали и в морето.

Двамата с Тарик напълниха чиниите си със скариди с чесън, ориз и големи парчета лимон и седнаха на една от свободните маси. Храната беше вкусна и те я похапваха с грейнали лица. За съжаление, спокойствието им скоро бе нарушено. Пет минути след като седнаха, шумът в залата нарасна с няколко децибела. Щом вдигнаха поглед, видяха към тях да приближават родителите на Джими. А момчето вече се беше изправило пред бюфета и се бореше с един омар с щипци като лопати.

— Нали не възразявате да седнем при вас? — извика майка му и се плъсна до Лора. — Луксозният ресторант е претъпкан до козирката или поне така казаха, което според мен си е чиста лъжа, а то и тук е пълно до хрилете.

Мъжът ѝ протегна месестата си лапа.

— Приятно ми е, Боб и Рита Ганет.

Лора издърпа ръката си и тайничко я избърса със салфетка под масата.

— Аз съм Лора, а това е Тарик.

Боб махна на един келнер.

— Две бири, два тропически сока и две порции риба с картопки с всички сосове.

Келнерът отвори уста да възрази, че идеята на шведската маса е гостите сами да се обслужват, после размисли и изсумтя в знак на

съгласие.

Джими се върна с отрупана чиния. Рита го представи на Лора и Тарик, но тъй като неговите бузи бяха пълни, той само кимна и измърмори някакъв поздрав, избягвайки погледа им.

— Къде са вашите родители, деца? — попита Рита, докато изстискваше кетчуп върху картофките си. — На театър? В казиното?

Лора понечи да отговори, че са на кораба с вуйчо й, който лежи заради травма в каютата си, но той беше толкова дискретен и така се ядосваше на инвалидното си положение, че тя се почувства така, сякаш ще го предаде. Затова каза:

— Пътуваме сами.

Тарик я погледна изненадано. Семейство Ганет също.

— Без настойник? — не се отказа Рита.

— Не точно — призна Лора. — С вуйчо ми сме, но не точно, ако разбирате какво искам да кажа.

Боб се засмя и размаха един пържен картоф насреща й.

— Схванах! Той има шапка-невидимка!

Лора завъртя очи.

— Не, нищо подобно. Той е истински и е на кораба, просто е под прикритие.

— Точно така — потвърди Тарик, без да е много сигурен накъде бие Лора, но все пак искаше да я подкрепи. Пък и дотук всичко беше вярно. Калвин Редфърн определено си седеше в каютата.

Джими се отказа да си дава вид, че не се интересува, и се изправи на стола си, мигом забравил за омара.

Рита се усмихна угоднически.

— Искаш да кажеш, като шпионин?

— Не, искам да кажа, че е детектив — обясни Лора. — Той е бил... още е... един от най-добрите в света. Като Мат Уокър. Мат е измислен герой, но е толкова гениален, че би могъл да бъде истински. За мен е истински.

— Я да уточним — рече Боб с пълна с риба уста. — Вуйчо ти, който не е тук, е истински, а Мат Уокър, който и да е той, не е истински, но ти го мислиш за такъв, и двамата са детективи?

— Тъъ... да.

— Кого преследва? — попита Джими и избута чинията си настрана. — Вуйчо ти, имам предвид. По чии следи е? Има ли нещо

общо с онзи гаден човек с бинокъла?

— Какъв гаден човек? — попита Боб.

— Джими, миличък, ако на кораба има непознат, който те плаши, искам да знам това — притесни се Рита. — Колко пъти съм те предупреждавала за опасностите от непознати? — повиши глас тя.

— Няма никакъв гаден мъж, мисис Ганет — намеси се Лора. — Той си измисля.

— Често го прави — призна Рита. — Джими, пак ли разказваш твоите истории?

— Не — намръщи се Джими.

Сега беше ред на Лора да се намръщи.

— Добре, как изглеждаше?

— Забелязах го само защото всички на кея се усмихваха или се вълнуваха, или се занимаваха с нещо, а той беше като вдървено черно насекомо и единственото, което правеше, беше да гледа.

Лора изведнъж настръхна, все едно я попъльзяха стотици мравки. Тарик замръзна на мястото си. Образът беше твърде специфичен, за да си го е измислил.

Лора се сети за вуйчо си, който лежи в каютата си. Лошо беше, че е с два навехнати глезена, но можеше да бъде и много по-зле. Ами ако случилото се не е злополука? Не, невъзможно! Беше се спънал по стъпалата от бързане. Дори „Асовете“ не биха могли да организират такова нещо.

— Даже да си видял някакъв странен човек — не казвам, че наистина е имало такъв, надали е гледал мен и Тарик — обърна се тя към Джими. — Ние сме две обикновени хлапета на екскурзия с вуйчо си.

— Вуйчо ви е детектив — напомни Джими. — Детективите имат много врагове. А и още не сте ни казали защо е под прикритие.

„Няма и да ти кажа, досаден дърдорко“ — помисли си Лора, но си замълча и срязва едно ролце с ножа си.

— Има ли престъпници на кораба? — продължи да настоява Джими.

— Ооо, надявам се, че не! — възкликна Рита и огледа опашката пред бюфета, сякаш очакваше крадците и убийците да носят табелки.

— Не ставай глупава! — прогърмя гласът на Боб, който удари с лапа по масата. Солта и пиперът подскочиха във въздуха. — Кой ще

пусне престъпници на „Императрицата на океана“?

Няколко души погледнаха към тях, а една жена на съседната маса нервно се изкиска.

Лора не можеше да повярва, че постъпи така глупаво да каже, че вуйчо ѝ е детектив, още повече — под прикритие. Ако просто беше казала, че е неразположен, щяха да решат, че го е хванала морска болест, и разговорът отдавна щеше да е приключил.

— Освен това мисля, че децата си измислят. Чисти фантазии — рече Боб.

Тарик, който досега си мълчеше, се изправи на стола.

— Сър, ако има нещо, което Лора никога не прави, то е да лъже. Тя твърде много обича вуйчо си, за да ви го каже, но истината е, че в момента той не се чувства много добре и затова не дойде с нас на вечеря. Някога обаче е бил гениален детектив и Лора се е метнала на него. Когато порасне, ще стане също като Мат Уокър.

— И аз ще стана детектив — заяви Джими. В момента той се тъпчеше със сладкиш и имаше сметанови мустаци с шоколадови пръчици. — Само че ще бъда по-добър дори от Мат Уокър. И петдесет пъти по-добър от невидимия ти вуйчо.

Лора изпита непреодолимо желание да скочи и да размаже сладкиша в лицето му. Вместо това само каза презрително:

— Обзалагам се, че дори не знаеш кой е Мат Уокър!

— Знам!

— Не знаеш!

— Знам!

Рита изтри уста със салфетката си и прегърна сина си.

— Но, миличък, завчера казваше, че искаш да станеш командир на подводница. А преди това мечтаеше да бъдеш инженер и да строиш небостъргачи.

Джими натъпка голямо парче сладкиш в устата си и се усмихна като ангелче:

— Е, сега искам да стана най-добрият детектив на света!

— Разбира се, миличък — усмихна се Рита. После се обърна към другите деца. — Джими ни е много умничък. Първенец на класа по всички предмети. Обожава естествените науки и математиката, нали, миличък?

Боб махна на келнера да му донесе лимонov пай с белтъчна глазура от щанда с десерти.

— Лора, Тарик, простете, че се усъмних. Май не бива да се шегувам с вас и с мистериозния ви вуйчо. Пък и явно си пасвате със сина ми, така че ще имате за какво да си говорите през следващата седмица. Много се радвам, Джими, че си намери нови приятели.

Веднага щом досадното семейство си тръгна, Лора сложи ръце пред лицето си и нададе приглушен вик.

— Двама нови приятели! Ще има за какво да си говорим през цялото пътуване! Сигурно се шегуват!

— Корабът е голям — успокой я Тарик. — Да се надяваме, че повече няма да ги видим.

— Същото каза и сутринта, а ето че се наложи да ги търпим цяла вечер. И това отвратително хлапе щяло да стане по-добър детектив от вуйчо Калвин! Петдесет пъти по-добър! Не можах да повярвам на ушите си!

— Може би си е мислил, че ще го харесаме, ако каже, че иска да стане детектив. Изглежда самотен. Знам, че е малко досаден, но дали да не му дадем шанс? Ти беше толкова мила с мен, когато бях най-самотното момче на света. Това беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога.

— Да, само че ти беше и най-милият, смел и прекрасен човек, когото съм срещала, а той е... най-вбесяващият. — Лора замълча. — Не ме гледай така, Тарик.

— Как? — ухили се той.

— С този поглед, който ме кара да се чувствам, сякаш ще мина през гореща жарава, ако ме помолиш.

— А този? — Тарик надяна изражение на ранено зверче.

Тя не можа да не се засмее.

— Не обещавам нищо, но... добре де, ще си помисля.

Лора още се усмихваше, когато стигнаха до стълбите към третата палуба. Тъкмо се канеше да слезе по тях, когато видя малка кука на стената на второто стъпало, приблизително на височината на глезена. Същата кука имаше и от другата страна.

Това я накара да се замисли. Вуйчо ѝ беше паднал, защото в тъмнината се спънал в килима. Само че на стълбите нямаше килим.

Имаше само стомана и балатум. Надали те можеха да са причина за два навехнати глезена.

Куките събудиха подозрение у Лора. Те ѝ напомниха за първия случай на Мат Уокър: „Загадката с люлеещото се конче“. Там той разследваше смъртта на бизнесмен милионер, който беше паднал и ударил главата си в мраморната камина в празна на пръв поглед стая. Оказа се, че негов конкурент е опънал почти невидима рибарска корда между два фотьойла на нивото на глезените. Прекарал я така, че онзи да се спъне точно там, където ще се нарани най-тежко.

За да може някой да направи нещо такова с Калвин Редфърн, е трябвало да се скрие някъде наблизо, така че кордата да не рани или убие друг. От дясната страна на стълбището имаше тясно, тъмно пространство, достатъчно, за да се пъкне много слаб мъж... или жена.

Тарик я погледна.

— Всичко наред ли е?

Лора прескочи наведнъж следващите стъпала и отключи каютата. Беше позволила на въображението си да се развихри. Хиляди хора се спъваха всеки ден по стълбите, без да им хрумва да търсят скрит убиец.

— Добре съм — усмихна се тя. — Какво ще кажеш да заведем Скай на разходка и да се опитаме да се сприятелим с някой келнер или готвач? Ще ми се да му намеря хубав сочен кокал за вечеря.

8.

За сибирско хъски като Скай, в което генетично е заложено да тича часове наред по снега и да тегли тежки шейни, круизният кораб не е най-доброто място на света. Първия ден Лора много се тревожеше дали кучето ще издържи, затворено по цял ден в каютата, с кратки разходки сутрин и вечер. Но това беше, докато не срещна Фернандо.

Фернандо беше келнер, който сякаш прекарваше повече време с цигара в ръка на палубата, отколкото с таблата в ресторанта, но беше луд по кучетата. Когато Лора и Тарик се показаха на вратата на кухнята, търсейки кокал за Скай, той изпадна в истинско умиление.

— О, душицата! — говореше той, притиснал ръце до бузите на кучето. — Не съм и сънувал, че ще имам такъв щастлив ден. Сибирско хъски, шампионът сред кучетата, на борда на „Императрицата“. О, сега животът ми се струва много по-хубав!

Той не само веднага донесе голяма телешка пържола за Скай, но и предложи как да го поддържат във форма. Каза, че правел същото за своята хрътка в Ню Йорк.

Лора не вярваше на ушите си:

— Пътечка за бягане?

— Като онези в салоните за фитнес? — учуди се и Тарик.

— Почакайте само да видите! — ухили се Фернандо.

Оказа се, че управителят на салона за фитнес е много добър приятел на келнера, и с радост им помогна. Веднага щом смяната му приключи, Фернандо ги представи един на друг и показа на Лора как да тренира Скай на пътечката. Отначало хъското се уплаши от шума, който уредът издаваше, но скоро тичаше по пътечката, сякаш се състезаваше в кучешката надпревара за теглене на шейни в Аляска. Беше истинска сензация за останалите пасажери. Фернандо беше много доволен.

— Изобщо не можеш да кажеш, че има само три крака. Ще надбяга Мати, моята хрътка, без да му мигне окото, а тя е същинска ракета.

Беше толкова запленил от Скай и Скай — от него, че Лора без колебание се съгласи той да разхожда и тренира хъското в свободното си време.

— Това ще ме спаси да не си изгубя ума. Иначе през цялото време мисля само колко ми липсва Мати и колко ми е скучно тук.

На Лора ѝ се струваше много странно — как може на някого да му е скучно на плаващ град като „Императрицата на океана“, където има десетки занимания и можеш да се храниш в различен ресторант всеки ден!

На третия ден по море, във вторник, двамата с Тарик цяла сутрин играха миниголф и си бърбиха с Калвин Редфърн, а на обяд хапнаха мелби. Бяха изяли толкова много палачинки за закуска, че не можеха да сложат нищо повече в уста.

Следобеда и последното облаче над кораба изчезна и се усмихна копринено синьо небе. Над главите им кръжаха морски птици. На шезлонгите се печеха пасажери и отпиваха екзотични коктейли с чадърчета в чашите.

Лора и Тарик си прекарваха страхотно на водните пързалки. Радваха се, че и Скай е доволен и има кой да се грижи за него. Сутринта Калвин Редфърн се беше събудил със силни болки, но сега беше погълнат от книгата за Мат Уокър и се утешаваше с голямо парче шоколадова торта.

— Как само може да се промени животът ти за нула време! — отбеляза Тарик. Той мислеше за кошмарните си дни на робство преди случайната си среща с Лора.

Лора се обърна по корем, за да може да зяпа басейна изпод козирката на бейзболната си шапка.

— Така е. Имаме голям късмет.

Замисли се как самата тя допреди броени месеци живееше в мрачно сиропиталище, където скучаеше до смърт, а сега пътуваше на круизен кораб към Карибите, при това с най-добрите си приятели.

От другия край на басейна се чу пронизителен писък. Джими Ганет беше скочил в стил бомба с надуваем динозавър, но едва във въздуха беше осъзнал, че под него едно малко момиченце лежи спокойно по гръб във водата. Майка му и баща му се спуснаха към него да видят какво става. Отдалеч приличаха на двойка превъзбудени папагали.

— Всяко добро за зло — изстена Лора.

— Тарик! Лора! Как сте, мили дечица? — извика Рита Ганет. Тя веднага довтаса при тях, оставяйки Боб да се оправя сам с разлютената майка на плачещото момиченце. — Да знаете, не сме спрели да говорим за вас и за вашия вуйчо, откак се разделихме снощи! — каза тя, като свали тъмните си очила с размери на малки планети. — Разпалихте въображението на Джими. Никога не съм го виждала толкова развълнуван.

Лора потисна импулса си да избяга. Бащата на Джими вече го беше извадил от басейна и сега го водеше към тях, увит в огромна кърпа на цветя.

— Наистина ли е добре, тате? — питаше момчето. — Чувствам се ужасно! Не я видях!

— Естествено, че е добре. Някои хора просто обичат да се вайкат и оплакват — изръмжа Боб и се плъосна върху един раиран шезлонг. Шезлонгът се огъна по средата и се затвори като цвете хищник, уловило муха.

Тарик, Рита и Джими се втурнаха да му помогнат, а Лора положи нечовешки усилия да сподави смеха си.

— Дявол да ги вземе тези отвратителни евтини шезлонги! — измърмори Боб, когато най-послед се измъкна, зачервен и потен, от хватката на стола. — Рита, добави това към списъка от нещата, които не са наред! Ще успеем да си върнем част от парите.

— Да, скъпи. Харесва ли ви на кораба, деца? Оправя ли се вуйчо ти, Лора? А какво всъщност му има? Морска болест?

— Вече е много по-добре, благодаря — отвърна Лора, пропускайки втория въпрос покрай ушите си.

— Чудесно, чудесно! Какви са плановете ви за утре?

Лора хвърли бърз поглед към Тарик. Знаеше какво ще последва. Семейство Ганет търсеха компания на Джими. Започна трескаво да търси извинение.

— Ами, не сме решили... не сме сигурни...

После си спомни думите на Тарик. Осъзнаваше, че е прав, че трябва да дадат шанс на Джими.

— Мислехме да пробваме стената.

Боб смушка сина си.

— Катерене! Страхотно! Много ще ти хареса. Не ми ли каза веднъж, че мечтаеш да станеш алпинист?

— Тате, Тарик и Лора не искат да им се мотая в краката, а и аз бих предпочел да остана с вас с мама.

— Глупости! — възрази баща му. — Те нямат нищо против, нали, деца? Колкото повече, толкова по-весело. И на теб ще ти бъде забавно с деца на твоята възраст.

— Добре дошъл си, Джими — каза учтиво Тарик. — Ще се радваме да дойдеш с нас.

— Видя ли? — прогърмя Боб, като потупа Джими по гърба. — Какво ще кажеш, синко? Ще можеш да си поговориш с Лора за вашите детективски работи.

— Ще е много хубаво. — Лора се постара да бъде любезна, макар и неискрено.

Джими изглеждаше така, сякаш би предпочел да влезе в аквариум, пълен с пирани, но се усмихна и каза:

— Разбира се, тате. Ще бъде чудесно.

— Фантастично! — зарадва се Рита. — Значи, уговорено.

9.

— Ще го вземем само днес и край — каза Лора на Тарик на път за каютата след сутрешната разходка на Скай. — Не искам Джими Ганет да се върти наоколо и да ми съсипе ваканцията. Какво има, Скай?

Хъското спря внезапно пред вратата на каютата им с настръхнала козина.

— Сигурно е камериерката — каза Тарик и кимна към количката в коридора, но се поколеба, преди да пъхне ключа в ключалката. — Странно, вратата е заключена отвътре.

Лора избута ръмжащото хъски настрани и почука силно.

— Има ли някого вътре?

— Не ми казвай, че и ти си забравила ключа си! — рече червендалестата камериерка, която се показва от съседната каюта. — Ех, деца! — Тя имаше весела усмивка и възпълна фигура, натъпкана в синьо-бялата униформа.

Лора хвана нашийника на Скай. Козината му още беше настръхнала. По някаква причина в главата ѝ се появиха думите на Джими за „човека насекомо“.

— И аз ли? — попита тя.

— И ти, също като брат ти. Не го забравяйте повече, че сега си тръгвам и цял ден съм в почивка.

Скай едва не изтръгна ръката на Лора от бързане да влезе в каютата. Ръмженето му обаче премина в скимтене. Проснат на леглото на Лора, зачетен в книгата ѝ за Мат Уокър и заслушан в айпода, който Тарик получи за рождения си ден, лежеше Джими.

* * *

Вместо да се смути, че са го хванали в чужда каюта, той се ухили. Беше едва девет часа, но той изглеждаше така, сякаш е минал

през буря, преди да дойде тук. Косата му стърчеше във всички посоки, а на ризата му се виждаше петно от кетчуп.

— Здравейте, Лора, Тарик и голямо куче вълк! — поздрави ги той, като свали слушалките от ушите си. — Изненадах ли ви? Трябва да кажа, че за детектив си доста небрежна към сигурността, Лора. — Той вдигна книгата. — Не мисля, че Мат Уокър би го одобрил.

Разтреперена от гняв, Лора грабна книгата от ръката му.

— Какви са тия играчки, Джими Ганет? Или това е нормалното ти поведение? Навик ли ти е да влизаш в чужди стаи и да ровиш в нещата на хората? Осъзнаваш ли, че можем да повикаме охраната и да те арестуват?

Джими седна на леглото и я погледна развеселен.

— Цялата се зачервяваш, когато се ядосаш. След като реших, че и аз искам да стана първокласен детектив, ми се стори уместно да разбера колко лесно може да се проникне в заключена стая. Оказа се много лесно. Отне ми около две минути.

— Но защо в нашата каюта? — попита Тарик. — Не можа ли да експериментираш с каютата на вашите например?

— Къде му е предизвикателството? — хладно отговори Джими. — Пък и се надявах да видя прочутия ви вуйчо. Къде е той впрочем? Да не се крие под леглото?

Лора го изгледа студено.

— И как все пак успя да влезеш?

— Фасулска работа — изсумтя момчето. — Казах на чистачката, че съм се заключил отвън и не мога да намеря майка си и сестра си, и тя веднага ме пусна. Все пак съм дете, нали? Не би й хрумнало, че десетгодишно хлапе ще измисли подобна история — не и на луксозен кораб. Е, попита ме дали имам някакъв документ и аз й казах, че най-доброто доказателство, което мога да ѝ дам, е, че вътре със сигурност ще намери книга за Мат Уокър. Както можете да се досетите, намери.

Тарик се засмя.

— Доста дръзко.

— Ни най-малко! — възмути се Лора. — Нарича се влизане с взлом. Ще повикам охраната! — Тя грабна телефона и започна да набира.

Смелостта на Джими мигом се изпари. Само преди минута изглеждаше много по-голям, мъдър и самоуверен от десетгодишен.

Сега беше просто едно уплашено дете. Той прегърна коленете си, едното от които беше силно ожулено. В очите му проблеснаха сълзи и той премигна, за да ги пропъди.

— Моля те, недей! Моля те! Татко ще направи сцена и ще бера голям срам. Съжалявам! Не исках да ви засегна. Аз исках само...

— Само какво? — попита Лора. — Само да ми откраднеш книгата, да послушаш айпода на Тарик и да ни изплашиш до смърт?

Джими човъркаше завивката.

— Исках само да ви докажа, че и аз мога да бъда детектив.

Лора още не беше готова да му прости.

— Петдесет пъти по-добър от вуйчо ми?

— Това беше доста грубо от моя страна — изчерви се той.

— Има и друго, нали? — намеси се Тарик.

Джими изглеждаше смутен.

— Сигурно съм искал да видя какво е да бъда на ваше място.

Тарик седна до него.

— На наше място? И защо, за бога?

— Ами вие сте добри приятели, нали? Гледах ви с кучето на кея, преди да се качите на кораба. Известно време стояхме до вас. Имаше нещо в начина, по който си говорехте и се смеехте. Виждаше се, че бихте направили всичко един за друг.

— Така е. — Гласът на Лора поомекна. — Но това не е причина да нахлуваш в каютата ни.

Джими прегърна по-силно коленете си.

— Аз никога не съм имал приятел. Поне не истински. И животът ми е толкова скучен в сравнение с вашия. Вие живеете до морето, имате си хъски и разследвате разни неща. Моят живот е толкова тъп, а мама и татко — обичам ги, но те така ме засрамват. Баща ми вечно вдига шум и хората го зяпат, а майка ми понякога се държи с мен като с бебе.

Очите на Лора срещнаха погледа на Тарик. Целият ѝ гняв се стопи. Тарик наистина се оказа прав. Никога не знаеш какъв е човек отвътре.

— Първо, не знаеш колко ти завиждаме ние с Тарик — каза тя.

Джими я изгледа учудено.

— На мен? Защо?

— Защото имаш двама родители, които те обожават. Това си струва засрамването, вярвай ми. Ние с Тарик сме сираци. Той е от Бангладеш и родителите му са починали съвсем млади от изтощителен труд. Моята майка е починала, когато съм се родила, и не знам кой е баща ми. Някои казват, че бил американец. Но не страдам от това, защото вуйчо ми е най-страхотният човек на света и единственият баща, който бих искала да имам. Казвам само, че силният глас и прекалената закрила са ниска цена за това, да имаш майка и баща, които те обичат. Второ, животът ти е вълнуващ. Намираш се на круизен кораб, около теб играят делфини, във водата плуват подводници и гигантски сепии, а след малко ще дойдеш с нас на катерене. И накрая, ти имаш приятели. Мен и Тарик! Но ако още веднъж ни скроиш такъв номер, ще станем бивши приятели. Разбра ли?

На лицето на Джими грейна усмивка като утринна зора.

— Разбрах!

10.

Приключенският център се управляваше от як инструктор на име Ръс. Бронзовите му ръце изглеждаха достатъчно силни, за да стрият топка за голф на прах.

— Първите три правила на скалното катерене са проверка, проверка и проверка на екипировката — каза им той. — Въжетата са вашата пъпна връв. Трябва да можете, ако се наложи, да разчитате на тях. Няма да ни чуete да говорим много за безопасност, въпреки че няма нищо по-важно от нея. Но не можем да я гарантираме. В мига, в който се отлепите от земята, това се превръща във високорисков спорт.

Лора изви глава, за да погледне стената. Беше с височината на две палуби и бе направена така, че да прилича на истинска скала. Имаше и няколко навеса и тавани. Не мислеше да ги пробва.

Към края на лекцията на Ръс за основните елементи от катеренето и термини като рапел^[1], планка^[2] и осигуровка, Джими започна да се разколебава.

— Честно казано, малко ме е страх от височини — призна той пред Лора. — А и все ми се случват злополуки. Мисля със Скай да ви чакаме на пейката.

— Сигурен ли си? — попита тя, но без да настоява. Джими беше подложен на достатъчно силен натиск от баща си. Освен това щеше да е хубаво Скай да си има компания, докато двамата с Тарик се катерят.

Ръс също изпита облекчение.

— Както решиш, Джими. Никой не те притиска. Ако си промениш решението, кажи ми и веднага ще те екипираме.

В този момент вратите се отвориха с трясък и вътре нахлуха група тийнейджъри. Един от тях носеше радио, от което се носеше оглушителен рок.

Ръс изстена.

— Нещо ми подсказва, че има объркване в часовете. Чакайте ме, деца, докато оправя тази неразбория. Лора и Тарик, вземете

еспадрили^[3] от онзи кашон и после идете в склада с екипировката. Ернесто ще ви даде каски и седалки.

Тийнейджърите се пръснаха шумно из залата. Изведнъж Скай скочи, втурна се към една врата до склада и започна да драци неистово по нея. Джими хукна след него и се опита да го върне обратно, но безуспешно.

Лора взе седалката си и изтича при кучето, а Тарик я последва.

— Какво става?

Джими се отказа от борбата със Скай.

— Не знам. Както си седеше спокойно, хукна насам. Изглежда възбуден. Какво има зад тази врата?

— Това е складът за екипировка — каза жилав мургав мъж. — Здравейте, аз съм Ернесто. Какъв е проблемът?

Лора беше хванала Скай за нашийника и се опитваше да го отдръпне.

— Кучето ми е убедено, че там има нещо лошо.

— Единственото лошо, дето дебне в туй място, съм аз — засмя се Ернесто. — Тук подреждам екипировката и проверявам въжетата. Нищо интересно за вашето хъски. Няма кокали, ха-ха! — Той отвори вратата и махна дружелюбно на Скай. — Ела, приятел, да погледнеш, ако това ще те успокои.

Но складът беше празен. Скай се втурна да го обикаля и души, но скоро стана ясно, че каквото или когото и да е усетил, отдавна го няма.

— Сбъркал е — рече Ернесто. — Тук няма торбалани. Но все пак има нещо странно — сбърчи нос той. — Каква е тази миризма? Шоколад май, а?

— Шоколадови фъстъци — каза Тарик. — Мирише на шоколадови фъстъци. Семейство Мухтар продаваха такива в магазина си.

— Фъстъци, естествено — съгласи се Ернесто и сви рамене. — Аз не ям фъстъци — алергичен съм, така че не мога. Нищо не е местено, всичко е наред. Сигурно е някой от тези тийнейджъри.

Той изкара Скай навън и понечи да затвори вратата.

— Момент — спря го Лора, — почакайте! Каква е тази вратичка?

— Само за доставки. Излиза близо до ресторанта.

Той затвори.

— Хайде сега да видим кой е най-добрият катерач.

— Аз! — усмихна се широко Джими. — Аз ще стана най-великият алпинист на всички времена, по-добър дори от Едмънд Хилъри. А той е изкачил връх Еверест през 1953 година.

Тарик повдигна вежди.

— Размисли ли?

Джими беше блед, но кимна енергично.

— Стига да ме пуснете пръв.

Час по-рано Лора би го подиграла за тази напереност, но сега разбираше какво се крие зад нея и се усмихна топло.

— Браво на теб. Нужен е много кураж, за да преодолееш страха си от високото. Ето, вземи моята седалка. Ернесто ще ми даде друга.

* * *

Това, което децата не знаеха за Ръс и с което той не се хвалеше, беше, че е бил член на специалните части, изкачвал е три пъти Еверест и преди двадесет години е бил един от най-добрите алпинисти в света.

Всичко това обаче не му беше от полза, когато Джими стигна до най-високата и коварна част на стената, отпусна се в седалката си, готов да го спуснат на земята, и изпищя с искрен ужас:

— Въжето! Усетих как се изплъзва! Къса се! Къса се!

Обикновено Ръс държеше последния и най-важен елемент в човешката верига на безопасността на земята. Първият на линията беше Тарик. Той осигуряваше. Имаше протриващо устройство, закачено на седалката, и докато Джими се изкачваше, скъсяваше въжето. Въжето, закачено за седалката на Джими, преминаваше през металния карабинер в горната част на стената и слизаше обратно при Тарик.

Джими се беше изкатерил догоре без помощ, използвайки само ръцете и краката си. Лора го гледаше със свито сърце. Той беше настоял да тръгне пръв, въпреки че трепереше от страх, и тя се тревожеше за него. Толкова беше впечатлен от прочетеното за Мат Уокър, че не спираше да говори и да тормози Лора за всякакви подробности около методите на детектива.

— Коя е най-добрата идея, която си научила от инспектор Мат Уокър? — питаше той.

Това беше труден въпрос, защото инспектор Мат Уокър имаше стотици идеи и номера, но Лора най-сетне беше решила, че любима ѝ е една от „Случаят с изчезналата наследница“. Мат беше забелязал, че обща слабост на престъпниците, и по-специално на похитителите, е фактът, че са толкова заети да се грижат за детайлите, че често пренебрегват обикновените неща. Объркваха се, защото не обръщаха внимание на това, което стои току под носа им.

— Какво например? — не се отказваше Джими. — Дай ми пример.

Точно тогава ги прекъсна Ръс. Бяха готови Джими да тръгне нагоре по стената.

Ръс им обясни, че когато Джими стигне догоре, трябва да даде знак, че е готов за слизане. Тогава Тарик щеше да го спусне с помощта на протриващото устройство, което свеждаше теглото на катерача до няколко килограма. Лора беше втората във веригата. Тя държеше въжето след Тарик, за да му помогне, в случай че Джими падне. Ръс, като професионалист, при работа с деца винаги държеше края на въжето, за да може бързо да се намеси в случай на нужда.

За съжаление, в момента, когато въжето на Джими беше прерязано почти напълно, инструкторът беше в другия край на залата, за да помогне на една припаднала жена.

— Помощ! — извика Джими, но повечето от найлоновите нишки, които го държаха, се скъсаха. От внезапното друсване той залитна назад в празното.

Тарик и Лора трябваше да реагират за част от секундата и те го направиха. Ръс вече тичаше към тях. Преди да стигне, двамата вече бяха спрели Джими във въздуха. Момчето се удари в стената и се залюля като махало. С помощта на Ръс го свалиха внимателно до земята.

След като Джими стъпи на краката си, Ернесто невярващо заразглежда въжето.

— Невъзможно! Аз сам проверих това въже — каза той на Лора и Тарик, докато корабният доктор се грижеше за Джими. Скай, който явно усещаше, че детето има нужда от успокоение, стоеше до него и

току го близваше. — Дори Супермен не може да скъса бронята на това въже. Било е срязано, сигурен съм!

За да докаже тезата си, той се изкатери нагоре по стената като маймуна и започна внимателно да оглежда горната ѝ част. Дори от това разстояние децата видяха как се променя изражението му. Той взе нещо от стената, което проблесна на светлината. Прибра го в страничния джоб на панталона си и слезе. Когато се приближи до тях, почти трепереше от ярост.

— Не е злополука! Глупава грешка е! — Той извади от джоба си макетен нож — малко, изключително остро ножче, често използвано от дърводелците. — Някой е заклецил това в сглобка на стената, сигурно дърводелците, които я ремонтираха вчера. В наше време не можеш да разчиташ на тия работници. За съжаление, точно там въжето е най-опънато. Когато Джими се е отпуснал на седалката, ножчето е срязало въжето.

В този момент в залата нахлуха Рита и Боб, размахвайки ръце. Идваха право от часа по бални танци и роклята с пайети и кадифеният костюм рязко контрастираха с небрежния вид на повечето катерачи.

— О, милото ми детенце! — извика Рита и прегърна Джими. — Добре че си жив и здрав. И като си помисля, че ние те накарахме!

Тя се обърна към Ръс.

— Какви са тия каубойски изпълнения? Синът ми можеше да си счупи врата!

Ръс беше смазан от случилото се.

— Мисис Ганет, под стената имаме меки дюшеци, така че счупените кости са нещо изключително рядко. Но няма съмнение, че Джими преживя силна уплаха. Нямам думи, с които да се извиня. Просто не мога да обясня случилото се. Ернесто, който проверява екипировката, е безкрайно педантичен. Най-важното за нас е безопасността. Но може би е имало някакво недоглеждане от страна на компанията, изградила стената. За тридесет години като инструктор...

— Боя се, че думите в този случай няма да помогнат — прекъсна го Боб. — Тук говорим за сериозен съдебен процес. Момчето ми може и да не си е счупило нищо, но стресът... психичната травма, която може би ще изисква дългогодишна терапия...

— *Не!*

Всички се обърнаха изненадани. Лицето на Джими беше почервенияло и косата му беше по-рошава от всякога, но очите му горяха от вълнение.

— Никой никого няма да съди нито днес, нито когато и да било! Мамо, татко, погледнете ме! Аз съм щастлив! Изкатерих се по стената. Бях уплашен, но го направих. За пръв път в живота си преживях истинско приключение. И знаете ли кое беше най-хубавото? Моите приятели ме спасиха.

— Това не беше нищо — усмихна се Лора. — Трябва да благодариш на Ръс. Проведе ни отлично обучение по безопасност. Бяхме го тренирали и знаехме какво да правим.

— Ако тренировката е помогнала, много се радвам — каза Ръс, — но истината е, че вашата светкавична реакция спаси положението. И тримата проявихте кураж и хладнокръвие, които значително надминават очакваното за възрастта ви. На Еверест бих бил спокоен с приятели като вас.

— Двамата с Тарик просто направихме това, което всеки би сторил на наше място — каза Лора. — Джими е смелчагата. Да знаеш, Джими, че когато стана детектив, винаги можеш да ми бъдеш помощник.

— Хм... — ухили се той, — забрави ли, че аз ще бъда великият детектив? Така че ти можеш да ми станеш помощник!

— Добре, стига сте се карали — подразни ги Тарик. — Достатъчно вълнения за днес.

Боб и Рита гледаха с почуда сина си. Минути след падането, което можеше да се окаже трагично, той се закачаше с новите си приятели, сякаш нищо не се е случило.

Лора реши да се възползва от краткото мълчание, за да си тръгнат по-бързо.

— Ще се видим утре, Джими. Хайде, Скай, да вървим да се разходим.

— До утре — стисна ръката му Тарик.

— До утре — отвърна Джими. — Хей, Лора, да не забравиш за плана ни!

— Няма.

— Какво означава това? — попита Тарик, когато излязоха навън в коридора.

— Предизвикателство.

— Предизвикателство ли?

— Да, нещо такова. Знам, че тази сутрин не исках да имам нищо общо с него, но той предложи тази игра и на мен ми се стори забавна. Казах, че ще поговоря с теб. Идеята му е да прекараме един ден, в който да се упражняваме като детективи.

— И как ще го направим?

Лицето на Лора грейна. Тя винаги се радваше на всяка възможност да говори за героя си детектив. Така се увлече в разказа си, че почти забрави страшното преживяване на Джими на стената.

— Както знаеш, детектив Мат Уокър често се преструва на друг човек, когато разследва случай. Веднъж трябваше да се престори на треперещ стар градинар в замък, друг път работеше като главен готвач в ресторант. Гениален е и много убедителен. Злодеите не очакват подобно нещо. Понякога се прави на случаен минувач покрай мястото на убийството. Събира всякакви улики, защото никой не подозира, че е полицай.

Тарик се ухили.

— И Джими предлага да опитаме същото на кораба, където никой не ни познава, и да се преструваме на каквито си искаме?

— Да. Мислиш ли, че е глупаво? Притеснявах се, че хората може да се разсърдят, когато разберат, че сме ги лъгали, но Джими предложи след това да им обясним, че е било просто игра. Последният ни ден по море или нещо такова. Предизвиква ни да играем един ден и който убеди най-много хора, печели безплатно парче шоколадова торта.

— И бездруго получаваме безплатни шоколадови торти — засмя се Тарик.

— Това няма значение. Важното е предизвикателството — да видим дали наистина можем да убедим хората.

Стигнаха до каютата си.

— Ако ти играеш, и аз ще играя — каза Тарик.

— Супер! Тогава ще играем!

Лора отвори вратата и с облекчение видя, че този път Джими не е вътре. Каятата беше празна. През прозореца се виждаха надигащите се пенести вълни. Една птица се спусна да улови невидима риба. Лора скочи в леглото и Скай се сгуши до нея.

— За случилото се... — каза Тарик. — Ти трябваше да се катериш първа, нали? Ако Джими не беше настоял да е пръв, ти щеше да бъдеш на стената и ти щеше да паднеш. Дърводелецът, който си е забравил макетния нож, можеше да те изпрати в болница.

Косъмчетата по ръцете на Лора настръхнаха и тя дръпна ръкавите си надолу. През целия път беше говорила толкова въодушевено за предизвикателството на Джими с надеждата да отвлече вниманието на Тарик — и своето собствено — именно от тази мисъл. Вероятността някой некадърен, опасно разсеян дърводелец наистина неволно да е забравил ножчето, беше деветдесет и девет процента. Но не можеше да си затвори очите за единия процент вероятност то да е оставено там нарочно, може би дори с идеята да се нарани конкретен човек. В крайна сметка въжето беше прерязано, защото ножчето се намираще точно на това място. А в графика на Ръс Лора беше първият катерач за деня.

— Нали не мислиш...? — Тарик дърпаше един конец на дънките си. Не му се искаше да изрече на глас думите, за да не им придаде сила. — Не мислиш, че е било...

— Предназначено за мен? — довърши Лора с повече увереност, отколкото изпитваше. — Кой може да е знаел, че аз трябва да се катеря първа, с изключение на Ръс и Ернесто? Било е съвпадение. — Не й се искаше да признае, че дни наред се трупаха съвпадения и на нея започваше да й се струва, че не са случайни. Последното, което би желала, беше да разтревожи най-добрия си приятел и да съсипе ваканцията му.

— Хайде — рече тя, — да заведем Скай да ободри вуйчо.

---

[1] Рапел — техника за слизване по въже. ↑

[2] Планка — междинна точка за осигуряване на стената, към която се закача въжето. ↑

[3] Еспадрили — специални обувки за катерене по скала или спортна стена. ↑

11.

Последната сутрин по море Лора и Тарик занесоха чаша кафе и кроасан на Калвин Редфърн, но не успяха да го събудят. Той обикновено спеше леко, но днес беше като мъртвец. След като пет минути се опитваха да го вдигнат, Лора се разтревожи толкова, че реши да престъпи заповедите на вуйчо си и да повика корабния лекар. Вече държеше телефона в ръка, когато той се размърда и премигна сънено насреща им. Като видя часовника и разтревожените им лица, побърза да каже:

— Прощавайте, ако съм се успал, но да знаете, че вие сте виновни. Лора, какво търсеше посред нощ в каютата ми?

Тя върна слушалката на мястото ѝ.

— Не съм идвала.

Вуйчо ѝ смръщи чело, но продължи да се усмихва.

— Напротив! Чух те да отваряш вратата на шкафчето в банята. Повиках те, но ти не отговори и докато се усетя, съм заспал. Пак ли ме проверяваше?

Безпокойството връхлетя Лора с пълна сила. Тя хвърли бърз поглед към Тарик и каза:

— О, съвсем забравих! Болеше ме глава и дойдох да си взема аспирин. Всъщност сега ще взема още две таблетки, така че ако се наложи пак да пия, да не те безпокоя.

Тя отиде в банята, отвори шкафчето и разклати шишето с аспирин. Май нищо не беше пипнато, но всичките ѝ сетива бяха нащрек. Калвин Редфърн имаше по-остър ум от всички, които познаваше. Не беше в негов стил да си въобразява среднощни посетители. Ако му се е сторило, че чува някого в каютата си, значи там наистина е имало някого. Нещо повече: той добре знаеше това. Лора не беше успяла да го заблуди с обяснението за главоболието си.

Когато момичето излезе от банята, вуйчо ѝ четеше откъси от книгата за Мат Уокър на Тарик. И двамата се смееха. Това обаче не

продължи дълго. Скоро клепачите на Калвин Редфърн отново натезаха.

— Не знам защо съм толкова изтощен — извини се той. — Преди да си легна снощи се разхождах в каютата и се чувствах толкова бодър и готов да изляза на свеж въздух, че мислех да ви изненадам, като ви посрещна облечен и готов за закуска. А сега главата ми е като замаяна. Лора, би ли ми направила чаша много силно кафе, ако обичаш?

Лора се справи само за няколко минути, но вуйчо ѝ вече тихо хъркаше. Колкото и да го разтърсваха, не успяха да го събудят.

Тарик беше смаян.

— Никога не съм виждал човек да заспива толкова бързо, и то на средата на изречението. Знам, че работата го е изцедила, но през последните дни приличаше на лъв в клетка и нямаше търпение да излезе навън. Постоянно се смееше и се шегуваше. Сега отново е като инвалид. И какво беше това, че си идвала в каютата му посред нощ? Не съм те чул да ставаш.

Лора оправи завивките.

— Не съм. Може да е сънувал, но се съмнявам. Тарик, с вуйчо става нещо странно, но не мога да разбера какво.

Тя му разказа набързо за загадъчната среща на Калвин Редфърн в три часа през нощта в гробището, както и за куките на стълбището, които я бяха подсетили за опънатата корда. Той веднага поиска да ги види.

— Ето ги — каза тя, като го заведе в коридора и се наведе над второто стъпало. — Или поне бяха тук.

Куките не само ги нямаше, но нищо не подсказваше, че някога са били там. Боята беше безупречна. Имаше само няколко бели петънца по стоманените стъпала.

— Вярвам ти — увери я Тарик, като видя посърналото лице на Лора. — Особено след като по същото време беше повредена и лампата. Помниш ли, че само няколко минути по-късно вече работеше идеално? Сякаш някой е искал да не свети, за да може вуйчо ти да се спъне. Но кой би направил подобно нещо? Не виждам смисъл. Мислиш ли, че Калвин Редфърн подозира нещо?

— Да претърсим каютата му, докато спи — предложи Лора. — Трябва да има просто обяснение за всичко. Според теб какви са

шансовете някой да иска да ограби, нарани или убие вуйчо на кораб като този?

— Близки до нулата...

— И аз така мисля. Освен това дори в каютата да е влязъл крадец, не е намерил нищо ценно, защото паспортът и парите му са на сигурно място в нашата.

— Права си, но нека я претърсим все пак.

* * *

Тарик пръв намери сънотворните таблетки на нощното шкафче. Лора не ги беше забелязала, защото малкото кафяво шишенце беше същото като това, в което Калвин Редфърн държеше обезболяващото си лекарство. Но онова шишенце беше в шкафчето в банята.

Лора разгледа етикета, на който бяха отбелязани дата отпреди една година и името на вуйчо й.

— Сега вече съм объркана. От една страна, изпитвам облекчение, понеже това обяснява защо изглежда като дрогиран. Само дете не мога да си представя да допусне такава глупава грешка. Това ме кара да мисля, че тук наистина е влизал някой, който е разменил шишенцата.

Тарик погледна към Калвин Редфърн, който тихичко похъркваше.

— Но защо някой ще иска вуйчо ти да спи? Не виждам логика.

— Единственото обяснение е, че някой не иска той да му се пречка. Но защо? И кой?

— Може би трябва да оставим Скай да наглежда вуйчо ти — предложи Тарик. — Пък и като се събуди, ще се зарадва, че си има компания.

Тъкмо тръгнаха да доведат хъското, когато прозвуча корабната сирена и от високоговорителя се чу предупреждение: „Пирати на борда! Пирати на борда!“

12.

На палубата всички пътници се бяха навели през перилата и гледаха приближаващия черен галеон. Знамената с черепа и кости плющяха на вятъра. На борда пирати в черни фланелки се катереха чевръсто по въжета и стълби.

— Това шега ли е? — попита Тарик, без да знае да се смее ли, или да се плаши.

— Всъщност и сега има пирати на места като Сомалия и Индонезия. И те постоянно отвличат хора — осведоми го Лора. — Но според вуйчо ми носят обикновени дрехи и се движат с малки лодки и корабчета. Мисля, че това са актьори.

„Императрицата на океана“ пусна котва. Лора и Тарик си намериха тихо местенце близо до спасителните лодки, откъдето зяпаха пиратите, които се качваха на борда по специално спуснати въжени стълби. Те се справяха чудесно с ролята си на свирепи морски разбойници и дори плениха няколко пътници. Хората много се смяха, особено когато един от „пленниците“ успя да грабне закривената сабя на един нищо неподозиращ пират. После натовариха „пленниците“ в кош и по специално въже ги спуснаха на черния галеон.

По едно време на борда се появи сандък за съкровища. Оказа се фалшив, също като тези на илюзионистите. Пътникът, който изяви желание да влезе в него, изчезна за няколко минути и публиката ахна изумено. Пиратът маг показа на всички, че сандъкът е празен. След това затвори капака, отвори го отново и мъжът си беше там, жив и здрав.

— Какво ще кажеш да ида да взема млечни шейкове? — попита Тарик.

— Страхотна идея! За мен ягодов, моля.

Нямаше и минута, откак остана сама, когато чу зад себе си ръмжащ глас:

— Охо, самотен пътник!

Лора се обърна и видя кокалест пират с фалшиви мустаци и подигравателно блестящи очи. Това беше най-високият човек, когото някога бе виждала. По петите му вървеше дребен сух мъж с превръзка на окото и мазна черна коса, който буташе голям кош за пране на колела.

— Искало ли ти се е някога да видиш пиратска бърлога отблизо?
— попита високият мъж и в устата му проблесна златен зъб.

— Не — отговори Лора. — И нямам желание да бъда пленена. Само чакам приятеля си.

Пиратът се изкикоти.

— Имам новина за теб. Пленниците обикновено нямат избор, нали така, Лукас? — И мъжът направи крачка към нея.

В поведението му се таеше някаква заплаха, която накара сърцето на Лора да затупка бързо-бързо. Ако това е игра, то тя беше стигнала твърде далеч.

— Всъщност съм любопитна — реши да се включи в играта Лора — защо толкова много пирати носят превръзка на едното око? Нарочно ли си вадите очите или хич не ви бива със сабите?

— Чуваш ли това, Лукас? Жилава госпожица. Добре, добре! Сигурно не бива да се изненадвам. Последен шанс, милейди. Ще дойдете ли доброволно?

Преди Лора да успее да помръдне или да отговори, той скочи към нея. Стисна двете ѝ китки с огромната си ръка и покри устата ѝ с другата си космата лапа, воняща на риба. Докато Лора се мятеше и риташе с всичка сила, Лукас приближи коша за пране.

Следващото, което усети Лора, беше как я пускат на палубата, а двамата пирати бършеха ягодов шейк от очите си.

Тарик, който се беше намесил съвсем навреме, помогна на Лора да стане и застана между нея и мъжете.

— Какво става тук? — попита Фернандо, който изникна отнякъде със Скай. Хъското се хвърли към Лора и я лизна по лицето. Никога не се беше радвала толкова да го види.

— О, нищо не ста'а, нищо! — изхленчи Лукас, който още мигаше заради млечния шейк. Миглите и веждите му бяха целите в бяло. — Малко се позабавля'ахме, т'ва е...

— Не беше нищо! — каза разярено Лора. — Опитвах се да ме натъпчат в този кош!

Фернандо ги изглежда гневно.

— Вярно ли е?

— Не, естествено, за к'ви ни взимате? — Високият пират изкриви устни и златният му зъб проблесна на слънцето. — И вие знаете не по-зле от нас, че не сме истински пирати, а туристическа атракция. Пращат ни да посрещаме гостите на Карибите и да ги караме да се посмеят. Реших, че младата госпожица ще иска да види един номер с коша, но тя изведнъж се уплаши. Опитвах се да я успокоя.

— Като ми затисна устата с миризливата си ръка? Трудно е човек да се смее, докато го душат.

— По-добре се връщайте на галеона, преди да съм повикал охраната или младата госпожица неволно да си е изпуснала кучето — рече Фернандо. — Чувал съм, че хъскитата никак не харесват пирати, ако ще и да са фалшиви.

— Добре, добре! Тръгваме! Няма проблем!

— Ние само играхме — настояваше Лукас, — нищо лошо не искахме да сторим.

Двамата пирати си тръгнаха намръщени.

— Изобщо не си играеха — каза Лора. — Благодаря ви, че ме спасихте! Тарик, ако не ги беше залял с шейка, щеше да се случи нещо ужасно.

В този момент нещо лъскаво привлече погледа ѝ. Беше светлозелена значка с рисунка на усмихнат делфин и надпис „Грижа за морето“. Лора я пхна я в джоба си. Интересно, пиратите не ѝ приличаха на хора, които биха се загрижили за морските създания.

Фернандо беше много ядосан.

— Да докладвам ли за случая на охраната?

В този момент палубата се разлюля. „Императрицата на океана“ беше потеглила. Черният галеон се отдалечи. Отново бяха заобиколени от тюркоазна вода, а отпред на хоризонта се показаха бял пясък и палми.

— Не се притеснявайте — отвърна Лора, — сигурна съм, че наистина беше номер. Просто прекалиха. Но както би казала директорката на „Горски поляни“, всичко е добре, щом свършва добре.

13.

— Моля те, кажи ми, че сънувам. Или ако съм будна, кажи ми, че съм получила мозъчно сътресение и съм забравила номера на каютата на вуйчо. Че не е 135, а 133 или не е на трета, а на втора палуба.

Лора стоеше на вратата на каютата, в която само преди час разговаряха с Калвин Редфърн. Каятата беше празна. Не само че спящия вуйчо го нямаше, заедно с куфара, четката за зъби, книгата и лекарствата, но цялото място беше безупречно подредено и почистено. Леглото беше застлано с чисти чаршафи, в банята имаше нови кърпи и сапун. Каятата миришеше на мента и лимон.

Тарик поклати слисано глава.

— Да не изпадаме в паника. Трябва да има обяснение.

Лора прегърна Скай, търсейки подкрепа във вярното си куче.

— Също колкото имаше обяснение за падането на вуйчо или за куките на стълбището, или за макетния нож на катерачната стена, или за разменените шишенца с лекарства, или за среднощния посетител в Сейнт Айвс?

— Може би се е почувствал по-добре и е решил да стане и да се приготи за пристигането ни в Антигуа по залез-слънце — предположи Тарик. — А камериерките не са влизали тук цяла седмица и са побързали да излъскат всичко. Обзалагам се, че хапва в някой от ресторантите. Да идем да го потърсим.

Всичко изглеждаше толкова просто и логично, че Лора изпита облекчение.

— О, Тарик, естествено, че е така! Сигурно е в „Манхатън грил“ и набива палачинки. Знаеш колко ги обича. Освен това сме на кораб в средата на океана. Колко далеч може да иде?

* * *

Само че Калвин Редфърн не беше в „Манхатън грил“, нито в „Щастливата мида“, нито в „Синьото фламинго“, в залата за фитнес, в сауната или в басейна. Не се пързеляше на кънки, не се катереше по стената, не взимаше уроци по китара и не разглеждаше книгите в магазина за подаръци.

— Ще трябва да съобщим на охраната — каза Лора, когато към два часа се принудиха да спрат, за да хапнат нещо. От напрежението от претърсването на кораба, в допълнение с нарастващото чувство на паника, ѝ се виеше свят. Тарик пък го болеше главата. И двамата не бяха слагали залък в устата си от предната вечер. Мислеха да закусят веднага щом занесат нещо на Калвин Редфърн. Пиратската визита осуети плановете им, а млечните шейкове охладиха двамата натрапници, вместо да утолят жаждата им.

Тарик отпи от шоколадовия си шейк.

— Това може да е рисковано. Ами ако започнат да разпитват за Скай и за мен? Ще искат да знаят защо нямам бордна карта.

— Формално погледнато, нямаме разрешение за Скай на кораба, но поне Роуина ни изпрати копие от паспорта му по електронната поща, така че той има право да се намира в Карибите. Но може да го заключим в каютата за всеки случай. Що се отнася до теб, не би трябвало да има проблем. Както каза вуйчо, таксата е за каюта, не за човек, а аз имам билет.

Тарик бутна чинията си настрана.

— Много странна ситуация. Къде може да се е дянал?

— Не знам — отвърна Лора, — но възнамерявам да разбера.

— Може да помолим Джими да ни помогне — предложи Тарик.

— Сама призна, че дава добри данни за детектив.

— Да, но...

— Той спечели предизвикателството съвсем честно.

— Да, но главно защото имаше толкова много... инциденти през деня. Страхувах се да не нарани себе си или някого друго. Освен това след няколко часа ще бъдем в Антигуа и той сигурно помага на Боб и Рита да оправят багажа или обяснява на пътниците, че не е лунатик, нито феноменален стрелец с лък, а най-обикновено момче. Виж, вуйчо не може просто така да изчезне. Все пак сме в океана. Трябва да е на някое очевидно място, на което не сме се сетили да погледнем. Хайде да преровим отново всички палуби.

* * *

Шефът на охраната беше мършав мъж и толкова бял, че можеше да е направен от сирене. Името му — Виктор Вял, съвсем му подходеше. Докато говореше, кокалестите му пръсти постоянно оправяха няколкото кичура черна коса, останала по главата му.

Виктор Вял тъкмо обядваше пържола и пай с кълцано телешко, когато Лора и Тарик се втурнаха да съобщят за изчезването на Калвин Редфърн. Виктор Вял първо махна пренебрежително с ръка и им каза, че ако си направят труда да го потърсят, веднага ще го намерят. Лора му обясни, че го търсят безуспешно два часа. Той завъртя очи и притегли един бележник с мъртвешката си ръка. С другата си взе още едно парче от пая.

— Име?

— Лора Марлин.

— Вуйчо ти се казва Лора?

Сега беше ред на Лора да завърти очи.

— Не, аз се казвам така. Вуйчо ми се казва Калвин Редфърн.

Виктор Вял натъпка пая в устата си и измуча нещо неразбираемо, пръскайки трохи навсякъде.

Лора се наведе напред с неособено ласкави мисли в главата.

— Моля?

Виктор включи микрофона на бюрото си.

— Моля пасажер на име Калвин Редфърн да се яви в офиса на охраната на първа палуба. Племенницата ви и... — той изглежда строго Тарик, — приятелят ѝ ви чакат.

После изключи микрофона.

— Доволни ли сте? Може ли да си довърша обяда?

Лора се почувства глупаво, че не се е сетила по-рано за високоговорителите. Щяха да им спестят часове. Сега вуйчо ѝ всеки момент щеше да се появи на вратата, да разроши косата ѝ и да ѝ се усмихне с милата си усмивка. Щеше да каже: „Но аз през цялото време бях в кафенето. Не ме ли видяхте? Бях на масичката зад бара“.

Щеше да се изясни, че докато те са го търсели на горната палуба, той ги е търсел на долната, и обратното. И щяха заедно да се посмеят на случката.

Само че Калвин Редфърн не се появи. След като изминаха четиридесет неприятни минути и обвинителният поглед на Лора ставаше все по-студен с всяка секунда, шефът на охраната най-последно се съгласи да прати двама служители да претърсят кораба.

— Ако ми губите времето, точно когато сме най-заети, два часа преди да акостираме в Антигуа, не отговарям за последствията! — заяви той на Лора. — Вуйчо ти ще трябва да плати солидна глоба.

— Изчезнал е човек на кораба, за чиято сигурност се грижите, а вие мислите само за пари! — отговори ядно Лора. — Засрамете се!

Той я изгледа мрачно и избълва няколко зле прикрити заплахи, но след това се зае по-сериозно с работата си. Не че помогна. Така и не намериха Калвин Редфърн.

Лора започваше да изпада в паника.

— Това е лудост! Намираме се на круизен кораб, пълен с хора, които се забавляват. Как може да се случи такова нещо? Ох, аз съм виновна, че го оставих сам!

Тарик не можеше да я гледа толкова разстроена.

— Нека отново претърсим каютата му. Може да сме пропуснали нещо.

— Но ние вече я претърсихме три пъти.

— Мат Уокър би я претърсил още веднъж.

— Да, така е — усмихна се немощно Лора.

Може би защото каютата беше стояла затворена цял час или пък защото бяха подготвени да изследват всяка подробност, но веднага им направи впечатление промяната в миризмата. Освен мента и лимон, сега отчетливо се долавяше и мирис на шоколадови фъстъци.

Кръвта на Лора се смрази. Тя си спомни деня в приключенския център и онази невинна миризма доби нов, страшен смисъл.

Без да се маят, децата коленичиха на пода и още веднъж претърсиха каютата сантиметър по сантиметър.

Лора първа откри картата за игра. Беше мушната между леглото и стената. Затова нито те я бяха видели, нито камериерките. Показа се, когато Лора повдигна матрака. Тя я взе, погледна злобно ухиления жокер и избухна в сълзи.

— Те са го хванали, Тарик! „Асовете“ са го хванали!

14.

— Отвлечен? От международна престъпна банда? — На Виктор Вял му идеше да се изхили, но наоколо се беше събрала тълпа от любопитни зяпачи. — Това е най-абсурдното твърдение, което съм чувал. Подобно нещо не може да се случи на „Императрицата“, не и докато аз съм тук. Може би не си забелязало, мило момиче, но ние се намираме сред океана. Няма как да се качват престъпници, да размахват оръжия и да отвличат пасажери.

Последното беше казано за по-голям ефект и шефът на охраната се усмихна на публиката, сякаш чакаше аплодисменти.

Лора го изгледа смразяващо.

— Пиратите са го отвлели, сигурна съм в това!

— Пиратите? О, имаш предвид актьорите от туристическото бюро? Те се качват на борда на „Императрицата“ от осем години насам и никога досега не сме имали оплакване. Те са любимата атракция на клиентите ни.

— Ако това е представата на Карибите за мило посрещане, предпочитам да се пробвам с акулите! — заяви Лора. — Двама от тях се опитаха да ме натикат в кош за пране.

Виктор Вял с облекчение забеляза, че приближават пристанището. С малко късмет скоро щеше да прехвърли проблема с Лора и изчезналия ѝ вуйчо на властите в Антигуа. Лично той не се съмняваше, че въпросният мистър Редфърн е прекалил с коктейлите и е заспал под бара. Случвало се беше и преди.

— Слушате ли ме? — попита Лора.

През цялата си кариера Виктор не беше срещал по-дразнещо и упорито момиче. Сериозното, мълчаливо бенгалче с нея беше още по-зле. Момчето имаше ясни, тигрови очи, които сякаш виждаха всичко.

— Мис Марлин, разбирам, че сте притеснена, и признавам, че е странно, че вуйчо ви още не се е появил, особено след като влизаме в пристанището. Но ако не е паднал или скочил през борда, а мога да ви уверя, че хората ми постоянно следят за такива неща...

— Лора! Тарик! — извика Рита Ганет, подтичвайки на високите си токчета, следвана по петите от Боб. — Ето ви и вас! Къде ли не ви търсихме! Бяхме на горната палуба и гледахме как Антигуа се приближава. Каква гледка само! Пясъкът е бял като сняг, а палмите се полюшват на вятъра.

— Моментът не е подходящ, мистър и мисис Ганет — каза Тарик, опитвайки се да отдалечи двойката. — Имаме проблем.

— Лора! Тарик! Какво става? Току-що чух, че вуйчо ви е изчезнал! — Джими дотича, зачервен от бързане. Тениската му изглеждаше така, сякаш се е бил с чийзбургер, а косата му беше цялата в захарен памук. — Къде е? Как мога да ви помогна?

— Казвам ви за десети път, че вуйчо ми е бил отвлечен от пиратите! — изкрещя Лора на Виктор Вял.

— Отвлечен! — повтори едра жена с розова каубойска шапка и думите ѝ обиколиха кораба като ехо.

— От пирати? — ахна Джими.

— Имате предвид онези, измислените, които видяхме по-рано? Какво става с този свят? — изписка друга жена с прическа, сякаш вдъхновена от някой скункс.

— Отвлечен! Кой е бил отвлечен?

— Вуйчо ѝ, доколкото разбирам — отвърна каубойката.

— Каква е тази история, че е изчезнал вуйчото на Лора и Тарик? — обади се една жена с пуешка шия, превита под тежестта на златните накити. — Само това им трябваше! Те са осиновени, горкичките. Имали са тежко детство в дома за нежелани деца в Хладногорие. Преди Калвин Редфърн, красив риболовен инспектор, да ги спаси, е трябвало да ядат катерички, за да оцелеят.

— Чакайте! На нас ни казаха, че са деца гении, спечелили пътуване до Карибите на конкурс на „Менса“ — възрази мъж в сафари костюм, напомнящ луд колекционер на пеперуди.

— А аз им повярвах, като ми казаха, че са млади спортисти на път за състезание по скок на дължина в Антигуа — жлъчно се намеси петнадесетинагодишно момиче.

— Лора! Тарик! Какво значи това? — прогърмя Боб Ганет. — Вярно ли е? Всички ли сте лъгали?

— Добър въпрос, сър — намеси се Виктор Вял, докато яростно оправяше кичурите коса по плешивата си глава. Той се обърна към

децата. — Цялата тази история за изчезналия вуйчо, и тя ли е поредната ви измислица?

— Не! — извикаха те в един глас.

— Лора и Тарик никога не лъжат — обади се Джими, като застана смело пред приятелите си. — Аз съм виновен за всичко. Помолих ги да играем на игра, в която всички се преструваме на други хора. Искахме да се упражняваме като детективи под прикритие. После щяхме да кажем истината на всички, но...

— Моля ви, повярвайте ни! — Лора беше отчаяна. — Вуйчо ми е бил отвлечен от бандата на „Асовете“ — една от най-безмилостните престъпни групировки в света. Предполагам, че са го натъпкали в сандъка със съкровището с фалшивата стена. Постоянно правят такива неща. Веднъж използваха човек, предрешен като разносвач на пици, за да отвлекат... дълга история. Ще ви обясним по-късно. Трябва да се обадим в полицията и да намерим вуйчо ми! Всяка секунда е ценна.

— Има много прост начин да решим проблема — каза подкупващо колекционерът на пеперуди, — и той е да си отговорим на един въпрос. Някой виждал ли е този тайнствен вуйчо? Ако да, значи съществува. Ако не, трябва да предположим, че не съществува.

— Това не е честно — запротестира Лора. — Броени минути след качването си на кораба той падна по стълбите и си навехна двата глезена. Оттогава не е излизал от каютата си. Никой не го е виждал, освен ние с Тарик. А, и келнерът от румсървиса.

— Кой келнер? — попита жената с каубойската шапка. — Луиджи или Андре?

— Не знам — призна Лора.

— Аз съм корабният лекар — каза един мъж със сребриста коса, като пристъпи напред, — и за пръв път чувам за пасажер с два навехнати глезена.

— Ами ти, Джими? — попита Боб. — Ти прекара много време с Лора и Тарик тази седмица. Виждал ли си знаменития им вуйчо?

— Не. — Джими почервеня до корените на разрошената си коса. — Не съм, но аз им вярвам. Те са мои приятели.

— Дори най-близкият им приятел не е виждал митичния вуйчо — изграчи Виктор Вял. — Всичко е лъжа! Те са чисто и просто нелегални пътници.

— О, божичко! — въздъхна Рита.

Небето над главите им сияеше в розово от залеза. Корабът беше спрял. Потокът от пътници се изливаше на пристанището и Лора усещаше как влажната топлина на Антигуа се надига и я обгръща.

Един непознат глас каза:

— Полицията ли? С удоволствие ще се обадим на полицията. Те много обичат да им предаваме нелегални пътници.

Тя се обърна и видя капитана, който се беше изправил до тях в безупречно бялата си униформа. От двете му страни стояха двама набити охранители с издути от бицепсите ръкави.

— Може да стане лошо — прошепна Тарик в ухото на Лора.

Жената с каубойската шапка повтори:

— Нелегални пътници? На „Императрицата на океана“?

— Боя се, че да, госпожо — отговори капитанът. — Внимателно претърсихме списъка с пасажери. Не само че не намерихме никакъв Калвин Редфърн, но не се споменава и дума за Тарик Миа или Лора Марлин. За този кораб вие просто не съществувате.

— Не е възможно! — извика Лора. — Аз спечелих от томболата. Имаме доказателства.

Тълпата зажува като рояк ядосани пчели.

— По някакъв хитър начин вие сте се възползвали от гостоприемството ни дни наред, като сте се настанили тайно в празна каюта — продължи капитанът. — Нещо повече, чувам, че сте имали и съдружник. Фернандо, доведи доказателството!

— Ай, ай, капитане — изпъшка Фернандо, като излезе напред със Скай.

Тарик се втурна да вземе хъското, като не пропусна да погледне извинително келнера.

— Благодаря ви, че ни помагате за Скай и че спасихте Лора от пиратите. Наистина сме ви признателни.

— Никой не ви иска благодарностите — прекъсна го кисело капитанът. — Дължите ни хиляди долари за пътуването.

— Вярно е, че си измислихме няколко истории и се позабавлявахме през седмицата, но сега ви моля да ни повярвате — каза Лора. — Двамата с вуйчо ми спечелихме круиза от томбола. Това трябва да е записано някъде в документите ви. Как иначе щяхме да получим бордни карти?

— Каква томбола? Къде е било това?

— В Сейнт Айвс, Корнуол, където живеем. Една жена от компанията „Фантастични пътувания“ ми продаде печеливения билет за един паунд. — Дори Лора осъзнаваше колко нереално звучи всичко това.

— Мислили сте си, че за един паунд можете да си купите луксозна почивка за четирима, включително кучето ви?

Всички се засмяха, с изключение на Лора и Тарик.

— Не знам нищо за никакви томболи — прогърмя капитанът. — А такива неща не стават без мое съгласие.

— Ако ни пуснете да идем в каютата си, ще го докажем, сър — каза Тарик. — Един шофьор в лимузина донесе на Лора писмо, в което ѝ съобщаваха, че печели. Прибрали сме в сейфа билетите и ваучерите, и всичко.

Капитанът се изправи в пълния си ръст.

— Преди малко разреших на стюарда да отвори сейфа в каюта 126. Беше празен. Нямаше паспорти, нито билети и бордни карти. Мисля, че чухме достатъчно лъжи за един ден. Виктор, обади се в полицията!

— Да, разбира се — съгласи се шефът на охраната, който бавно си възвръщаше дар словото. — Не мога да повярвам, че допуснах да ме заблудят с тази история за изчезналия вуйчо. Ангъс и Дрейтън, задръжете децата за допълнителен разпит. Ще ги предадем на полицията на брега.

15.

Това, което Лора искаше най-силно в момента, беше Тарик да я разтърси, да я събуди и да ѝ каже, че всичко е било само кошмар. Че е заспала на дивана у дома, в Сейнт Айвс. Че не е имало никаква томбола за почивка на Карибите и че тя нищо не е печелила. Че Калвин Редфърн е жив и здрав, а Роуина ще направи пай с месо за вечеря.

За съжаление, този кошмар беше истински. Ангъс и Дрейтън пристъпиха към тях, но смразяващото кръвта ръмжене на Скай ги спря на почетно разстояние. Стиснал здраво нашияника му, Тарик погледна двамата мъже студено, сякаш казваше: „Още една крачка и ще го пусна“.

Изведнъж настъпи суматоха. Множеството се раздели като Червено море и през него премина двойка, облечена от главата до петите в бяло — от онези ефирни, облачно бели дрехи, каквито носят хората, които никога не докосват прах и кал, защото се движат само с лимузини и самолети и имат къщи с армии от чистачки. Бяха с еднакъв тен, подходящи бижута и луксозни тъмни очила. Жената имаше грива от вълниста руса коса.

— Ангелчетата ми! Как само ми липсвахте! — извика жената, протягайки ръце към Лора и Тарик. — Елате при мама!

Тълпата ахна. Лора и Тарик се вкамениха.

— Кои, по дяволите, сте вие? — попита грубо Виктор Вял.

Мъжът в бяло изобщо не даде вид, че го е чул. Той направи крачка напред и подаде кафявата си, добре поддържана ръка на капитана.

— Уважаеми господине, простете, че се качихме на великолепия ви кораб по този невъзпитан начин, но до нас достигна вестта, че обичните ни осиновени деца са станали причина за малка размирица. Себастиан Льофевер на вашите услуги. А това е съпругата ми Силия. Виждам, че вече познавате Лора и Тарик.

Кръвта на Лора изстина. Тя изведнъж осъзна какво става. По лицето на Тарик позна, че той също се е досетил. Бандата на „Асовете“

явно бяха сложили подслушватели в каютата им, а може би и в плажната чанта на Лора. Бяха чули измислените им истории и разразилия се скандал около привидно несъществуващия вуйчо на Лора и бяха решили да го използват, за да отвлекат децата пред очите на всички.

Множеството отново зашумя.

— Деца на мултимилардери! Да се качат тайно на кораба като някакви престъпници! Какъв скандал!

Капитанът почервеня и смотолевя:

— Много съжалявам, мистър Льофевер. Явно е станало недоразумение. Ние си помислихме... разбирате ли, не ги намерихме в списъка... А момичето не спираше да говори за някакъв отвлечен вуйчо.

Себастиан Льофевер го тупна сърдечно по гърба.

— Не казвайте и дума повече, драги. Често организираме за децата си пътувания под измислени имена в името на безопасността им — да заблудим онези, които биха ги отвлекли за откуп, нали разбирате. Ако проверите списъка си за две каюти на името на „Фантастични пътувания“ ООД, ще откриете, че всичко е наред. Не беше редно да взимат кучето си, но ако има допълнителни разходи, моля ви, изпратете ми сметката в Имението на чистата луна и аз с удоволствие ще ги покрия. Сега, ако ни извините, искаме да се видим с децата си. Те ужасно ни липсваха.

— Р-р-разбира се — заекна капитанът. — Позволете отново да изразя най-искрените си извинения от името на „Райски пътешествия“...

Себастиан, който миришеше на кола и скъп одеколон, се поклони и сковано прегърна Лора. Силия я грабна трескаво в обятията си, мачкайки безжалостно бялата си ленена рокля.

Себастиан се приближи до Тарик и протегна ръка.

— Пораснал си, сине!

— Благодаря ви, сър — учтиво отговори Тарик. — Много се радвам да ви видя с майка.

— Но какъв е този вуйчо, за когото се паникьосваха? — настоя да знае Рита. — Изглеждаха искрено притеснени.

Леденосините очи на мисис Льофевер стрелнаха мисис Ганет със същото изражение, с което биха погледнали муха в супата.

— Любим техен бодигард — обясни тя. — За жалост, на мистър Редфърн му изникна спешна работа и се наложи да слезе от кораба, без да успее да се сбогува с децата. Не се тревожете, милички, скоро ще го видите.

Тя се усмихна на Лора с топлината на топящ се ледник.

— Много би се радвала, нали, скъпа?

— Разбира се — каза Лора, като я изгледа с поглед, който би превърнал всяка друга жена в купчина пепел.

Щом Силия се обърна, Тарик прошепна в ухото на Лора:

— На това ли му казват „от трън, та на глог“? Или ще ни арестуват като нелегални пътници, или ще ни отвлекат гангстери.

— Явно това са двете възможности — отвърна Лора шепнешком. — Със сигурност сме загазили сериозно, щом „Асовете“ ни изглеждат като по-добрия вариант.

Джими Ганет изникна рошав и задъхан от разпръсващата се, бърбреца тълпа. Приличаше на наритана кукла, но явно правеше всичко възможно да не обръща внимание на чутото и видяното, а да запази вяра в новите си приятели.

— Не е вярно, нали? — каза той, търсейки с лъскавите си кафяви очи техните. — Кажете ми, че не е вярно!

— Готови ли сте, деца? — излая Себастиан. — Двамата с майка ви имаме резервация за вечеря.

Лора тайно извади от джоба си значката, която намери на палубата, след като пиратите си тръгнаха. Нямаше представа дали наистина мъжете я бяха изпуснали и ако бяха, дали това има някакво значение, но в момента беше готова да се вкопчи във всяка сламка.

Хвана за ръка Джими и сложи значката в дланта му.

— Съжалявам, Джими! Не искахме да те подвеждаме, наистина не искахме. Просто играта стигна твърде далеч. Надявам се след време да ни простиш. Искане ми се да ти кажа нещо, което е сто процента вярно. Ако продължаваш да мечтаеш и да се упражняваш, ще станеш по-добър от Мат Уокър. Съветът ми е да започнеш веднага.

— Готови ли сте? — повтори нетърпеливо Себастиан.

Лора се усмихна.

— Готови сме.

16.

— Сега сте в наши ръце и ще ви накараме да си платите!

Силия Льофевер почти просъска думите в ухото на Лора, докато вървяха в здрача по кея към чакащата ги лимузина.

— Убедена съм в това — отвърна Лора през зъби, преструвайки се, че се усмихва на преминаващите пасажери. — Точно както ние ще ви накараме да си платите, ако сте направили нещо на вуйчо ми!

Тя вървеше близо до Тарик и Скай и дебнеше за най-малката възможност за бягство. Трудно ѝ беше да повярва, че само преди няколко часа се събуди в каютата си на „Императрицата на океана“, развълнувана, че ще види Антигуа — райския остров с триста шейсет и пет плажа. Ето че сега беше тук, а се чувстваше като в кошмар.

В края на кея имаше множество продавачи на тениски и закръглени местни жени в шарени саронги, които продаваха саморъчно изработени накити. Един художник приканваше туристите да купят от картините му.

— Съжалете се над гладния художник! Трябват ми пари за вечеря.

Сбръчкан старец с тъжни очи пиеше чай пред боядисано в розово кафене, докато последните остатъци от слънчевия диск се стапяха в морето.

Докато вървяха към лимузината, светлините на магазините се включиха. Небето стана виолетово. Над Антигуа се спускаше нощ.

Себастиан и двама бодигардове в черни костюми вървяха отзад. Лора шокирана забеляза, че шофьорът е същият добре облечен младеж, който ѝ даде балоните и направи комплимент на мисис Крабтрий в Сейнт Айвс. Единствената разлика беше, че сега носеше обица със сребърна верижка, перла и няколко перца от токачка.

Скай изръмжа насреща му. Очевидно и той го позна.

— Значи през цялото време си знаел? — рече Лора невярващо, докато двамата набити бодигардове я натикваха в лимузината. — Поздрави ме, въпреки че си знаел, че е капан?

Той сви рамене и се усмихна самонадеяно.

— Просто си върша работата, мис Марлин. Признавам, че бях изненадан, като разбрах, че сте дете, но все пак само си върша работата, за която ми плащат.

Лицето на мъжа внезапно се вкамени, когато Себастиан дойде да види защо се бавят.

— Всичко наред ли е?

Шофьорът козирува.

— Върви като по вода, мистър Льофевер. Като по вода! Настанявайте се удобно и ще ви закарам право у дома.

Скай се излегна на пода на лимузината между Лора и Тарик, вперил враждебен поглед в двамата Льофевер и бодигардовете. Децата бяха готови да скочат и избягат дори при най-малка възможност, но това беше толкова вероятно, колкото Коледа да се падне през юли. Вратите на лимузината бяха заключени, а прозорците бяха бронирани, както любезно ги осведоми Силия.

— В случай че ви хрумне някоя безумна идея...

Лора знаеше, че не идеи им трябват, а силата и скоростта на десетина олимпийци. Един от бодигардовете имаше фигурата на борец, а другият приличаше на маратонец. Децата ги кръстиха Малкия и Големия.

На Лора ѝ призля. Тя беше виновна за всичко. Ако се беше вслушала в думите на вуйчо си, че почивка на Карибите за един паунд звучи твърде добре, за да е истина, нямаше да са в това положение сега. Калвин Редфърн нямаше да се намира в смъртна опасност, а тя, Скай и Тарик нямаше да са отвлечени.

Най-ужасяващо беше, че всичко бе внимателно подготвено. Всички детайли бяха обмислени. Във „Фантастични пътувания“ от самото начало бяха решили, че Лора или Калвин Редфърн ще получат печелившия билет. Отделните каюти, кордата, препънала вуйчо ѝ, дори изчезването на паспортите им — всичко беше грижливо планирано. Паспортите им, включително документите на Скай, се появиха като по магия, докато двамата Льофевер ги прекарваха през митниците. Присъствието на похитителите им на паспортния контрол изглеждаше безумно, но Лора видя, че те имаха документи, представящи ги за законни настойници на децата.

Лора обмисляше дали да не направи сцена на митницата, докато полицията не дойде да ги спаси, но бодигардовете бяха взели Скай. Себастиан я предупреди, че ако направи и една погрешна стъпка, вече никога няма да види кучето.

През тъмните стъкла на лимузината се виждаха светлинки, танцуващи през полюшващите се палми. Край пътя няколко момчета се смееха и печеха царевица на скара. През шосето мързеливо преминаха кози. Семейства седяха по верандите на разнебитените си къщи, а по лицата им играеха странни сенки от свещите. Нощни твари свирукаха и квакаха.

Силия и Себастиан седяха отзад в лимузината и си говореха тихичко, като от време на време поглеждаха към децата. Бодигардовете седяха от двете страни на Лора и Тарик на мястото зад шофьора и ги наблюдаваха с намаляващ интерес. Повече от ясно бе, че за тях две единадесетгодишни деца представляват минимална заплаха. Скай беше друго нещо. Големият беше заплашил, че ще го изрита през вратата само ако заскимти.

— Това е само едно трикрако куче — каза Лора, — що за чудовище сте вие?

— Чудовището от кошмарите ти! — изръмжа той.

— Скай! — повика го тихо Лора и хъското с един скок се озова на седалката. Сви се между нея и Тарик и се загледа в пътя с изплезен език.

— Ако този пес повреди лимузината, ще го пратя във фабриката за кожи — предупреди Себастиан. — Чудно палто ще стане от него.

— Защо правите това? — попита Лора. — Къде ни водите? При вуйчо ми ли?

Себастиан оголи малките си бели зъби.

— Твърде много въпроси, мис Марлин. Не измъчвайте хубавата си главица. С времето всичко ще ви се изясни.

— Надявам се, че осъзнавате какъв риск поемате — намеси се и Тарик. — Калвин Редфърн няма да позволи това да ви се размине.

— Ха, той говори! — разсмя се Себастиан. — Е, синко, нека те осведомя, че „Асовете“ са посветили години на това, да усъвършенстват изкуството на отвличането. Не се и съмнявам, че ще ни се размине. А що се отнася до Калвин Редфърн, не мисля, че той има избор.

Лора обхождаше с поглед лимузината, търсейки възможност за бягство. В лявата врата имаше забоден някакъв оранжев цилиндър. Тя беше почти сигурна, че това е сигнална ракета, от онези, които моряците използват, за да дадат сигнал, че са в беда. Вуйчо ѝ беше показал такава ракета на една лодка в Сейнт Айвс. Странно беше, че в лимузината има подобно нещо, но вероятно семейство Льофевер често изпада в ситуации, които могат бързо да се превърнат в бедствия. Зачуди се какви ли са.

Лора мислено изрепетира как взима ракетата, насочва я към седалката и дърпа въженцето. Теоретично би трябвало да произведе изстрел и в суматохата с Тарик да успеят да избягат. Но ако не стане... Лора си представи как ослепява или изгаря някой от пътниците в колата, може би самия Тарик. Трябва да изчака друга възможност.

Стъклото, разделящо водача от пътниците, се спусна надолу и шофьорът попита:

— Всичко наред ли е?

„Отвлякохте трима души и едно куче, след като ги доведохте тук от другия край на света с безумна измама, а сега питате дали всичко е наред?“ — мислеше си Лора, но в този момент забеляза, че Скай не отлепя очи от обичата на шофьора. В сините му очи проблясваше ловно пламъче. Лора го беше виждала само два пъти досега, но от него я побиваха тръпки. Обичаше Скай с цялото си сърце, но никога не забравяше, че в жилите му тече дивата кръв на вълчите му прадеди.

Тя се протегна и възможно най-незабележимо стисна ръката на Тарик, за да го предупреди. Той внимателно проследи погледа ѝ.

Шофьорът обърна глава, за да се огледа на кръстовището, и бързо ускори. Обичата му подскочи и затанцува. Бърз като кобра, Скай се стрелна и я ухапа между зъбите си, като едва не откъсна ухото на шофьора. Мъжът изпищя от болка и уплаха и изгуби контрол над автомобила. Лимузината се качи на един камък край пътя, спуска гума и се преобърна.

Лора и Тарик, закопчани с колани, чуха като замаяни звук от мачкане на ламарини и чупене на стъкла. Колата се изпълни с черен дим. Всички закрещяха в един глас. Скай лаеше неистово. Шофьорът не изпускаше волана, а постелките на пода горяха.

— Излизайте! Излизайте! — изкрещя Себастиан и натисна дръжката на вратата.

Лора и Тарик се измъкнаха навън — с парещи дробове и натъртени, но живи. Слабичкият бодигард се изтъркаля окървавен от колата и изгуби съзнание. Другият се свлече на колене и повърна. Роклята на Силия се беше запалила по края и Себастиан се мъчеше да я угаси, като я удряше с палмов лист. Шофьорът лежеше посипан с натрошени стъкла върху волана. След като изгаси роклята на Силия, Себастиан и Големият извлякоха шофьора.

— И ти ли си мислиш същото като мен? — прошепна Тарик на Лора, когато кашлицата му попремина.

Лора стисна Скай за нашийника.

— Да, почакай секунда. — В тъмнината тя беше забелязала чантата на Силия, захвърлена до колата. Част от съдържанието ѝ се беше разпиляло. Лора грабна шепа банкноти и двата паспорта. — Кражба ли е, ако вземеш откраднати пари от похитители?

Вместо отговор Тарик я хвана за ръката и двамата побягнаха в нощта. Чува се викове, но преди някой да се спусне след тях, лимузината избухна. Ушите на Лора писнаха. Във всички посоки се разлетяха парчета. В небето се вдигнаха огромни бели пламъци и вълна от нажежен въздух блъсна децата.

Лора и Тарик тичаха, без да поглеждат назад, кашлящи и със свирещи дробове. Единствената им цел беше да се отдалечат колкото може повече от похитителите. За техен късмет нощта беше безлунна и тъмна.

Тарик спря. Дробовете му пареха.

— Защо не пуснем Скай и да видим дали няма да ни заведе на някое сигурно място?

Щом усети, че му махат повода, хъското уверено ги поведе по тясна пътечка през гора от папрати и дървета, покрай разрушена къща, през тъмна строителна площадка. Лора усещаше как бодежът отстрани на тялото ѝ се превръща в остра болка, сякаш някой върти нож в рана. Тарик започна да куца. Пред двете изтощени деца се показаха редица палмови дървета и сребриста ивица плаж. На брега като диаманти проблясваха вързани рибарски лодки. Лора се свлече на тревата.

— Това беше — каза запъхтяно тя. — Не ми пука дали ще ни хванат. Не мога да направя и крачка повече.

Тарик се отпусна до нея. Легна по гръб и затвори очи. Само Скай имаше желание да продължат да тичат.

В мрака се чу тропот на подкови. Иззад завоя се показа каруца и спря до тях. Белокос мъж с надупчена шапка и яке, цялото в кръпки, погледна към децата и рече:

— Гледай ти, т'ва не е нещо, което с Джес виждаме 'секи ден. Изглеждате доста уморени и кисели, а ние тук, на Карибите, не търпим тъжни физиономии. Кво ще кажете да ви повозя?

17.

В комплекса „Синият пристан“ имаше три басейна, пет ресторанта, два тенискорта, два частни плажа, спортен салон, спа и малко кино. Гостите отсядаха в облицованите с бели дъски вили, разпръснати на площ от пет акра с тучна, изумруденозелена трева, която бъкаше от гекони, жаби и блестящи зелени колибрита, които пиеха нектар от розовите цветове на храстите орлови нокти. Аленочервени и оранжеви хибискуси се полюшваха пред входа на всяка вила.

— Кой би си помислил, че шофьорът, който ме праметна преди седмица в Сейнт Айвс, неволно ще ни освободи само заради суетата да си сложи подобна абсурдна обица — отбеляза Лора на следващата сутрин.

Двамата с Тарик седяха на балкона на вила „Гуава“ и закусваха пържени банани, печен боб, бъркани яйца и палачинки, обилно полети с кленов сироп. Скай дъвчеше парчета бекон в краката им.

— Почти ми е жал за Силия и Себастиан Льофевер — каза Тарик, като набоде парче палачинка и няколко резена банан с вилицата си. — Щом Калвин Редфърн избяга или ние го открием, което несъмнено ще стане, ще им иде да се гръмнат.

— Не може да ти е жал за тях — възрази Лора. Двамата с Тарик се бяха изкъпали още рано сутринта в морето и сега късата ѝ руса коса стърчеше във всички посоки. — Не искам да мисля каква зловеца участ ни бяха подготвили. Те са от хората, които гледат акули в басейна си, и щяха да ги нахранят с нас.

Загледана в пеликаните, които се гмуркаха за риба, на Лора ѝ идеше да се оципе. Трудно ѝ беше да повярва, че засега са в безопасност и се намират на това прекрасно място, когато само преди няколко часа им се струваше, че пътешествието им в Антигуа ще завърши с арест или нещо още по-лошо. Предишната нощ край пътя положението им изглеждаше безнадеждно. А после, като добрите самаряни, се появиа Джошуа и старият му кон.

— Накъде сте тръгнали? — попита ги той, сякаш не виждаше нищо необичайно в това, да се натъкне на момиче от Англия, момче от Бангладеш и сибирско хъски наред Антигуа.

— Към „Синият пристан“ — светкавично отговори Тарик. — Там сме отседнали. Изведохме кучето на разходка и се изгубихме.

— Тъй ли? — промърмори Джошуа. — Ами скачайте в каруцата. Не знам кой точно е този хотел, не съм тукашен. Но сигурно е близо до залива Синият пристан, на десетина минути по ей тоя път.

Той цъкна с език, изплющя с юздите и потеглиха.

— Луд ли си? — прошепна Лора на Тарик, докато каруцата подскачаше по крайбрежния път. Въздухът ухаеше на кокос и морска сол. Скай стоеше, подпрял лапи на страничните дъски, и внимаваше да не пропусне нито една миризма. — Това е хотелът, в който са ни регистрирали „Асовете“. Това е все едно да им се обадим и да им кажем: „Настанихме се на най-очевидното място в Антигуа. Елате да ни хванете!“.

— Тъкмо защото е толкова очевидно — обясни Тарик. — Няма да им хрумне да ни търсят там поне няколко дни, а дотогава ще сме се махнали. Възрастните винаги подценяват децата. Мислят си, че можем да се изгубим и в сладкарница. Точно в момента Силия и Себастиан си мислят за нас като за две разревани хлапета, изгубени в гората. Последното, което ще им хрумне, е, че можем да си намерим превоз до хотела, да се регистрираме и спокойно да прекараме нощта там.

— Ако в хотела пожелаят да ни регистрират без възрастен — напомни му Лора. — Може и да откажат. Може дори да се обадят в полицията. Но пък би било чудесно, ако се получи. Мат Уокър казва, че обикновено най-простият план е най-добрият.

Тя огледа дървената пейка.

— Каза, че не си оттука, Джошуа. Къде е твоят дом?

Той посочи блестящото море.

— Там е моят дом, ей там.

Отначало Лора си помисли, че мъжът живее в лодка, но после видя тъмен силует на хоризонта. Върхът му се криеше в облаците.

— Туй там е Монсерат.

— Монсерат, островът с вулкана? — Лора усети как ѝ се свива сърцето. Тази част от пътуването вуйчо ѝ очакваше с най-голямо нетърпение.

— Че кой друг, миличка?

— Бил ли си там, когато е изригвал? — развълнувано попита Тарик. Беше учил за вулканите в училище и ги намираще за много интересни.

— Бил съм. И три години преди това, при земетресенията, които клатеха острова като динозавърски газове. Вулканът Суфриер изригна на 18 юли 1995 г., след като беше заспал от векове. Две години не спря да бълва дим. По планината се изливаха горящи камъни и лава. Погребяха столицата Плимут. Сега прилича на призрачен град.

— Вуйчо ми казва, че две трети от жителите на острова били принудени да избягат и повечето никога не са се върнали — каза Лора. — И с твоето семейство ли стана така?

Щом изрече думата „семейство“, отново ѝ домъчня за вуйчо ѝ. Коремът ѝ се сви. Къде ли беше той сега? Измъчваха ли го? Страхуваше ли се? Щеше ли да го види отново? Тя си пое дълбоко дъх. Да, каза си, ще го види! Непременно ще го види.

Каруцата забави ход. Извита синя табела им показва, че са стигнали до „Синият пристан“. Дежурният по охрана излезе от бараката си и ги огледа въпросително. Джошуа разказваше нещо, но Лора не го слушаше.

— ... зарад' тия скелети — казваше той.

— Простете, бихте ли повторил? — помоли тя.

— Казвам, че двамата с жена ми бяхме евакуирани след вулкана, но се върнахме колкото можахме по-скоро. Изгубихме 'сичко, но искахме да помогнем за възстановяването на родината си. Знаете ли, че му казват Изумрудения остров? Казват, че е свеж и зелен, и красив като Ирландия. Всичко вървеше чудесно допреди година, когато почнаха да се появяват тия скелети.

— Какви скелети? — наведе се напред Тарик.

— Скелети, дето танцуват по склоновете на вулкана. Разправям на жената, че е номер на светлината, но тя вика, че ги вижда съвсем ясно, като наблизат мястото с делфините. И други хора са ги виждали. Неведнъж, а два, три, пет пъти. Затова я преместих в Антигуа, че мира не ми даваше.

— Споменахте нещо за делфини — напомни му Лора. — Какво имахте предвид, делфинариум ли?

— Не, не, това е научна компания. Изследват как да спасят китовете и морските животни, и тем подобни. Имам един приятел, учен, Рупърт Лонг се казва, вулканолог е. Казва, че тия 'сичките са луди. Правителството ги съветвало да не строят лабораторията баш до вулкана, но те казват, че е важно за работата им.

Защо ли хората, които искат да спасяват китовете или други животни, все ги взимат за луди, замисли се Лора.

Пазачът се приближи.

— Движение! — рязко каза той. — Не се мотайте тук. Това е частна собственост.

— Ние сме гости на хотела — осведоми го Лора.

Скай се надигна в тъмнината и изръмжа. Мъжът отскочи назад.

Лора прегърна възрастния човек.

— Джошуа, вие ни спасихте живота. Не знам как да ви се отблагодарим.

— Идете на Монсерат — отвърна той, като стисна ръката на Тарик. — Имаме нужда от туристи, за да се възстановим. Ако ви трябва помощ или искате да се запознаете отблизо с вулкана, потърсете Рупърт Лонг и му кажете, че Джошуа ви изпраща. Всичко най-добро! Хубаво куче, между другото.

Той цъкна с език, колелата изскърцаха и каруцата потегли.

— Вижте какво, деца — каза пазачът. — Не знам на какво си мислите, че играете, но вие нямате място в „Синият пристан“. Хората пристигат тук с лимузини или таксита. Не идват с каруци и не водят със себе си вълци.

Лора пхна паспортите в ръката му, вирна брадичка и го изгледа колкото можеше по-авторитетно:

— Казвам се Лора Марлин, а това са Тарик Миа и моето хъски Скай. Спечелихме пътешествие в Англия, но дотук то се оказа пълен кошмар. Върхът на всичко беше, когато лимузината ни се запали. Надяваме се на нещо по-добро във вашия хотел. Сега, ако ни извините, сме много уморени и искаме да се настаним по-бързо.

* * *

Управителката на рецепцията се оказа по-костелив орех.

— Името ви е в списъка с резервации, така че няма проблем с това — каза тя на Лора. — Обаче не е прието да настаняваме сами деца, особено без багаж. Разкажете ми отново как се озовахте тук без вуйчо си.

Лора реши, че ако искат някога да вечерят, да се изкъпят и да се наспят като хората, сега е моментът да поспести част от истината.

— Той е детектив — обясни тя, като пропусна да спомене, че Калвин Редфърн е напуснал полицията година по-рано и сега разследва само незаконен риболов. — Работи по важен случай, свързан с отвлечане, който го забави, но ще се присъедини към нас при първа възможност. Извинява се и моли за разбирането и сътрудничеството ви в този труден момент.

Както и беше очаквала, думата „детектив“ произведе магичен ефект. Само след минути тримата с Тарик и Скай вече се возеха в количка за голф между палмите към вилата. Заспаха, заслушани в концерта на цикадите и жабите и успокоителния шум на морето.

— Проблемът е, че не знаем откъде да започнем да го търсим — каза Лора на следващия ден, докато закусваха. — Антигуа е огромен остров. Вуйчо може да е навсякъде. Все едно да търсим звезда в небето или зрънце пясък на плажа.

Тя подпря лакти на парапета на „Плавея“ — сламена столова, открита за природните стихии, и се загледа в лагуната. Лора беше много унила. Странно ѝ беше, че се намира на райския остров, за който си беше мечтала, а тревогата за вуйчо ѝ не ѝ позволяваше да му се порадва.

На белия плаж долу семейства и млади двойки с бронзов загар се плискаха във водата, блестяща с всички нюанси на синьото. Тийнейджъри правеха смешни опити да карат сърф или лежаха, изтегнати на шезлонги, и се печаха спокойно, без да подозират за тъмната страна на Карибите.

— Ще го намерим — каза решително Тарик. — Каквото и да ни струва, ще го направим.

Той седеше неспокойно на табуретката до Лора, галеше разсеяно хъското по ушите и оглеждаше преминаващите хора. И двамата знаеха, че е въпрос на време „Асовете“ да ги открият. Когато си на единайсет и не познаваш мястото, Антигуа ти изглежда голяма колкото Африка. Но ако си възрастен с неограничено количество пари и познаваш острова

като петте си пръста, търсенето става детска игра. Силия и Себастиан можеха да си позволят да наемат всички налични мъже в Антигуа да преровят острова и да ги открият.

Тарик отпи от кокосовия орех. Както се надяваха, всички храни и напитки бяха включени в цената, а с парите на Силия си купиха някои вещи от първа необходимост — чисти тениски и къси панталонки, чорапи, бельо, слънцезащитен крем, четки и паста за зъби, бански, суичъри и раница.

— Да започнем от това, което знаем — каза Тарик. — Или това, което мислим, че се е случило. В общи линии сме сигурни, че Калвин Редфърн е бил отвлечен от членове на бандата на „Асовете“, преоблечени като пирати. Ако това е така, може да разпитаме за пиратския галеон и да видим дали онзи ден е имало някаква промяна в екипажа.

— Това на теория е добра идея, но ако въпросните пирати имат приятели на кораба или пък работят на него? Ще им паднем право в ръцете.

— Добре, но какво ще кажеш за очевидното? Може да отидем в полицията.

— И какво ще им кажем? Че вуйчо ми, за когото нямаме доказателство, че изобщо е бил на кораба, е отвлечен от бандата на „Асовете“? Десетки хора станаха свидетели как Льофевер ни припознаха като свои деца и ни чуха да ги наричаме „мамо“ и „татко“. Ще ни повярват, че семейство Льофевер са част от международна престъпна групировка толкова, колкото, че престорени пирати са напъхали Калвин Редфърн във фалшив сандък. — Тя въздъхна. — Трябва ни следа. Поне една следа!

Сервитьорка с широка усмивка и редки зъби, която според баджа си се казваше Айра, постави две пикантни салати със скариди, шишенце лютив сос и кошничка с хляб на тесния перваз, който служеше за маса.

— Добър апетит!

— Благодаря — отвърна Лора, забравила за момент тревогите си. Усмихна се, когато Айра предложи голям кокал на Скай. Той го пое внимателно и си го отнесе на близката полянка. — Скай също ви благодари. Направихте едно хъски много щастливо.

— Щастливо е добре. Щастливо е нашата цел. — Айра докосна светлата кожа на Лора с тъмнокафявата си ръка. — Имаш много нежна кожа, миличка. Не стой на слънце първия ден. Много гости така се вълнуват от прекрасната ни чиста вода, че не правят нищо друго, освен да плуват и да се препичат, да плуват и да се препичат, като прасета на шиш. До вечерта са готови опечени. После прекарват цялата си ваканция на сянка, намазани с алое вера.

— Има ли акули в залива? — попита Тарик.

— Само в неделя — отговори тя със сериозно изражение, а после се отдалечи, кискайки се на собствената си шега.

— Ей, Лора, виж гърба на тениската ѝ — каза тихичко Тарик. — „Грижа за морето“. Същото пишеше и на значката, която ми показва на кораба, онази с усмихнатия делфин.

Той скочи и се приближи до бара, където сервитьорката редеше изстудени напитки върху подноса си.

— Извинете, мис Айра, забелязах делфина на тениската ви. Какво е „Грижа за морето“? Благотворителна организация ли е?

Тя грейна над подноса с пина колади. Учтивите деца бяха рядкост в „Синият пристан“ и тя много се стараеше, когато срещнеше такива.

— Вие обичате делфини и китове? „Грижа за морето“ търсят начини за спасяването им. Организацията е много популярна тук, на островите. Хората им дават милиони, за да продължат проучванията си.

— Двамата с Лора обожаваме делфините и китовете — каза Тарик. — Къде се намират „Грижа за морето“? Много бихме искали да ги посетим.

Айра намести подноса на рамо.

— Ще ви трябва хеликоптер или лодка и застраховка живот. Базата им е на Монсерат, точно до вулкана. Трябва да са или много смели, или луди. Този вулкан може да изригне всеки момент. Повярвайте ми, не ви трябва да се доближавате до него.

Той ѝ благодари и се върна при Лора и салатата от скариди.

— Монсерат? — попита Лора. — Изумруденият остров с танцуващите скелети и вулкана, който може да изригне всеки момент? Звучи ми точно като мястото, което цял живот съм искала да посетя.

Тарик не можа да не се разсмее.

— Казвам само, че това е единствената следа, с която разполагаме. Ти мислеше, че има вероятност пиратите да са изпуснали значката. Ами ако си права? Те не ми приличаха на хора, на които им пука за делфините.

— Съмнявам се, че им пука и за собствените им майки. И ако „Грижа за морето“ е същото място, за което спомена Джошуа — с лудите учени, които работят в подножието на вулкана, може би си струва да ги навестим. Какво по-добро място да скрият вуйчо ми? Там никой не иска да ходи, защото всеки момент от планината може да се излее река от лава и да погълне всичко!

Тарик поръси лютив сос по скаридите си. Очите му срещнаха погледа на Лора и зад усмивката му тя съзря стоманена решителност.

— Кога тръгваме? — попита момчето.

18.

В четири следобед двамата бяха на хеликоптерната площадка в очакване на последната за деня обиколка на вулкана. Лора се притесняваше, че без ваучерите, които бандата на „Асовете“ им взеха, няма да могат да си позволят разходката. Но се оказа, че Калвин Редфърн, развълнуван от мисълта, че ще види Монсерат, е резервирал две места още преди да тръгнат от Корнуол.

Стори ѝ се зловещо, че вижда името на вуйчо си в списъка. Все едно ѝ говореше от... Откъде? Лора нямаше представа. Думите, които ѝ идваха наум, бяха „от отвъдното“, но тя бързо ги прогони. Позитивното мислене веднъж спаси живота ѝ и сега тя бе твърдо решена да го използва отново, за да спаси живота на вуйчо си.

— Съжалявам, деца, песове не допускаме — заяви твърдо пилотът. Чипият нос и лизнатият перчем му придаваха вид на анимационен герой. Изглеждаше твърде млад, за да кара кола, камо ли да пилотира хеликоптер.

Лора имаше готов отговор.

— Той не е пес, а полицейско куче, и вуйчо ми, детектив Редфърн, има спешна нужда от него, за да му помогне да разреши един случай на Монсерат. Въпрос на живот и смърт е.

В определен смисъл всяка една дума беше вярна.

— Полицейско куче, казвате. Въпрос на живот и смърт. Е, това хвърля нова светлина върху въпроса. — Младежът се ухили. — Не ме баламосвате, нали?

— Не ви баламосваме — увери го Тарик. — Спешно имат нужда от Скай в търсенето на изчезнал човек.

— Толкова спешно, че решихте да отидете първо на обиколка на вулкана?

— Тя също е с проучвателна цел — осведоми го Лора.

Пилотът хвърли поглед към хангара, който служеше едновременно и за офис.

— Ако шефът беше тук, щеше да ме убие, че дори се замислям дали да кача това куче.

— Но не е, нали? — попита Лора с надежда.

Младежът приглади лизнатия си перчем и се намръщи.

— Не, пак е на почивка. О, дявол го взел, какво пък толкова! Вие сте последните пътници за днес. Щом е въпрос на живот и смърт...

* * *

Вулканът димеше. Това изплаши Лора и Тарик. А видът на някогашната столица с нейните срутени сгради, покрити с дебел пласт зелено-сива вулканична пепел, направо ги разтърси.

— Това е Плимут — обясни пилотът. — Тук се натрупаха дванайсет метра пепел и кал и смазаха всичко като детски играчки. Сега ми напомня на изоставени декори от научнофантастичен филм.

За да стигнат до Монсерат, прелетяха над широка ивица от морето, което беше толкова чисто, че видяха два кърмещи кита. От въздуха Антигуа наистина приличаше на райска градина. Целият тропически остров беше обграден от невероятни плажове и примамливи лагуни. Монсерат беше сравнително малък, но онази част от острова, която беше останала незасегната от вулкана, беше наистина изумруденозелена, както я описа Джошуа. Боядисани в пастелни цветове къщички бяха осеяли частта от острова, която се смяташе за безопасна. По поляните пасяха крави и кози.

Вратите на хеликоптера бяха стъклени от пода до тавана. Все едно се носеха в небето в огромен стъклен мехур. Когато се завъртяха около сивия ръб на вулкана, Лора усети как ѝ се завива свят.

Колкото повече се приближаваха до кратера, толкова по-зловецко изглеждаше той. В следобедното небе се издигаше димен стълб. В центъра на кратера се виждаше оранжево сияние, макар че беше трудно да се каже дали това е стопеното сърце на вулкана, или залязващото слънце. Спомни си кошмара, който сънува в Сейнт Айвс — онзи, в който жената от „Фантастични пътувания“ я държи над пламтящата яма. Горещо се надяваше това да не е било пророчество. Щом шофьорът беше тук, може и представителката на мнимата туристическа агенция да е дошла.

Лора обви ръце около хъското. То я близна по бузата и зарови муцуна в сгъвката на лакътя ѝ. Хич не му харесваше да лети.

Хеликоптерът се отдалечи от вулкана. Лора мерна как слънчевите лъчи проблясват по белите очертания на някаква сграда в северния край на острова, построена отчасти върху скалите и отчасти в морето. Архитектът я беше планирал така, че покривът над скалите образуваше буквата „Г“, а този над водата — „М“. „Грижа за морето“ — предположи Лора.

Денят беше непоносимо горещ, но тя усети как цялата настръхва. Дали не държаха вуйчо ѝ затворен в тази стерилна сграда? Гладуваше ли? Болеше ли го? Побъркваше ли се от притеснение за племенницата си и момчето, което бяха поверили на грижите му? Двамата с Тарик можеха само да гадаят. Ако грешаха и вуйчо ѝ беше още в Антигуа, щяха да изгубят ценно време — време, през което той можеше да бъде убит.

Лора смушка Тарик и посочи надолу. В големите слушалки, които предпазваха тъпанчетата им от оглушителния рев на двигателя, имаше микрофон, а тя не искаше пилотът да я чуе. Тарик вдигна палци в знак, че я е разбрал. Той притисна лице в стъклената врата, напрягайки се да види нещо, което би могло да му подсказже какво се случва зад стените. Модерните сгради и добре поддържаните морави обаче не издаваха нищо.

Пилотът каза в микрофона:

— Ако се чудите кой е толкова смел или толкова малоумен да си построи сгради до активен вулкан, ще ви кажа, че това е научноизследователска компания на име „Грижа за морето“. Мисията им е да спасяват редки морски животни. Носят се какви ли не слухове за тях. На местните не им харесва, че рядко предлагат работа на жители от острова, но пък ако наистина помагат на застрашените океански видове, мисля, че трябва да ги оставим на мира.

Той отдалечи хеликоптера от застрашителната сянка на вулкана. Много скоро кацнаха на мъничкото летище на Монсерат. Пилотът ги изведе далеч от въртящите се перки и ги изпрати до терминала. Току-що беше пристигнал последният полет за деня. Ниската прохладна сграда жужеше от объркани туристи, които се опитваха да се ориентират. Във въздуха се носеше аромат на кафе и сандвичи. Една

жена с прахосмукачка обикаляше между масите като пчела, събираща мед.

Едва сега Лора осъзна какъв огромен риск са поели, напускайки относителната сигурност на „Синият пристан“, където поне имаше много хора и бяха спокойни за храната и покрива над главата си. Имаха още достатъчно от парите на Силия, за да си платят няколко нощувки и закуски на Монсерат, но не и за билет за връщане до Антигуа. Безплатният билет за хеликоптера важеше само за обиколка на вулкана. Беше се наложило сериозно да убеждават пилота да ги остави на Монсерат. Нямаше представа какво ще правят, ако не намерят Калвин Редфърн. Изобщо не бяха помислили за това.

— Казахте, че отивате на обиколка до вулкана за някакво проучване. За какво проучване става дума? — попита пилотът.

— Секретна информация — отговори Лора с насилена усмивка. — Свързано е със случая, по който работи вуйчо ми. Можем да ви кажем, но после трябва да ви убием.

Той се засмя.

— Къде е този детектив, вуйчо ти? Ще ви посрещне тук, надявам се? Ще ми бъде интересно да се запозная с такъв прочут полицай. Сигурно е като да видиш Джеймс Бонд.

— Точно така — съгласи се Лора. — Само че той може доста да закъснее. Имам предвид вуйчо ми. Ако работата го е задържала, може да се появи след часове. Ние сме свикнали, но вие — едва ли. Не трябва ли да се върнете в Антигуа преди мръкване?

— Наистина има голяма вероятност много да закъснее — потвърди Тарик, — освен това може да дойде маскиран. Особено ако работи под прикритие.

На пилота най-последно му просветна, че има нещо нередно в това, две деца и куче да пътуват сами до Монсерат.

— Така ли? Е, ако ще да е маскиран като Доналд Дък — не си тръгвам, докато не дойде. Няма начин да оставя две деца на остров с активен вулкан.

— Ние ще се оправим — настоя Тарик. — Тръгвайте! Благодаря ви за помощта. Имаме пари, ако трябва, ще си вземем такси.

Пилотът скръсти ръце пред гърдите си.

— Хайде изплюйте камъчето! Какво става? Няма никакъв вуйчо, нали? Трябваше да се досетя още в Антигуа. Това е, обаждам се в

полицията.

Той тръгна към един мъж от охраната — жилав карибец, който говореше по мобилния си телефон до изхода на терминала.

— Чакайте! — извика Лора, но пилотът само каза през рамо:

— Да не сте мръднали или ще си имате сериозни неприятности!

— Лора, виж там — каза тихо Тарик.

Лора проследи погледа му до двойните врати, отделящи терминала от пистата. Те се отвориха за кратко, за да пропуснат двама униформени пилоти. Зад тях по пистата вървяха двама от бодигардовете на Льофевер.

Сърцето на Лора заби лудо.

— Тарик, струва ми се, че отново попаднахме между чука и наковалнята.

На изхода на терминала човекът от охраната беше свалил телефона си и намръщено слушаше пилота. После извади радиостанцията си и бързо заговори по нея.

— Може да се опитаме да избягаме, но няма да стигнем далеч — каза Тарик. — От друга страна, ако чакаме тук, ще бъдем депортирани или ще свършим като храна за акулите, а бог знае какво ще стане с вуйчо ти тогава. Какво според теб би направил Мат Уокър в такава ситуация?

Охранителят свали радиостанцията и посегна към белезниците на колана си. Малкият и Големият спореха ожесточено за нещо и още не ги бяха видели, но това щеше да стане всеки момент. Лора дръпна Скай и Тарик зад едно дърво в саксия.

— Мат Уокър би създал суматоха. Проблемът е, че някой вече го прави.

Отсреща един млад мъж с козя брадичка, с очила и оранжев пожарникарски гащеризон, навит до кръста, разгорещено спореше с жената зад гишетото на „Пощенски експрес“.

— Казахте ми, че ако успея да дойда до пет и половина, до сутринта ще стигне в Антигуа! — викаше той разпалено, държейки малка кутия в ръце. — А сега ми заявявате, че е затворено!

— Казах пет и половина и това значи точно пет и половина — спокойно отвърна жената. — Сега е пет и тридесет и три и вече е затворено.

— Но вие не разбирате, вие обричате на риск живота на хората. За някакви си три минути! Искате ли това да тежи на съвестта ви? Имате ли представа какво означава да бъдеш погълнат от пирокластичен поток? В случай че не сте запозната, това е река от камъни и газ с температура хиляда градуса по Целзий, която тече със скорост седемстотин километра в час. Ето какво може да се случи, ако този пакет не стигне навреме в Антигуа!

Бодигардовете подминаха дървото в саксия, без да спират да спорят. Лора долови част от думите им: „... не намерим ли тези хлапета, можем да се хвърлим...“. Ни най-малко не се усъмни, че говорят за нея и Тарик.

— Започва се — каза Тарик, когато охранителят и пилотът тръгнаха право към тях.

— Не знам нищо за никакви пиромански реки и потоци — отекна гласът на мисис „Пощенски експрес“. — Знам само, че вие, Рупърт, ще закъснете и за собственото си погребение. Всеки ден един и същ проблем. И всяка седмица ми казвате: „Защо правите такъв въпрос за някакви си три или десет, или дванайсет минути? Моите проби трябва да стигнат до Антигуа вчера или вулканът пак ще започне да бълва дим и аз няма да мога да предупредя никого“. Глупости! Сега, ако не възразявате, се махнете от очите ми и си вървете във вашата вулканична обсерватория, защото иначе единственият изригнал вулкан на този остров ще бъде аз!

С тези думи тя дръпна щората на гишето с оглушително дрънчене и изчезна.

— Какво става тук? — поиска да знае охранителят, докато се приближаваше към децата. — Да не би да си имате някакви неприятности със закона? Мистър Линч казва, че никой не ви е посрещнал и че сте го баламосвали с някаква измислена история за вуйчо детектив и изчезнал човек. На мен това ми звучи като работа за полицията...

Лора обаче не слушаше. Опитваше се да осмисли разговора, който току-що чу. Нещо прещрака в главата ѝ.

— Рупърт! — извика тя, като се изплъзна от ръката на охранителя и се втурна към мъжа в оранжевия гащеризон, който напомняше на бухал. — Мислехме, че сте ни забравил! Аз съм Лора, а там, при дървото, са моето хъски, Скай, и най-добрият ми приятел,

Тарик. Ние сме приятели на Джошуа. Той не ви ли каза, че пристигаме? Обеща, че ще ни помогнете.

Рупърт я гледаше озадачено.

— Какво? Джошуа? Не съм го чувал от месеци. Явно е забравил да ми спомене.

— Но ще ни помогнете, нали? — каза умолително Лора. — Онези мъже там ни тормозят. Не вярват, че ще ни посрещне възрастен, и заплашват да ни предадат на полицията.

Рупърт се почеса по главата.

— Откъде, казахте, че познавате Джошуа?

Лора беше кълбо от нерви, още повече че Големият се беше върнал на терминала.

Тя се премести така, че тялото на Джошуа да я скрива.

— Запознахме се в Антигуа. Той е най-милият човек на света и говореше с голямо уважение за вас. Каза, че сте гениален вулканолог.

На откритото, момчешко лице на Рупърт грейна широка усмивка.

— Наистина ли? Той е най-добрият човек, когото познавам. А съпругата му може да надмине по майсторство и най-изискания готвач. — Той взе решение. — Щом Джошуа ви изпраща, естествено, че ще ви помогна. Какво трябва да направя?

Големият тъкмо излизаше от терминала с две кутии храна за вкъщи и самодоволно изражение на лицето.

Лора повлече Рупърт към групичката зад палмата. Намигна на Тарик и промърмори на пилота:

— Обяснихме ви, че вуйчо ми може да дойде под прикритие. Понякога дори на нас ни е трудно да го разпознаем.

Пилотът изгледа младежа, все едно беше Джеймс Бонд на живо. Охранителят изглеждаше смазан. Щом възрастен човек посреща децата, нямаше да има арести. Мигът на славата беше отлетял.

— Добър вечер, господа — поздрави Рупърт. — Какъв е проблемът? Извинете ме за тревогите. Забави ме един пощенски проблем и не разбрах, че Лора и Тарик вече са пристигнали. Аз ще се грижа за тях, докато вуйчо им работи по един случай тук, на острова. Ако имате някакви въпроси, пишете на електронната ми поща. Ето визитката ми.

19.

— А сега ще ми кажете ли какво става? — попита Рупърт с лек канадски акцент, докато излизаха от града с пикапа му.

Лора вдиша дълбоко свежия въздух, нахлул през прозореца. Златната светлина на вечерта хвърляше цветни сияния върху весело боядисаните къщи от двете страни на улицата. Едно момченце им помаха, докато си играеше с кученцето си. Лора прегърна Скай и изчака сърцето ѝ да се успокои. Преди да си тръгнат от летището, без малко да се случи друг инцидент. Двамата с Тарик бяха успели да се качат в ленд роувъра на Рупърт, без бодигардовете да ги забележат, но преди да успеят да затворят вратата, хъското изскочи от джипа и се разля по една каруца, натоварена с кози и пилета.

За съжаление, по това време Малкият и Големият още ядяха бургерите си в черния си лъскав джип. Лора едва успя да каже на Рупърт: „Ако някой пита, това е твоето куче“ на изумения Рупърт, преди да настъпи суматохата.

Свити на пода пред седалките, децата чуха гласа на Големия:

— Къде е собственикът на това куче?

Лора рискува и надзърна над таблото. Вулканологът не беше дребен човек, но пред мускулестия бодигард приличаше на джудже.

За щастие, Рупърт не можеше да бъде лесно сплашен.

— Кучето е мое. Не че е ваша работа. А сега, ако ме извините...

— На идиот ли ти приличам? Никой в Карибите не гледа хъската, особено трикраки! Това е кучето на Лора Марлин. Тя е опасен беглец, издирван от властите. Всеки, който ѝ помага, рискува да попадне в затвора заедно с нея.

На пода на джипа Тарик прегърна Лора. И двамата знаеха, че Рупърт нищо не им дължи. Защо да рискува да попадне в затвора или да бъде набит заради две деца, които познава едва от двайсетина минути?

За тяхна радост, верността на Рупърт към Джошуа беше безгранична.

— В отговор на първия ви въпрос ще кажа само: поглеждал ли сте се наскоро в огледалото? Второ, много хора в Карибите имат хъската. Има цял филм за един тип в Ямайка, който организира състезания с тях. Трето, никога не съм чувал за жена на име Лора Марлин. В интерес на истината, един приятел намери това куче и ми го даде, но няма начин да се разделя с него, докато не получа доказателство кой е истинският му стопанин. И накрая нещо много важно. Кръстил съм го Везувий и ако не искате да разберете защо, ви съветвам да се отдръпнете.

Скай изръмжа по своя си начин, сякаш искаше да каже: „Закусвам с полярни мечки!“. След секунди Рупърт беше зад волана. Двигателят забръмча. Лора и Тарик седнаха на седалките и закопчаха коланите, но продължиха да се крият от преминаващите автомобили, докато не се отдалечиха от летището.

Рупърт първи наруши мълчанието и понеже никой не му отговори, той повтори:

— Имате две минути да ми кажете кои сте и какво точно се случва, иначе ви връщам на летището.

— Аз ще ви обясня, сър — обади се Тарик.

Рупърт го погледна раздражено:

— Аз не съм „сър“, аз съм Рупърт. Хайде, изплюй камъчето.

И така, Тарик му разказа всичко. За падането на Калвин Редфърн и последвалото му изчезване, за бандата на „Асовете“, за това, как Силия и Себастиан Льофевър най-нагло бяха отвлекли двамата с Лора пред очите на всички на „Императрицата на океана“. Единственото, което премълча, беше подозрението им, че Калвин Редфърн е държан в плен от пирати, свързани с „Грижа за морето“.

Рупърт тихичко подсвирна.

— Или сте забележителни лъжци и аз ще се опаря, задето помагам на двама мошеници, или сте най-смелите деца, които съм виждал. Ще се доверя на инстинктите си, които ми говорят, че е второто. Обаче не съм сигурен как мога да ви помогна. Доколкото схващам, вуйчо ти може да е навсякъде в Карибите, Лора. Защо мислиш, че е на Монсерат? Тук трудно можеш да скриеш някого. Островитяните са много задружни хора.

— Просто предчувствие.

— Предчувствие? Прелетели сте целия този път и едва не сте се оставили да ви арестуват заради едно предчувствие? Вие не сте смели, вие сте луди!

— Добре де, не е само предчувствие — призна Тарик. — Един от пиратите изпусна на кораба нещо, което по-късно открихме, че е от Монсерат.

— Много сме ви признателни за всичко, което правите за нас — каза Лора. — Кълна се, че можете да ни вярвате. Наистина избягахме от семейство Льофевер и аз не съм „опасен беглец“.

Рупърт не откъсваше очи от пътя, но беше видимо развеселен.

— За това и сам се сетих, Лора Марлин. Подозирам, че по-скоро е обратното. Този бодигард определено приличаше на издирван престъпник. — Той хвърли поглед към раницата им — единствения багаж, който носеха със себе си. — Правилно ли предполагам, че няма къде да отседнете?

— Честно казано, не сме мислили по въпроса — призна Тарик. — Ще ви бъдем благодарни, ако ни насочите.

Рупърт се ухили.

— Ами ако ви насоча към вулкана?

До момента бяха пътували на запад към морето, но сега крайбрежният път се изви на юг към далечния тъмен силует на Суфриер. Върхът му се криеше в облаците. Небето зад него гореше в оранжево от залязващото слънце.

— Шегувам се. Вулканите са моята страст и често допускам грешката да си мисля, че и другите хора се интересуват от тях, но...

— Аз се интересувам — прекъсна го Тарик. — Ако имахме повече време, много бих се радвал да го разгледам отблизо.

Очите на Рупърт заблестяха.

— О, моят лагер много ще ви хареса. Намира се в подножието на вулкана... — Той замълча. — Не, не, не, няма да ви заведе там! Ще постъпим разумно и ще продължим по този хубав чакълест път до къщата за гости на мисис Блесинг — най-доброто място за квартира със закуска, което ми е известно. Там ще ви е уютно и ще сте в сигурни ръце. Мога да ви заема малко пари, ако имате нужда.

Лора и Тарик се спогледаха, после вдигнаха очи към черните очертания на вулкана на фона на залеза. В главата на Лора проблесна сцена от кошмара: „Сега или никога — казваше жената от

«Фантастични пътувания». — Тя знае твърде много! Отървете се от нея!“.

— Не! — извика Лора.

Тарик и Рупърт я погледнаха изненадано.

— Не искате в къщата? — попита Рупърт. — Може в хотела, но там е много по-скъпо.

Лора преглътна.

— Искан да кажа... знам, че моля за прекалено голяма услуга, но има ли възможност да останем при вас? Във вашия лагер?

Не спомена, че причината за това е близостта на дома му до вулкана, а следователно и до сградата на „Грижа за морето“. Така щяха много по-лесно да наблюдават целта си. Освен това щеше да е безплатно.

Той обаче поклати глава.

— Много е опасно.

Рупърт сви от главния път към едно село. Банановите палми се полюшваха в сумрака. Небето зад тях беше започнало да става яркочервено. Въздухът беше наситен с миризма на пържена риба и печена царевица. Коремът на Лора закъркори. Доста време беше минало от обяд.

— Геолозите от ВОМ — тоест Вулканоложката обсерватория на Монсерат, постоянно наблюдават вулкана — говореше Рупърт. — Той е спокоен от около година — твърде спокоен, ако питате мен, но през последните седмици се забелязват признаци на активност. Според мен може да изригне всеки момент. Моят лагер се намира в специалната зона. Забранено е да се влиза в тази зона без разрешително, да не говорим, че съм паркирал караваната си възможно най-близо до вулкана. Колегите ми ме мислят за луд. Така че — не, не можете да останете при мен. Отивате в къщата за гости.

От мрака изскочи един петел и хукна през пътя. Рупърт натисна толкова силно спирачките, че гумите изскърцаха. Децата политнаха напред и се спряха в коланите. Рупърт понечи да потегли отново, но ръката му замръзна върху скоростния лост.

— Виждате ли това, което виждам и аз?

Пред къщата за гости — синьо бунгало, цялото покрито с рози и полюшващи се хартиени фенери, които му придаваха магичен вид, беше паркиран черният джип.

— Ами сега? — извика Лора. — Ако „Асовете“ ни пипнат, няма да можем да спасим вуйчо!

— Нито пък себе си — додаде Тарик.

Рупърт ги изгледа сериозно.

— Вие двамата май сте се набъркали в голяма каша. Всичко това е наистина, нали? На летището ми заприлича по-скоро на игра. Дори тези бодигардове, Големият и Малкият, ми приличаха на анимационни бандити. Когато този културист ме попита за Скай, изобщо не се уплаших. Без малко да се разсмея. Но като гледам черния джип, паркиран пред къщата на мисис Блесинг, започва да ми изглежда реално... И някак заплашително.

— Виж, Рупърт, ще разберем, ако не искаш да се замесваш във всичко това — каза Лора. — Очевидно за нас ще бъде много по-добре, ако не ни оставиш тук, но можеш да ни закараш до хотела или обратно до летището. Калвин Редфърн е мой вуйчо, а ти дори не ни познаваш. Защо да рискуваш здравето и живота си за чужди хора? Върни се при вулкана и забрави, че изобщо си ни срещал.

Рупърт се усмихна накриво.

— Там е работата. Не мога. Вече съм замесен. Излъгах охранителя, който щеше да ви арестува или поне да се погрижи за вас. Несъмнено така щеше да е най-добре, но аз му попречих. Спасих ви по същата причина, по която живея на ръба на димящ вулкан.

— Каква е тя? — попита Тарик.

— Глад за приключения — засмя се Рупърт, но после стана сериозен. — Твоят вуйчо, доколкото разбирам, се намира в смъртна опасност. Защо не се обадим в полицията? Щом е детектив, значи полицаите са негови приятели. С радост ще му помогнат.

Лора пребледня.

— Без полиция!

Рупърт въздъхна.

— В какво се набърках?

Вратата на къщата се отвори и отвътре излезе Малкият. Стоеше с гръб към тях, като очевидно разговаряше с някого вътре.

— Каквото и да правим, трябва да е бързо! — възкликна Лора.

— Минаваме на план Б — каза Рупърт, като направи толкова бързо обратен завой, че без малко да прегази петела, който отново искаше да пресече шосето. — Тарик, желанието ти се сбъдна. Ще се

запознаеш с вулкана съвсем отблизо. Да се надяваме, че няма да получите повече, отколкото сте искали. Макар че по ирония специалната зона може да се окаже най-безопасното място за вас.

Той натисна здраво педала на газта. Старият ленд роувър се изстреля с ръмжене напред.

— Хей, вулкане, идваме!

20.

Когато стигнаха до караваната на Рупърт в подножието на Суфриер, вече беше тъмно. По пътя трябваше да се отклонят, за да получат разрешителни за специалната зона. Отговорникът за пропуските беше започнал да задава много въпроси, но Рупърт му каза, че двете деца са негови кръщелници и са дошли на посещение от Сейнт Айвс. Обеща, че лично ще гарантира за безопасността им.

— Надявам се да не предизвикам съдбата с това — промърмори той, когато продължиха по неравния път.

Над тях вулканът се издигаше мрачен и напомняше на Лора за снимките на Килиманджаро в Африка, които бе виждала някога. Преди да изключи двигателя, Рупърт завъртя джипа със задната част към караваната и я закачи за него. В бялата светлина на фаровете кръжаха мушици.

— Правило номер едно: бъди готов бързо да офейкаш — каза той, като светна фенера, за да отключи вратата на караваната. — Правило две: никога не приемай нищо за даденост.

Намигна им, но беше ясно, че е повече от сериозен. Стомахът на Лора се сви. Дватамата с Тарик бяха заложили всичко на една евтина ламаринена значка, която може би дори не принадлежеше на пиратите. Спомни си изражението на Джими, когато я пъкна в ръката му. В очите му проблесна пламъче. Тогава Лора беше сигурна, че той е разбрал заръката ѝ за разследване. Но почти веднага това изражение се бе сменило с объркване и разочарование. Сега тя си мислеше, че само ѝ се е искало да я е разбрал. Освен това той беше просто едно десетгодишно момче. Най-вероятно щом е започнал да се забавлява в карибския курорт, мигом е забравил за тях.

— Добре дошли в скромния ми дом! — Рупърт отвори вратата и включи лампата. Топла светлина обля малко, но учудващо уютно местенце. На масичката бяха разпилени дискове, на дъска до хладилника висяха закачени пощенски картички и семейни снимки, а на един стол беше струпано пране. На стената се виждаше старомоден

плакат на вулкана Етна. Но най-изненадващо беше колекцията от морски звезди с различни цветове и размери.

Рупърт забеляза погледа на Лора.

— Преди да попитате, ще ви кажа, че не съм ги купувал. Аз съм яростен противник на продажбата на застрашени морски животинки. Намерих тези на плажа на южния нос на острова. Няма начин толкова много видове морски звезди да са били случайно изхвърлени на брега. Очевидно са били изпуснати от контрабандист. Връщах се там всеки ден до края на седмицата, но не видях нищо подозрително. Учените от „Грижа за морето“, на които се натъкнах, казаха, че ще следят за незаконна дейност.

— „Грижа за морето“ ли? — възкликна Лора, преди да успее да се сдържи.

Рупърт се изненада.

— Да. Чували ли сте за тях?

— В Антигуа се заговорихме с една сервитьорка, която носеше тяхна тениска — обясни Лора. — Спасяват делфини, нали?

— Не точно. Те изучават морските видове и търсят начини за опазването им. Сградите и лабораториите им се намират в подножието на скалите на няколко километра отгук. Вулканичната обсерватория се опита да ги разубеди да не строят на пътя на вулкана, но те бяха непреклонни — конкретното място било много важно за изследванията им. Най-сигурното убежище за морските видове на острова или нещо такова. Опитах се да ги заинтригувам да участват в Проект V — ранната предупредителна система за изригване на вулкана, която разработвам, но те бяха, меко казано, враждебно настроени. Казаха, че си имат собствена наблюдателна система.

Лора не каза нищо. Колкото повече научаваше за „Грижа за морето“, толкова повече се убеждаваше, че крият нещо.

Оказа се, че и четиримата ще спят в караваната. Тарик и Лора си избраха сгъваемите койки в дневната. Скай се настани на килимчето до вратата. Той беше прекарал целия ден на затворено — първо в хеликоптера, после в раздрънкания ленд роувър и сега нямаше търпение да излезе навън.

— След вечеря — обеща му шепнешком Лора, като се надяваше, че в караваната има нещо за ядене.

Рупърт отвори хладилника.

— Искате ли сок от гуава? — попита той и им наля две чаши, преди да успеят да отговорят. — Гладни ли сте? Защо ли питам! Сигурно умирате от глад. Е, мога да ви предложа „Планинско пиле“ — местен специалитет, който всъщност не се прави от пиле, а от жабешки бутчета. Много е вкусно! Какво, не ви ли харесва? Имам и „Козя вода“ — монсератска яхния от козе месо.

— Тъъ, много благодаря, но не сме гладни — продума Лора.

— Да, току-що ядохме — подкрепи я Тарик.

— Току-що кога? Преди осем часа в Антигуа? — усъмни се Рупърт. После се ухили. — О, схванах! Вие сте вегетарианци, но сте твърде учтиви, за да ми го кажете. Не се притеснявайте, ще забъркам нещо. Ще ви трябват сили, ако възнамеряваме да претърсим целия остров за вуйчо ви.

Лора, която наистина умираше от глад, щеше да се разплаче от облекчение, особено когато Рупърт за нула време приготви една тенджерата грах с ориз на малкия си газов котлон. Поднесе им го със смлян спанак, лютив сос и сок от гуава.

Седнаха да хапнат на свеци под тъмната сянка на вулкана и под покрив от блещукащи звезди. Само да не беше изчезнал вуйчо й, Лора щеше да приеме преживяването за вълшебно. Тишината ги обгръщаше като балсам. Единственият звук, който се чуваше, идваше от Скай, който ръфаше кокали под дървената масичка. Той определено не беше вегетарианец и с удоволствие омете порция козя яхния.

— Винаги ли сте се интересувал от вулканите? — попита Тарик Рупърт.

Вулканологът се засмя.

— Винаги! Майка ми твърди, че още когато съм бил едва проходящо хлапе, можела да ме накара да мирувам с часове, като ми показвала раздела за вулканите в „Британската енциклопедия“. Но всъщност съм обсебен конкретно от този вулкан.

— Защо? — поинтересува се Лора, като добави още лютив сос върху граха си.

— Защото е уникален. Никой друг вулкан не е нанесъл толкова поражения върху общността наоколо. Преди да изригне през 1995 година, той бил заспал от цели четири века. Жителите на Монсерат мислели, че винаги ще си остане красиво, безобидно украшение на

Изумрудения остров. Първият знак, че дълбоко грешат, бил фреатичният взрив.

— Фре... какво?

— Фреатичен взрив. Повечето хора си мислят, че вулканите плюят степени реки от лава. При някои е така, но други изригват с ужасяващи потоци от скали и пара, достигащи температура 1000 градуса, които преминават през външните стени на вулкана като огнени влакове. Може би от хеликоптера сте видели последствията — столицата на Монсерат и старото летище, погребани под дванайсет метра кал.

Той замълча и им наля чай от един термос. Лора отпи. Имаше вкус на опушено.

— Продължавайте — помоли Тарик.

— След това се формира купол. Случва се, когато магмата — стопените скали — се издигат нагоре и карат земята да се надуе от налягането. Човек си мисли, че това би трябвало да доведе до експлозия, но става точно обратното. Няколко години по-късно колапсът на купола предизвика първия от множество пирокластични потоци. „Пирокластичен“ означава „от огнени скали“. Това е смъртоносна смес от лава, горещи камъни и газ. Невъзможно е да ѝ избягаш — както установиха на свой гръб тези, които останаха.

— Джошуа ни разказа — рече Тарик.

— Да — допълни Лора, — спомена и за някакви танцуващи скелети.

Рупърт изкриви устни.

— Знам, че жената на Джошуа и неколцина други са видели нещо, което са взели за танцуващи скелети по склоновете на вулкана, но моята каравана е паркирана тук от осемнайсет месеца и нито веднъж не съм ги зървал. Не казвам, че си измислят, но...

— Но какво? — настоя Лора.

— Да кажем така. Аз съм учен. Вярвам, че всичко, дори привиденията, си има научно обяснение. За мен не съществуват свръхестествени неща.

Той сложи ръка на устата си, за да се прозине.

— Не знам за вас, но аз съм доста изтощен от всичките тези вълнения. Какво ще кажете да подремнем?

* * *

Едно от нещата, останали на Тарик от някогашния му живот на роб в кариера, беше лекият му като на котка сън. В един и шестнайсет Скай тихичко изръмжа. Момчето беше напълно будно още преди звукът да се стопи във въздуха. То се облече безшумно, закачи повода на хъското и се измъкна в нощта. С Лора мислеха да разходят Скай след вечеря, но бяха прекалено уморени и се пъгнаха право в леглата. Сега Тарик се чувстваше виновен — кучето толкова обичаше да тича. Затова момчето изобщо не възрази, когато Скай го задърпа по хълма. Пътеката беше неравна и покрита с нестабилни камъни и Тарик няколко пъти едва не падна, докато следваше неуморното хъски.

— По-бавно, Скай! — молеше го той, но хъското продължи да опъва повода. Ушите му бяха наострени, вървеше целеустремено и напрегнато. Нещо сякаш го теглеше напред.

Свиха зад един завой и силен порив на вятъра едва не събори Тарик. Добре че Скай спря на място. Момчето погледна надолу. Точно под тях беше платформата, от която Рупърт и другите учени наблюдаваха вулкана. В края на скалите в далечината се виждаха светлините, изписващи инициалите на „Грижа за морето“. Отвъд тях развълнуваното тъмно море блестеше в металическо синьо под лунната светлина. Към хоризонта се движеха три рибарски лодки.

Скай отново изръмжа.

Тарик подскочи от ужас. На скалистия склон на вулкана танцуваха шест призрачни скелета. Костите им излъчваха неземно бяло сияние. Докато подскачаха и се кълчеха, черепите им се поклащаха върху изпъкналите гръбнаци и те оголваха зъби в мрачни усмивки.

При такава гледка повечето деца биха хукнали с писъци презглава към къщи, но Тарик не беше обикновено момче. За единайсетте си години на този свят той беше видял и преживял неща, които биха могли да разплачат и възрастен, и се беше научил на смелост, спокойствие и разсъдливост, които му помагаша да се справи с повечето предизвикателства. За разлика от вулканолога, Тарик вярваше в света на духовете. А за разлика от жената на Джошуа, не се боеше от него.

Щом се съвзе от първоначалния шок, той продължи да наблюдава сюрреалистичния танц на скелетите, стиснал нашийника на Скай. Когато костеливите им образи изчезнаха от поглед, той се върна в караваната, потънал в дълбок размисъл. Беше два часа, когато най-после пропълзя в леглото си. Дори призраците не можеха да смутят съня му.

21.

— Тримерна холограма! — изуми се Лора на сутринта. Седяха на дървената масичка под навъсеното сиво небе и закусваха пържени филии с кленов сироп. — Искаш да кажеш, че няма призраци? Че някой с компютър и проектор прожектира танцуващи скелети на фона на вулкана само за забавление?

— Струва ми се възможно — отвърна Рупърт. — Казах ви, че има научно обяснение.

Тарик разбърка захарта в чая си, обвинил чашата с две ръце, за да се стопли.

— Само че не за забавление, а съвсем целенасочено. За да плаши хората.

Рупърт се засмя.

— Кого да плаши? На Монсерат са останали само пет хиляди души и повечето от тях живеят в северната част на острова около Малкия залив, на много километри отгук. Останалите работят в „Грижа за морето“. Като изключим моя милост и групите от учени и туристи от време на време, които са тук само през деня, просто няма кого да плашат. А и кой ще тръгне да плаши хората със скелети? Това е глупаво.

— Не и ако иска да отвлече вниманието им — изтъкна Лора, като си спомни един случай на Мат Уокър, в който убиецът фокусник прожектиреше образите на двама души на прозореца, за да заблуди съседите, че там има някого, когато жертвата вече е била мъртва. — Не и ако иска да скрие нещо.

— И аз мисля така — присъедини се Тарик. — Точно в момента, в който скелетите започнаха да танцуват, видях три рибарски лодки да напускат кея на „Грижа за морето“.

Рупърт поглади с ръка наболата си руса брада. Лора виждаше, че му се иска да им повярва, но не може.

— „Грижа за морето“ ли? Какво общо имат те? Освен това в залива има стотици рибарски лодки. — Той бутна чинията си настрана.

— Чакайте малко! Вие знаете още нещо, нали? Вчера разпитвахте за „Грижа за морето“. Свързано ли е с изчезналия ви вуйчо?

Бяха принудени да му кажат всичко. Признаха, че са дошли на Монсерат само заради непотвърденото си подозрение, че Калвин Редфърн е пленник в „Грижа за морето“.

Рупърт не вярваше на ушите си.

— Това е най-откаченото нещо, което някога съм чувал. Защо институт, занимаващ се със спасяването на редки морски видове, ще отвлича вуйчо ви?

— Може би не се занимават точно с това, което твърдят — изтъкна Тарик. — Може би това е само фасада за нещо друго.

— Това все още не обяснява защо ще проектират призрачни скелети на склона на планината, когато няма кой да ги види — възрази Рупърт. — Вижте, мисля, че допускате голяма грешка. А както самите вие с право казахте, всяка изгубена минута може да струва скъпо на мистър Редфърн. Не знам какво имате против полицията.

— Полицията всичко ще оплеска — каза Лора, използвайки думите на Мат Уокър. — Не всички детективи са всеотдайни като вуйчо ми. Освен това нямаме време. Ситуацията е спешна. Трябва да намерим начин да проверим „Грижа за морето“.

— Желая ви късмет. Това място се пази по-строго от най-охранявания затвор. Имат част за публични посещения, където всеки може да отиде без никакъв проблем, но нямате никакъв шанс да надникнете зад кулисите. Знам го, защото се опитвах да разговарям с тях по повод ранната ми предупредителна система. Отнесоха се с мен като с избягал от лудница. — Той се поколеба. — Има и друг начин...

Тарик се наведе напред.

— Какъв?

— Под сградата им преминава стар тунел от лава. Не е изключено оттам да може поне да се шпионира. Но не, зарежете това! Идеята е лоша. Не ме гледайте така. Няма да ви помагам и подстрекавам към престъпна дейност и не се опитвайте да ме убедите. — Той замълча. — Това двигател ли е?

По неравния път се приближаваше пощенска кола. Шофьорът подаде на Рупърт малък пакет с печат от Антигуа.

— Здравсти, приятел! Туй ли е информацията, която очакваше?

Рупърт нетърпеливо разкъса плика.

— Ей сега ще ти кажа.

Но когато прочете съдържанието, замръзна и не каза нищо.

— Нещо не е наред ли? — не се стърпя Лора.

Но Рупърт изобщо не беше тук. Лора повтори въпроса си два пъти, преди той разсеяно да отговори:

— Какво? А, хм... честно казано, не знам. Трябва да отида на наблюдателната платформа да отчете някои данни. Ключовете за караваната са на вратата. Чувствайте се като у дома си. Скоро ще се върна. Обещайте да не ходите никъде без мен.

— Обещаваме! — отвърна Лора, но той вече тичаше по пътеката към вулкана. Спря се само за секунда, колкото да извика:

— Благодаря, Джак! — и изчезна.

Пощалъонът сви рамене.

— На всички тия учени им хлопа дъската, ако ме разбирате — рече той и потегли сред облак прах.

— Какво беше това? — зачуди се Лора, докато прибираха масата след закуска. Тарик изми съдовете на малката мивка в караваната, а Лора ги подсуши. Скай дремеше на килимчето. Рупърт го беше извел рано сутринта да потича и хъското най-последно беше изтощено.

— Не съм сигурен, но май е нещо сериозно — отвърна Тарик. — Рупърт ми разказа за своята ранна предупредителна система. Заедно с още няколко учени в Антигуа работят по проект за засичането на малки изменения в химичния състав на почвата, по които могат да предвидят изригване пет часа по-рано от най-добрата компютърна система. При вулканите всяка минута е от значение, така че това може да спаси живота на много хора. Ако пратката е от Антигуа, възможно е да съобщава, че вулканът е на път да изригне.

— Чудесно! Само това ни липсва. Веднага щом Рупърт се върне, трябва да го убедим да ни каже къде започва и къде свършва този тунел. След като не можем легално да посетим „Грижа за морето“, ще трябва да намерим друг начин да проникнем вътре.

Тя избърса ръце в кърпата.

— Мислиш ли, че Рупърт е прав за скелетите? Защо ще му е на някого да прожектира холограми върху склона, ако няма кой да ги види? Рупърт е тук от осемнайсет месеца и не ги е виждал нито веднъж.

— Да, но аз ги видях. Жената на Джошуа също. Ами ако се появяват само когато в „Грижа за морето“ се случва нещо, което трябва да остане в тайна — например мисия, свързана с рибарските лодки? Може би скелетите се прожектират като предпазна мярка, ако се случи да има човек наблизо.

Във вените на Лора нахлу адреналин.

— А кой друг би направил нещо такова, ако не „Асовете“? Тарик, по следите сме на нещо голямо, сигурна съм! Може би са отвлекли вуйчо ми, защото е надушил плановете им.

Отвън се чу шум. Лора погледна през прозореца. За краткото време, което бяха вътре, времето се беше развалило. Струваше ѝ се, че вулканът дими, но върхът му беше обвит в облаци и не беше сигурна. Караваната се поклащаше от вятъра. Вратата се затръшна с трясък.

Скай скочи на крака и залая. Лора му се скара да замълчи. Отиде при вратата, но не успя да я отвори. Тарик я натисна с всичка сила, но без полза — беше заклещена.

Лора се върна при прозореца. Изведнъж усети странна миризма като от някакво лекарство. Опита се да отвори прозореца, за да проветри, но ѝ трябваше ключ. Изведнъж се почувства твърде уморена да го търси. Тъкмо щеше да помоли Тарик да ѝ помогне, когато зърна края на автомобил.

— Имаме късмет! Поцалъонът се върна. Ако викаме силно, ще ни отвори.

Но Тарик не можеше да вика. Той се покатери немощно на леглото си като старец.

— Много съжалявам, Лора... — каза той едва, — не мога да държа очите си отворени.

За изненада на Лора той отпусна глава на възглавницата и захърка. Скай лежеше настрани до вратата със затворени очи, мъртъв за целия свят.

Лора усети как коленете ѝ омекват. Падна на един стол. Разбираше, че нещо не е наред, но мозъкът ѝ беше като памук. Зрението ѝ се замъгли. Видя как през вентилационния отвор влиза черна змия, а може би тръба.

— Газ — каза вяло тя.

Клепачите ѝ се затвориха.

Вратата се отвори и вътре нахлуха бодигардовете. Изпитото като на вампир лице на Малкия се надвеси над Лора.

— Вие и приятелчетата ви причинихте доста неприятности, мис Марлин — процеди той. — Но времето на пакостите ви изтече. Кажете „сбогом“ на хубавия свят.

22.

Искате ли да спечелите круиз в Карибско море до остров с триста шейсет и пет плажа — по един за всеки ден от годината? Как изглежда за вас раят? Представете си, че лежите в хамак и пиете кокосово мляко, а делфините...

Лора се напрегна да отвори очи. Клепачите ѝ тежаха, но дори замъгленият ѝ мозък съзнаваше, че оцеляването ѝ зависи от това, да се събуди. Намираще се в гола стая, в която нямаше друго, освен два дюшека, две пластмасови чаши вода и стол, на който седеше жената от „Фантастични пътувания“.

Тарик седеше с кръстосани крака на другия дюшек и гледаше жената. Изражението му сякаш казваше: „Ръцете ми може да са вързани, вие може да сте два пъти по-възрастна от мен и да държите цялата власт в ръцете си, но би било много глупаво от ваша страна да ме подценявате“.

От Скай нямаше и следа.

— Излъгахте ме! — каза Лора.

Жената отметна глава като кон и се разсмя. Имаше късо подстригана руса коса и слабо, мускулесто тяло. Този път вместо униформата на туристическата агенция носеше зелени спортни панталони, военни обувки и черна тениска.

— Вие сте лъжкия! — повтори Лора.

— Ни най-малко. Всяка дума беше истина. Ти получи, както ти обещахме, луксозен круиз до Карибите. Посети райски остров с триста шейсет и пет плажа и тюркоазни води. Според записаното в хотела си пила и кокосово мляко. Сама си си виновна, че реши да не си лежиш в хамака. Що се отнася до делфините, тук имаме няколко. Убедена съм, че можем да се погрижим да видиш как плуват, преди... да кажем, преди да се осъществят плановете ни за теб. Единствената малка лъжа беше за сибирското хъски. Никога не съм обичала кучетата. Примамката обаче свърши работа. Вярвам, че точно това те убеди да си купиш билет. Между другото, твоето хъски не е тук. Събуди се

неочаквано и стана лош. Един от хората ни мислеше да го елиминира, но то избяга. — Жената се протегна като котка. — Забравих да се представя. Аз съм Джанет Рейн. Естествено, това не е истинското ми име, но то ви стига.

Лора се опита да се изправи. Размърда схванатите си ръце, за да разхлаби тиксото около китките си. Усети иглички.

— Много добре знаете, че благодарение на вас и на останалите от бандата на „Асовете“ преживяхме кошмарно пътуване. Това, което искам да знам, е защо. Защо си причинихте толкова главоболия, когато можехте просто да ни отвлечете в Сейнт Айвс? И какво сте направили с вуйчо ми? Искам да го видя! Ако сте го наранили, да знаете, че ще посветя целия си живот на това, да ви заловя до един и да ви изпратя в най-ужасния затвор на земята!

Джанет Рейн се разсмя доволно.

— Бива си ви и двамата с мълчаливия ти приятел. Направо ще бъде жалко да се отървем от вас. Ти си същинско копие на Мат Уокър.

— Не отговорихте на въпроса на Лора — обади се Тарик за пръв път. — Защо го направихте? Защо положихте толкова усилия да ни доведете на Карибите, след като можехте да ни хванете в Корнуол?

Погледът ѝ се спря върху него.

— Заради играта, естествено. Това е половината от забавлението. Разбирате ли, „Асовете“ вярват, че наказанието трябва да съответства на престъплението. Бившият главен инспектор Редфърн извърши два смъртни греха...

— Какви грехове? — извика Лора. — Вие сте престъпниците, не той!

— Въпрос на гледна точка, драга. Освен че изпрати някои от най-талантливите ни хора в затвора, при това не без ваша помощ, Калвин Редфърн беше на път да осуети операцията ни „Атлантически тон“, което щеше да ни струва десетки милиони долари. Не можехме да го допуснем.

Лора беше поразена.

— За това ли е всичко — заради рибата?

Джанет махна с почернялата си ръка.

— Не само. Тонът е на път да изчезне. Но хората обичат да го ядат. Помислете си само кога за последно сте влезли в заведение, в

което няма сандвичи с риба тон? Но това е добре за нас, защото покачва цената му.

— По-малко риба значи повече пари — вметна Тарик.

Джанет го погледна.

— Умно момче. Един добър екземпляр може да ни докара 185 000 долара. Черният пазар се оценява на седем милиона долара годишно. Можете да си представите колко се разстроихме, когато главен инспектор Редфърн започна да ни се меси. Въпреки че по ирония така стана по-лесно да ви доведем тук. Когато той не се обади да потвърди резервацията ви, разбрахме, че може би се съмнява дали безплатната почивка не е измама. Затова изпратихме един от най-добрите си хора да се срещне с него посред нощ, за да му каже, че разполага с информация за контрабанда в особено големи размери на остров Монсерат. Вуйчо ти налапа стръвта заедно с кордата и плувката.

— Защото е вярно, нали? — отвърна Лора. — Точно това правите тук. Търгувате с редки морски видове, преструвайки се на екологична организация, която се опитва да ги спаси. Отвратително!

Джанет скочи ухилена.

— Не, това е бизнес, гений. От застрашените морски видове могат да се направят милиарди долари. Хората обичат сладките, гушкави същества — снежни леопарди, панди, горили. Но напълно забравят за морските твари. Никой не се влюбва в морска звезда или риба тон. На кого му пука дали акулите ще намалее с още една?

Настъпи дълго мълчание. Лора се сети за съучениците си в Сейнт Айвс. Повечето от тях смятаха акулите за човекоядци, които трябва да бъдат убити, преди да те разкъсат на парчета. Джанет беше права, че никой не обича морските звезди или рибите тон. Преди вуйчо ѝ да ѝ каже, че рибата тон е на път да изчезне, тя беше изяла десетки сандвичи с тон без капка угризение.

— Все още не сте ни казала защо ни доведохте тук — напомни Тарик. — Какво имахте предвид, като казахте, че наказанието трябва да съответства на престъплението?

Джанет натисна един звънец и веднага се появи бодигардовете.

— Мисля, че е време за разходка — каза тя.

* * *

Сградата във формата на буквата „Г“ представляваше плаващ аквариум, скрит под бял покрив. Шумът и мирисът на морето нахлуваше през отворените вентилационни отвори. Придружени от Големия и Малкия, децата бяха принудени да следват Джанет Рейн, която вървеше напред и им разказваше за съдбата на всички същества, покрай които минаваха.

В най-далечния аквариум имаше морски кончета. Това бяха най-ангелските и красиви същества, които Лора беше виждала някога. Те си плуваха във водата без никаква представа какво ги очаква.

— По това време утре те ще бъдат замразени, изсушени, пакетирани и на път за Пекин — каза Джанет. — Бая парички ни докарват с продажби от двайсет и пет милиона бройки годишно. Без никакви проблеми.

Лора и Тарик се спогледаха. Никой не каза и дума.

Следваха няколко аквариума с морски костенурки, чиито черупки приличаха на произведения на изкуството, а след това пулсиращи корали и цветни панделки във формата на митични животни. Едва когато ги видя да се движат в бавни дуети, Лора осъзна, че са живи.

— Обикновени и листовидни морски дракони от Австралия — осведоми ги Джанет. — Роднини на морските кончета и морските игли. Чудо на природата. Много ценени от колекционерите.

Бяха стигнали до края на първата секция. Малкият каза нещо по радиото и се отвори стоманена врата. Джанет се усмихна злобно.

— А сега — чудовищата.

— Мислех си, че вече са тук — отбеляза саркастично Лора, но думите ѝ отскочиха от Джанет Рейн като гумени куршуми от стоманен танк.

Преминаха през вратата и Лора едва се сдържа да не ахне. Озоваха се в тесен коридор, от двете страни на който имаше огромни аквариуми с размера на олимпийски басейни и в тях плуваха десетки акули от различни видове. Една голяма бяла акула подаде глава от водата и подуши въздуха.

— Гледайте си в краката — предупреди ги Големият, — ако паднете вътре, ще им устроите добро пиршество. — Той издаде противен хрускащ звук и облиза устни.

— Бива си те, мистър Пайк! — изкиска се Джанет Рейн, а после се обърна към Лора и Тарик: — Всички тия летни филми за туристи, изядени от големи бели акули, са страхотна реклама за бизнеса на „Асовете“. Познайте колко души загиват от акула всяка година! Около четирима. По-голяма вероятност има да бъдете убити от падащ кокосов орех. Акулите не обичат да ядат хора. Хората обаче обожават да ядат акули. Годишно се убиват над сто милиона акули, най-вече за супа от перки — китайски деликатес. Част от тях се продават като „скална съомга“ в заведенията за риба във Великобритания. Разбира се, нашите акули са предимно редки видове като черноморска бодлива акула и дългокрила акула, което ги прави много по-ценни. — Тя замълча за кратко. — Естествено, тези едри екземпляри са само за демонстрация. Клиентите ги виждат, дават поръчката си, а след това лодките ни тръгват на лов. Смятаме, че имаме най-усъвършенствания сонар за проследяване на риба в света. Ако човек знае какво търси, морските животни са просто плуващи пари. Да вземем делфините. Хората са готови да платят колкото им поискат, за да плуват с делфини. Ние ги залавяме, обучаваме ги и ги пращаме във водните паркове.

В син басейн с различни играчки до него плуваха два апатични делфина. Дресьорът се опитваше да ги заинтригува с кофа мъртва риба.

— Деймиън, накарай ги да направят някой номер — провикна се Джанет.

Дресьорът се изпъна. Лора веднага разпозна в него високия пират от кораба, който се беше опитал да я натика в коша за пране. Вече не носеше пиратски дрехи, но подигравателната му усмивка беше същата. Той свирна и един от делфините послушно направи тройно салто. От басейна се разнесе силна миризма на хлор.

Лора едва сдържаше сълзите си.

— Това е нечовешко! — извика тя на Джанет. — Вие и всички останали в бандата на „Асовете“ просто не сте хора. Вие сте варвари!

Тарик я прегърна през раменете, заради което Малкият го смушка.

— Не им се давай. Ще се измъкнем оттук и правдата ще възтържествува.

— Съвсем определено ще възтържествува — дочу го Джанет. — Затова ви доведохме чак тук: да ви дадем урок, който никога няма да забравите. Доведохме ви, за да гледате как умира Калвин Редфърн.

23.

— Не разбирам откъде ти се появи тая внезапна мания по рибите — измърмори Рита Ганет, когато Джими за трети път превъртя краткото филмче за октоподите и техните малки. — Никога не си проявявал ни най-малък интерес към морските създания. А сега са толкова важни, че трябваше да напуснем прекрасния курорт в Антигуа с всевъзможните му развлечения, за да дойдем на Монсерат. Да искаше да видиш вулкана — как да е, но не, ти държиш на това място за изучаване на рибите. Как се казваше?

— „Грижа за морето“. Виж я колко е невероятна, мамо! Мислех си, че октоподите са просто торба с желе, а тази октоподка се оказва най-грижовната майка в морето.

— Искам да знам кога ще видим човекоядците акули — прогърмя Боб. — Кога започва обиколката? В десет часа?

Служителката от музея за туристи, бледа жена с очила и стегнат кок, ги изгледа със зле прикрита неприязън.

— Ще трябва да ви разочаровам — днес няма да има обиколки на аквариума.

Боб се обърна към нея.

— Не говорите сериозно! Имате ли представа колко ни струва полетът до Монсерат? Цяло състояние! И толкова друсаше, че едва не си повърнах закуската. А да не ви разправам за таксито от летището. Здравата ни оскубаха. Изненадан съм, че не ми поискаха и часовника. И след всичко това искате да разбийете сърцето на сина ми Джими.

Служителката остана безразлична.

— Извинявам се за неудобството, сър, но това не зависи от мен.

— Нечувано! Защо не ни предупредиха? Искам си парите обратно! Рита, чуваш ли това?

— Кое, скъпи? — измърмори тя от будката за сетивни преживявания. Беше натиснала бутона, на който пишеше „Ловуваща костенурка“. — Олеее, Боб, трябва да усетиш това!

Джими стискаше здраво значката в джоба си. Мислите му препускаха. Положи много усилия да убеди родителите си да напуснат великолепия курорт и да отидат на едnodневна разходка до Монсерат, за да може той да посети изследователския център за морски животни — нещо, което отначало те дори не желаеха да обсъждат.

Не по-малко време му отне да измисли как да освободи Лора и Тарик, ако наистина са отвлечени, както подозираше. Обиколката на аквариума беше ключов момент от плана. Освен това през цялото време го измъчваше мисълта, че може да са му наговорили куп небивалици. Нищо чудно вуйчото детектив да се окаже измислица, а значката — най-обикновена. Може би това беше нескопосано извинение от страна на Лора, че са го преметнали.

Мислите му обаче веднага се връщаха към центъра за приключения и към момента, в който те му спасиха живота или поне му спестиха престоя в болница. Бяха удържали на думата си да се забавляват заедно на кораба и бяха направили всичко възможно да включват и него, дори когато беше ясно, че предпочитат да са сами. Затова беше твърдо решен да се покаже като детектив, какъвто се беше изфукал, че може да стане, и да положи всички усилия да им помогне. Прекара много часове в Интернет, за да разбере къде се намира „Грижа за морето“ и как да накара родителите си да го заведат дотам.

Но ето че сега тази служителка с лице на затворнически надзирател заявяваше, че няма да има обиколка на аквариума. И явно ни най-малко не съжаляваше за това. Имаше чувството, че ѝ е приятно да съсипе деня им.

Не му беше трудно да се разплаче. Трябваше само да си представи какво може да стане с Лора и Тарик, ако не успее да им помогне.

— Искам да видя акулите! — хлипаше той. — Мис, много искам да видя акулите! Моля ви, нека видя акулите!

— Съжалявам, дете, но акулите днес ги няма — отговори тя, опитвайки се безуспешно да скрие яда си. Изобщо не обичаше деца, дори в най-лицеприятния им вид, а това момче с рошава коса и толкова изплескана тениска, че приличаше на произведение на изкуството, определено не правеше изключение. — Виж вулкана. Той е много по-интересен.

Джими спря да хленчи. Подсмръкна и рече:

— Или ще ме пуснете да видя аквариума, или ще кажа на хората, че „Грижа за морето“ е фасада за тъмни операции и че отвличате малки деца.

Лицето ѝ стана бяло като мрамор и тя зяпна от изненада.

— Не знам за какво... Кой казва, че...? За какво говориш? Това са глупости. Чуваш ли? Пълни измислици!

— Не се шашкайте — успокой я Джими, — само се шегувах.

— Какво става тук? — поиска да знае Боб. — Разплакахте момчето ми ли? Джими, сине, тази неприятна особа ли те заплака?

Служителката положи невероятно усилие да се усмихне.

— Просто обяснявах на сина ви, че обиколките на аквариума са отменени за неопределено време поради съображения за безопасност. Разбирам, че е горчиво разочарован, затова бих искала да му се реванширам с един подарък.

Тя извади пакет, увит в целофан, и му го връчи с голяма церемониалност:

— Бих искала да се извиня от името на „Грижа за морето“ за причиненото неудобство и да ви подаря това в знак на добра воля. Надяваме се, че някой друг път ще можем да бъдем ваши домакини в аквариума. — После под носа си добави: — Заповядай една чиста фланелка. Май ти е необходима.

— Яко, мерси! — ухили се Джими. — Вие сте мила жена. Е, може би не точно мила, но... умна. Не се безпокойте, на никого няма да кажа, че „Грижа за морето“ е прикритие за незаконна дейност, и...

Служителката му изсъска да замълчи.

Рита дотича, сияеща от преживяването с костенурката.

— Беше прекрасно! Трябва да опиташ, Боб.

— Не и докато съм жив. Джими, ти къде отиваш сега?

— В тоалетната. Искам да пробвам новата си тениска.

— Побързай. Ей сега си тръгваме.

Джими наистина отиде до тоалетната, която се намираше в дъното на дълъг коридор. На вратата имаше нарисувана акула със смокинг. На връщане обаче се спря пред друга врата, на която нищо не беше отбелязано. Вратата беше заключена. Той извади картата за точки за супермаркета на майка си, която си позволи да вземе от чантата ѝ, и я пъкна между ключалката и касата. Беше проучил внимателно метода

по интернет. За съжаление, не стана като на клипчето. Всъщност изобщо не стана.

В края на коридора родителите му продължаваха да спорят със служителката за отменената обиколка. Джими се беше провалил като детектив. Беше толкова сигурен, че ще успее да проникне и героично да спаси приятелите си, ако, разбира се, бяха там. Но сега отново си беше старият несръчен, развлечен, безнадежден Джими Ганет. Такъв беше в очите на съучениците си. Е, да, биваше го по математика, природни науки и изобщо по всички предмети. Но на игрището съучениците му го избягваха като токсичен отпадък. Освен когато искаха да го тормозят.

В главата си той беше лъв, но в сърцето си... мишка.

Сърцето му лудо заби. Какво би направила Лора на негово място?

Сети се за съвета, който тя му даде — думите на Мат Уокър, че всички престъпници са толкова задълбочени в детайлите, че не доглеждат обикновените неща.

Чу се скърцане на колела и иззад ъгъла се появи мъж, тикащ количка с кърпи и униформи. Джими приклепна и се престори, че се опитва да извади камъче от обувката си.

Мъжът му кимна.

— 'звинете, 'звинете...

После дръпна една дръжка в стената и изсипа прането по един улей. След това се отдалечи с количката.

— Джими, защо се бавиш толкова? — извика баща му.

Джими погледна улея. Идея си нямаше къде отива, но се надяваше прането да му осигури меко приземяване.

— *Джими!*

Момчето се огледа бързо и натисна дръжката. Беше трудно и болезнено да се покатери заради острия метален ръб. Докато търсеше опора, изгуби равновесие и полетя в улея с главата напред. Стисна зъби, за да не пици през цялото шеметно спускане.

24.

Мистър Пайк така блъсна Лора, че едва не я събори. Тарик я задържа и изгледа предупредително бодигарда.

— Ох, изплаших се! — подразни го Големият.

Намираха се в голяма зала по средата на аквариума. Едната ѝ страна беше цялата заета от стъклена стена от сиво-зелено море, като на кино. Над вълните се бяха надвесили буреносни облаци. Пеликани се гмуркаха за риба. Лора завиждаше на свободата им. „Те си нямат представа, че сме пленници“ — помисли си тя.

Джанет щракна един ключ и притъмнялата от бурята зала блесна. Вътре имаше два басейна. Съдейки по цветните топки и обръчи, големият вероятно се използваше за тренировки на делфини или за демонстрации. Другият беше близо до стъклената витрина. Той имаше размерите на голямо джакузи, но без мехурчета. Вместо това над него висеше червен стол. А на него, много по-блед и слаб в сравнение с последния път, когато го видяха, седеше вързан Калвин Редфърн.

Лора отвори уста, но от нея не излезе и звук. Понечи да се затича към него, но бодигардовете я хванаха здраво.

— Вуйчо Калвин!

Калвин Редфърн вдигна глава. На лицето му се изписаха едновременно облекчение, радост, паника и ужас.

— Лора! Тарик! Какво правите тук? Не, не ми отговаряйте. — Той се обърна към Джанет. — Съвсем ли полудяхте? Те са деца. Отмъстете си на мен. Правете с мен каквото искате, не ми пука, но ако нараните племенницата ми и Тарик, поемате голям риск! Те нищо не са сторили. Те са невинни жертви във вашата война срещу мен.

— Невинни ли? — изсумтя Себастиан Льофевер. Облечен в неизменния си бял костюм, той вървеше към тях по сивите плочки, следван от жена си. — След цялата гонитба, която ни организирах в Антигуа и Монсерат? След като кучето им ухапа шофьора ми и причини катастрофа на лимузината ми, съсипа роклята на жена ми и прати всички ни в бърза помощ! Моля ви, спестете ми речта си за

децата ангелчета. За три дни, откак срещнахме Лора Марлин и нейния приятел, остаряхме с десет години.

Лора погледна крадешком Силия Льофевер. Не изглеждаше остаряла и с десет минути. Все едно беше слязла от страниците на модно списание. Калвин Редфърн обаче беше изпит и напрегнат. На Лора ѝ се струваше, че не е мигнал дни наред.

— След като всички вече сме тук, играта може да продължи — каза с наслада Джанет. — И досега беше забавно — препъването по стълбите, пиратите, шегичката на катерачната стена, но най-хубавото предстои.

Тя натисна един бутон и столът на Калвин Редфърн се запусква с бръмчене надолу, докато краката му докоснаха водата.

Едва тогава Лора забеляза в басейна бодлива риба с формата на балон, малък октопод на сини пръстеновидни петна, грозно сиво същество, напомнящо на мръсен камък, и множество охлюви.

— Рютгер, би ли обяснил защо си избрал точно тези видове за нашата „Веселба в басейна“? — заповяда Джанет.

Напред излезе мургав мъж в мушамени панталони и черен рибарски пуловер. Би могъл да мине за красавец, ако лицето му не беше толкова жестоко. Той кимна небрежно на Калвин Редфърн, сякаш се разминаваха на улицата.

— За прочут бивш детектив се оказа твърде лесно да ви преметнем — отбеляза той. — Погълнахте информацията за рибата тон като пеликан — риба. Почти ми дожаля за вас.

— Нямам нищо против да се посмеете за моя сметка, докато можете — отвърна Калвин Редфърн. — Когато късметът ви обърне гръб, а това със сигурност ще стане, и аз ще се смея, само че за по-дълго. Колко, мислите, ще получите за отвличането на две деца и бивш полицай, Рютгер? Десет години? Двайсет? До живот?

Рютгер се ухили.

— Едно ще ви кажа, бивш главен инспекторе — голям оптимист сте.

Той взе стоманен прът и започна да мушка животните едно по едно.

— Да видим какво имаме тук. Това е риба балон — едно от най-отровните същества на земята. Ако всичко останало се провали, довечера ще ви нахраним с нея. — Той смушка бодливата топка с

пръта. Уплашената риба веднага се наду до почти метър в диаметър. Лора беше убедена, че ще се пръсне. — При отравяне жертвата усеща изтръпване на езика и устните, замайване, ускоряване на пулса и накрая парализа на мускулите. Когато мускулите на диафрагмата откажат, дишането става невъзможно и настъпва смърт.

Той потри главата на октопода, докато животното разгъна смъртоносните си пипала.

— Синьопръстенчатият октопод може да е малък, но има достатъчно отрова да убие дващест и шест души за броени минути. — Премлясвайки от удоволствие, добави: — И няма противоотрова.

Улови един от охлювите с кепче и го остави на ръба на басейна.

— Този красив мраморен конусовиден охлюв е същински безмълвен убиец. Една капка от отровата му може да повали дващестина възрастни мъже. Симптомите на отравянето могат да се проявят веднага или след няколко дни. Жертвите усещат силна болка, замъглено зрение, оток, парализа и накрая настъпва смърт от задушаване. Няма лечение. Няма противоотрова.

Той хвърли ироничен поглед към Калвин Редфърн.

— За всеки случай сме приготвили и каменна риба, електрическа змиорка и морска змия, които до една убиват по най-екзотични начини. И разбира се, акули. Уплашихте ли се?

— Не — гласеше отговорът, — но вие би трябвало да сте уплашен. Когато се измъкна оттук, вие отивате в затвора до края на отредения ви живот!

В отсрещния край на залата се отвори врата и вътре колебливо влезе жена с лице, което имаше цвета и каменното изражение на статуя.

— Прощавайте за прекъсването, мистър Льофевеър...

— Давай, Франсин — каза Калвин Редфърн, — имаме цялото време на света.

Франсин го изгледа злобно.

— Мистър Льофевеър, моля ви, имаме проблем. Всъщност два.

— Два проблема? Какви?

— Един човек — някакъв специалист по вулканите, казва...

Сърцето на Лора подскочи. Това беше Рупърт!

— Съобразявай, Франсин — отвърна нетърпеливо Себастиан. — Отърви се от него. Връщай се на рецепцията и повече не ни безпокой.

— Мистър Льофевер, много съжалявам, но той казва, че е въпрос на живот и смърт. Трябвало да се евакуираме незабавно, защото вулканът е на път да изригне. Неговата ранна предупредителна система подаде сигнал за тревога. Изглежда особено притеснен за двете деца. Убеден е, че са при нас. Странното е, че това ужасно момче...

— По дяволите ранната предупредителна система! — изкрещя Себастиан Льофевер. — Тази сутрин проверихме монитора и нямаше нищо тревожно. Нищичко! Кажете му, че си имаме собствени специалисти и ни е писнало от него. Ако не си тръгне, накарайте охраната да го арестува. А като приключим тук, Рютгер, кажете на техническия отдел, че техните танцуващи скелети, които трябваше да сплашат хора като него, не са си свършили работата, точно както предвиждах.

— Да, сър, мистър Льофевер, но вулканът наистина дими и ми се стори, че дори видях искри.

— Франсин, няма да повтарям!

— Да, мистър Льофевер. И още нещо. Едно момче... Раздърпано, неприятно момче...

Тарик и Лора се спогледаха.

— С ужасни родители.

— Франсин, да не възнамеряваш да ми разкажеш биографията на всички посетители?

— Не, мистър Льофевер, но разбирате ли, това момче изчезна.

Лора прехапа език, за да не извика от радост.

— Джими — каза тя тихичко, — днес трябва да си на нивото на Мат Уокър!

— *Изчезнало!* — изрева Себастиан. — Как така изчезнало?

Франсин отстъпи назад.

— Не съм виновна! Направи сцена заради отменената обиколка на аквариума. Не се притеснявайте, вратите са заключени, така че не може да е влязъл в забранената част на сградата. Вероятно се крие някъде в аквариума. Родителите му заплашват да ни съдят...

— Мистър Пайк, върви с Франсин и помогни на това семейство да намерят момчето — нареди Себастиан. — Ако създават неприятности, любезно ги изпратете при акулите. Непременно им покажете колкото природа желаят, а и малко отгоре. Ясен ли съм?

— Кристално ясен! — прогърмя Големият. — Хайде, Франсин!

Себастиан въздъхна тежко.

— Аз ли само се чувствам така, или играта не е толкова забавна, колкото се очакваше?

— Ще стане забавна, щом започне екшънът — увери го Джанет и посегна към ръчката, управляваща стола.

Калвин Редфърн се напрегна.

— Не! — изпищя Лора.

Тогава, като на забавен кадър, се случиха две неща. Тарик се наведе, сякаш да върже обувките си, и подсече Малкия в коленете. Бодигардът се хвана за пуловера на Рютгер, за да не изгуби равновесие, и двамата за малко да паднат в басейна. Започнаха да крещят един на друг, да се бутат и да се блъскат.

Чу се плисък. Студената вода опръска Лора и замъгли очите ѝ. Когато зрението ѝ се проясни, видя, че Тарик е в басейна и към него пълзят два охлюва.

25.

— Тарик, не мърдай! Никой да не мърда! — викна Калвин Редфърн. — Рейн, развържете ме, за да мога да помогна на момчето.

— Няма да стане! Знам ти номерата!

Октоподът разгъна две от покритите си със сини петна пипала. На Лора, която стоеше парализирана от ужас до Малкия, ѝ се стори, че съществото всеки момент ще хване Тарик и ще го убие.

— Имам по-добро предложение — каза Себастиан. — Ще те спуснем във водата и оттам ще му помогнеш. Можеш, например, да застанеш между него и октопода. Ще бъде забавно. Не сме вчерашни, така че какъвто и хитър план да измислиш, можеш да го забравиш. Влизаш с вързани ръце и крака.

На Лора ѝ се искаше да скочи във водата и да спаси и двамата, но кльощавият бодигард я държеше здраво. А и беше твърде рисковано. Всяко внезапно движение можеше да стресне някое от отровните същества, а това означаваше смърт за любимите ѝ хора.

Джанет Рейн натисна един бутон на стената. Червеният стол се спусна надолу и потопа Калвин Редфърн във водата. Глезените му не бяха напълно оздравели и той се олюля, като едва не падна върху Тарик. Лора прехапа устни, за да не извика. Октоподът размахваше пипала като ядосана котка.

— Тарик, искам да използваш двете ми ръце като опора и да се измъкнеш от басейна.

— Не! — отказа момчето. — Оставам тук с вас! Моите ръце са свободни. Мога да ви предпазя. Нека жилият и парят мен.

— Ах, колко мило — изръмжа Рютгер.

Въпреки тежката ситуация Калвин Редфърн се усмихна.

— Оценявам това, Тарик, наистина го оценявам. Но нали каза веднъж, че си готов на всичко за мен?

Тарик нервно пристъпи. Един от охлювите беше на сантиметри от левия му крак.

— Да — кимна той, — и ще го направя.

— Е, добре, сега аз те моля да излезеш от басейна — нареди тихо Калвин Редфърн.

Тарик го изгледа продължително и на Лора ѝ се стори, че премига, за да скрие сълзите си, но се подчини, без да каже и дума. След секунди беше на ръба на басейна. Рютгер скочи и го улови в желязната си хватка.

Лора се чудеше къде е Джими Ганет и защо се бави толкова. Дали и той не беше заловен? Беше ли се обадил в полицията?

Самият факт, че изобщо беше тук, ѝ вдъхваше надежда. Щом е успял да последва уликата и да стигне заедно с родителите си до „Грижа за морето“, може би ще успее и да ги измъкне оттук. Но каквото и да възнамеряваше да прави, трябваше да го направи бързо.

Джанет Рейн измърмори нещо по радиостанцията. Вратата на аквариума се отвори и влезе някакво насекомо в човешки облик. Лора веднага разпозна мъжа, който според Джими бе наблюдавал как двамата с Тарик се качват на „Императрицата на океана“. Изглеждаше направен не от плът и кръв, а от жици, крайници на хлебарка и бели червеи. Движенията му бяха сковани. Като мина покрай Лора, тя долови миризма на шоколадови фъстъци.

Себастиан се усмихна студено.

— Запознайте се с най-бруталния член на „Асовете“ — нашият спец по техники на разпит, което спокойно можете да тълкувате като изтезания. Предпочитаме да го наричаме мистър Макгий. Мистър Макгий е тук, за да сме сигурни, че всичко ще мине както трябва. Знаем, че сте капризен клиент, бивш главен инспекторе, и искаме всичко да е като по ноти. Сцената е ваша, мистър Макгий.

Мистър Макгий погълна една шепа фъстъци и се промъкна до басейна. Сложи черни гумени ръкавици.

„Какво би направил Мат Уокър? — отчаяно мислеше Лора. — Той със сигурност знае как да постъпи в такава ситуация, а аз нямам никаква идея.“ Набързо прехвърли всички книги, в които знаменитият детектив разрешаваше случаи на отвличане. Изведнъж си спомни за съвета, който самата тя даде на Джими — похитителите са педантични по отношение на детайлите, но са склонни да пренебрегват обикновените неща.

Мистър Макгий вдигна мрежата и огледа Калвин Редфърн, както черна вдовица^[1] наблюдава пляката си.

— Не е за вярване! — чу се приглушен глас, последван от яростно тропане по стъклото.

Похитители и похитени се обърнаха едновременно, за да видят най-невероятната гледка. Във витрината бяха притиснати червендалестата физиономия на Боб и притесненото лице на Рита.

— Лора Марлин! — извика Боб. — Лора Марлин, това наистина ли си ти? Ние сме семейство Ганет от „Императрицата на океана“, помниш ли ни? Виждала ли си Джими?

---

[1] Черна вдовица — вид отровен паяк. ↑

26.

Себастиан покри очи с ръка.

— Защо никога нищо не става както трябва?

Той се обърна към Рютгер и Джанет и изръмжа:

— Не ви ли предупредих, че нищо хубаво няма да излезе, ако доведете тези копелета тук? Има едно златно правило, което научих в Холивуд, и то е никога да не работя с деца и животни. А тук имаме и от двете!

— Здравейте, Боб и Рита! Много се радвам да ви видя. Защо не влезете при нас в аквариума? — извика Лора, преди някой да успее да я спре. Малкият буквално смаза ръката ѝ.

— Още една дума и влизаш при вуйчо си в басейна, Лора Марлин! — процеди през зъби Себастиан. Той се обърна към двамата Ганет, все още залепени на прозореца. — Вие сте лош талисман. От самото начало обърквате плановете ни на всяка крачка. Е, стига толкова!

Той се обърна към човека насекомо.

— Мистър Макгий, както виждате, възникна ситуация, която е подходяща именно за вашата уникална квалификация. По неизяснени причини мистър Пайк е изчезнал. Имате ли нещо против да пуснете новите ни приятели, семейство Ганет, в аквариума? Бъдете така любезен и да намерите сина им. Убеден съм, че на акулите ще им бъде много приятно да се запознаят с тях.

Мистър Макгий се оживи.

— С удоволствие, с голямо удоволствие! — изцвърча той и бързо излезе през вратата.

През цялото време Лора се оглеждаше да открие обикновеното, рутинното, ежедневното нещо, останало недогледано от „Асовете“. И ето че го видя: обикновен градински охлюв, който пълзеше по една саксия.

— Чакайте! — извика тя точно когато Рютгер се приближи да заеме мястото на мистър Макгий. В басейна Калвин Редфърн беше

посивял от напрежение. По челото му бяха избили капки пот. Октоподът се беше отдръпнал, но охлювите се приближаваха към него, сякаш беше особено примамлив камък. — Ако ще убивате вуйчо, искам поне да го прегърна за сбогом.

— Не насилвай късмета си — изръмжа Себастиан, но кимна на Малкия да я пусне.

Лора направи крачка напред, разтривайки китката си. Приблужи се до басейна с наведена глава, преструвайки се на победена и на ръба да избухне в сълзи.

— Побързай! — сопна се Джанет.

Щом приближи саксията, Лора се престори, че се препъва. С едно движение грабна охлюва, завъртя се и го приближи до бузата на Силия. Прикри черупката му с ръка, за да не видят, че е безобиден, но остави меката му кафеникава част да се вижда. Жената нададе писък, който сигурно се е чул и в Антигуа.

Лора лекичко завъртя охлюва.

— Не споменахте ли, че ужилването от това същество е достатъчно да убие двајсетина мъже?

Гангстерът пребледня като костюма си. Силия отново изпищя.

— Моля те! — изхленчи Себастиан. — Моля те! Само не охлювът!

Ръката на Рютгер се плъзна към джоба му.

— Още един милиметър, Рютгер, и охлювът ще закуси със Силия! — предупреди Лора много по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— Слушайте момичето! — изкрещя истерично Силия. — Не я докосвайте! Чувате ли ме? Не я докосвайте!

— Бъдете разумна, мис Марлин — опита се да я придума Себастиан. — Виждам, че сте разстроена, но съм сигурен, че можем да се разберем. Това е недоразумение. Ако оставите охлюва, ще измислим нещо. Имате личната ми гаранция, че ще продължите почивката си невредими.

— Защо не влезете в басейна и не обясните на октопода, докато ви обвинява с отровните си пипала, че това е недоразумение? Че само сте се шегувал? — Тя леко приближи охлюва към окото на Силия. Беше замаяна от страх, но присъствието на вуйчо ѝ и безмълвната подкрепа на Тарик ѝ вдъхваха смелост. — Себастиан, помогнете на вуйчо ми да

излезе от басейна и го развържете. Само едно погрешно движение и Силия ще усети охлюва.

Себастиан незабавно се подчини. След минута Калвин Редфърн беше във ван от басейна и ръцете му бяха свободни. Той размърда пръсти, за да възвърне кръвообращението им.

Джанет, Рютгер и Малкият гледаха гневно, но не смееха да кажат или да направят нещо, което би могло да доведе до смъртта на жената на шефа.

— Играйте честно, мис Марлин — каза Себастиан. — Аз направих това, което поискахте. Пуснете Силия! В противен случай ще ви накараме да платите прескъпо за това.

— Съмнявам се — отвърна Калвин Редфърн и вдигна ръка. Лора с изненада видя, че между пръстите си държи истински конусовиден охлюв. Той прекоси залата с няколко крачки и вдигна охлюва към шията на Себастиан. — Единствените хора, които ще си платят прескъпо, сте вие и нещастният ви екип.

После се усмихна.

— Лора, Тарик, не можете да си представите колко се гордея с вас, но точно сега трябва да идете да потърсите помощ. Вземете Силия за заложница, в случай че някой се опита да ви попречи.

— Не можеш ли да дойдеш с нас? — не се сдържа Лора.

Той поклати глава.

— Ще накарам Джанет да върже Рютгер, а после тя, Себастиан и това жалко подобие на бодигард ще ме заведат в аквариума, за да се опитаме да спасим семейство Ганет и сина им, ако го открием. Как се казваше той?

От аквариума се чу шум като от истинско бедствие — приглушен вик, звън от пръснати стъкла и шум от буйна вода.

— Джими — ухили се Тарик. — Казва се Джими.

* * *

В коридора веднага се виждаше, че в „Грижа за морето“ цари хаос. Подът беше във вода и към тях се носеха три морски костенурки. Лора се страхуваше, че ще бъдат посрещнати от цяла армия охранители, но сградата беше зловецю опустяла. Тя се усмихна. Нещо

й подсказваше, че ако не друго, то поне потопът беше работа на Джими.

Минаха през зала с компютърни екрани, на един от който вървяха новини. Треперещата камера показваше вулкана Суфриер, който плюеше дим и искри.

„Ужасът на вулкана. Жителите на Монсерат се приканват да се евакуират“, гласеше надписът.

— Чудесно — отбеляза Лора. — Ще избягаме от „Асовете“, за да бъдем сварени живи от вулкана.

— А аз си мислех, че отивам на почивка — рече Тарик.

— Ще спрете ли да се държите като деца! — извика Силия. — Животът ми виси на косъм, а вие си бърбите, все едно сте на ученическа екскурзия. Нали разбирате, че всичко това няма да ви се размине? Когато съпругът ми и хората му ви хванат, ще съжалявате, че сте се родили.

— Къде е най-близкият телефон? — попита Тарик, все едно не я е чул.

— Защо да ви помагам?

— Ами защото възможностите ви са няколко — отговори Лора. — Да ни помогнете и да се спасите или да бъдете ужилена от охлюва, изпепелена от вулкана или и двете. Избирайте!

Лицето на Силия се сгърчи, сякаш беше отпила прокиснало мляко.

— В офиса на Джанет. Там има телефон.

Само че телефонът в офиса на Джанет не работеше, може би заради водата, която вече стигаше до глезените им.

— Загазихте! — заяви Силия. — Всеки момент съпругът ми ще дойде и ще видите тогава!

Децата не й обърнаха никакво внимание. Тарик седна на компютъра. За нула време откри координатите на полицейския участък в Монсерат и им изпрати спешно електронно съобщение. После прегледа хард диска на компютъра. Имаше хиляди файлове. Повечето бяха написани на непознат език или на някакъв код. Не можеше да разбере кой е най-важният. Докато сваляше най-големите в един сайт за споделяне на файлове, Силия отново изкрещя, този път от яд.

— Гадни маймуни! Измамихте ме! Съпругът ми ще ви накара да си платите за това!

Едва сега Лора забеляза, че Силия е видяла отражението в огледалото и е разбрала, че охлювът е най-обикновен, а не смъртоносен. Преди Лора да успее да реагира, мисис Льофевър ѝ нанесе рязък удар и я събори на пода. Тарик ѝ помогна да стане, а Силия избяга от стаята, като сипеше заплахи.

Той заключи вратата.

— Остави я. Намерих нещо в компютъра, което трябва да видиш. Схема на сградата, на която се вижда тунелът на лавата. Ако успеем да стигнем до него, ще се измъкнем.

Лора се завтече към прозореца, но той беше от закалено стъкло и беше здраво заключен. В коридора се чува гласове.

— Ако пипна тези деца, живи ще ги опека! — казваше Джанет.

Сърцето на Лора се сви. Къде бяха Калвин Редфърн и семейство Ганет? Май нещо ужасно се беше объркало.

Джанет затропа по вратата.

— Лора и Тарик, знаем, че сте там! В случай че се чудите къде е любимият ви вуйчо, да знаете, че сега той е наш заложник. Ако не излезете веднага, ще го върнем в басейна и този път няма да има грешки.

Ръцете на Лора затрепериха.

Тарик се беше покатерил върху бюрото и пробваше плоскостите на тавана със стоманена пръчка.

— Не ѝ вярвай! — прошепна той. — Това е клопка.

Лора се насили да се овладее. Ако Мат Уокър беше тук, би ѝ казал, че в такъв момент няма време за емоции.

Нещо се удари във вратата. Чу се шум, сякаш се взриви бомба. Лора едва не получи инфаркт. Тарик качи един от столовете върху масата и протегна ръка нагоре. Чу се още един удар по вратата — толкова силен, че тя сякаш се огъна на пантите си. Тарик каза на Лора да стъпи върху стола и да се набере към вентилационната шахта. Без да се бави, тя се покачи на стола. Поколеба се за миг. Идеше ѝ да отвори вратата и да обещае на Джанет Рейн каквото поиска, само и само да пусне вуйчо ѝ, Джими, Рита и Боб, но това щеше да бъде лудост. Да преговаряш с „Асовете“ е все едно да преговаряш с крокодили. Не можеше да им се вярва. Момичето се скри във вентилационната шахта.

В този миг вратата се разцепи. Тарик вече се набираше към шахтата. Той ритна стола. Нямахше да забави дълго преследвачите, но все пак беше нещо. После върна плоскостта на мястото ѝ. Лора и Тарик се озоваха в пълен мрак. В стаята долу се чуха гласове.

— Тарик, какво ще правим сега? — попита шепнешком Лора.

На лицето на бенгалското момче грейна широка усмивка. Той светна с фенерчето, което винаги носеше със себе си.

— Ще се измъкнем оттук!

27.

Входът на тунела, прокопан от лавата, бе закрит с шперплатови дъски, заковани с ръждиви пирони. Зад гърба на Лора и Тарик имаше широк канал, от който се носеше миризма на развалени яйца. Въздухът беше толкова тежък и спарен, че едва дишаха. На Лора ѝ мина през ум, че май просто спестяват труда на „Асовете“ да ги убият, като доброволно влизат в този гроб. Стържещите звуци в канала зад тях бързо я отрезвиха. Явно гангстерите вече ги преследваха. Трябваше да избират — или да се впуснат в неизвестното, или да се върнат в басейна при октопода.

Махнаха набързо прогнилите шперплатови дъски и се затичаха по тунела. По-точно щяха да тичат, ако имаха сили. За съжаление, тунелът се движеше нагоре и се изкачваше по склона на Суфриер. Тъй като не бяха хапвали нищо от сутринта и въздухът беше толкова застоен, скоро останаха без сили. Лора усети силна болка отстрани на тялото.

Зад гърбовете им се мярна слаба светлина.

— Идват — задъхано каза Тарик, — трябва да побързаме!

Лора се спря да разтрие болезненото място. Стиснала зъби, тя помисли за Скай. Кой ще се грижи за него, ако ѝ се случи нещо? Пое си дълбоко въздух и продължи напред.

Светлината стана по-ярка. Преследвачите бяха по петите им. Лора погледна през рамо. Джанет Рейн и Малкият бързо приближаваха.

Тъкмо щяха да се затичат отново, когато тя хвана Тарик за ръката.

— Спри! Мисля, че почувствах нещо.

В очите му се четеше паника.

— Лора, ако се колебаем... сме мъртви.

— Хладен въздух! Усетих хладен въздух!

Той не настоява повече. Знаеше не по-зле от нея, че студеният повей може да означава изход.

Върнаха се малко назад, което можеше и да е фатална грешка предвид настигащите ги преследвачи. Но фенерчето на Тарик почти веднага откри цепнатината между два камъка. Беше неимоверно тясна, но имаше шанс дете да се провре през нея. Без да обръща внимание на протестите на Лора, Тарик направи стреме с ръце и я повдигна.

— Ако не дойда до една минута, забрави за мен и се спасявай.

— Тарик, няма да те изоставя! — отвърна Лора, докато се опитваше да мине между камъните. — Никога!

Но и тя знаеше, че Джанет и Малкият сигурно вече са стигнали почти до него.

Лора се озова навън в нощта и вдиша сладкия студен въздух. В този момент чу приглушения глас на Джанет:

— Край, хлапе! Само едно движение и си мъртъв.

„Не мисли — каза си Лора, — а действай!“ Тя се протегна надолу и дланите на Тарик докоснаха нейните.

— Скачай! — извика тя и напъна с всички сили.

Краката на Тарик намериха опора в стената на тунела и главата и раменете му се подадоха от дупката. В миг лицето му застина. Бяха го хванали за глезените.

Лора се хвърли на земята и обви ръце около гърдите му.

— Оставете го на мира! — изкрещя тя. — Оставете го!

Тарик риташе яростно чудовищата под себе си, но все едно се бореше с плаващи пясъци. Милиметър по милиметър ръцете им го дърпаха все по-надолу.

— Бягай, Лора — едва чуто каза той, — спасявай се!

Мускулите ѝ горяха, но тя го стисна още по-здраво.

— Млъквай, Тарик, и се бори!

Той ритна още веднъж и някой отдолу изруга.

— Ах, ти! — изохка Малкият. Бодигардът отпусна хватката си и Тарик се изстреля от дупката като тапа от шампанско. Краката му бяха боси. Отдолу се разнесоха гневните викове на похитителите. Още повече проклетия се изсипаха, когато осъзнаха, че през процепа може да се провре само дете. Дори Малкият с хилавата си фигура не можеше да мине оттам.

— Това не е краят! — изкрещя Джанет през пролуката. — Няма да се откажем, докато не хванем вас и вуйчо ви! Ще ви гоним до края на света! Мистър Ас няма да ви прости!

— Късмет! — извика Лора. — Намирате се в тунела на лавата, а вулканът ще изригне всеки момент.

Чуха още няколко заплахи, а после бягащи стъпки. Посланието беше разбрано.

Децата се прегърнаха под нощното небе. После се спогледаха и в един глас казаха:

— Вулканът!

Намираха се на ниските склонове на Суфриер, точно от другата страна на оградата на „Грижа за морето“. Две изкуствени езера проблясваха под лунната светлина.

— Лора — продума Тарик, — погледни нагоре.

От върха на вулкана се вдигаше фонтан от оранжеви искри. Последваха го облаци от червен дим и змии от черна пара и камъни се застичаха по планината с оглушително съскане.

— Светещ облак — каза Лора със страхопочитание. — Приближава към нас със седемстотин километра в час.

Тя беше изтощена докрай. Дори да беше възможно да надбяга облака, тялото ѝ просто нямаше да издържи.

Затичаха се, но само след няколко крачки Лора спря, прободена от силни болки.

— Не мога повече, Тарик! Ти върви! Бягай, докато...

— Първо, никога не бих те оставил — прекъсна я момчето, като се опитваше да надвика съскащото чудовище. — И второ, няма накъде да бягам.

В този миг нещо бяло изскочи от мрака.

— Скай! — На Лора ѝ идеше да се разплаче от радост. — О, Скай, толкова се тревожеш за теб!

Но колкото и да се радваше да я види, хъското не беше в настроение за милувки. Близна я набързо няколко пъти по лицето и започна да я дърпа за панталоните.

— Вече два пъти ни е спасявал — каза Тарик. — Може и този път да ни помогне.

Лора погледна към издигания се червен дим и лимоненото сияние под него, към стихията от газ и скали, която приближаваше с рев към тях. Кошмарът ѝ се сбъдваше.

Изправена пред перспективата да изгори, Лора с изненада установи, че не се страхува толкова, колкото очакваше. Вярата, че

напук на всичко двамата с Тарик ще успеят да избягат или ще бъдат спасени, беше също толкова силна, колкото ярка беше стопената сърцевина на вулкана. Имаше толкова много неща, за които да живеят. Толкова много преживявания ги очакваха.

Скай изляя и отново я задърпа за панталона. Лора грабна ръката на Тарик.

— Езерото! Искате да бягаме към езерото!

Понесоха се към близкото езеро, следвани по петите от врящия вулкански поток.

Водата на езерото беше черна като нефт. Представа си нямаха колко е дълбоко или какво дебне вътре в него.

Лора се поколеба.

— Ами ако е пълно с акули? Или още по-зле — с охлюви или медузи?

Светецият облак беше толкова близо, че усещаха огнения му дъх.

— Трябва да рискуваме — извика Тарик. — Скачай!

Двамата си поеха въздух и скочиха.

28.

През целия си живот Лора не беше виждала толкова много нюанси на синьото — меко зеленикавосиньо, бледо опушено синьо, лазурносиньо, синьо като стари изтъркани джинси, синьо, което изпълваше душата с покой.

Сред синевата се белееше ивица искрящ плаж. Докато се разхождаха по него рано тази сутрин, Лора намери розова раковина. Сложи я на нощното шкафче в стаята си в частната вила „Антигуа“, която наеха за седмица. Възнамеряваше да я занесе за подарък на мисис Крабтрий, чиито думи звучаха в главата ѝ през цялото време: „Неслучайно хората често използват думите «неприятности» и «рай» в едно и също изречение, ще знаеш. Двете просто си вървят заедно“.

Вилата разполагаше и със собствена яхта. Вуйчо ѝ обожаваше да плава и след закуска заведе двамата с Тарик на разходка в залива. Носеха се по течението и се любуваха на многоцветните пасажи от рибки, плуващи покрай розовите и лилавите цветове на коралите. Изведнъж се появиха два делфина. Грациозните им, мускулести тела скачаха, правеха салта и току се стрелваха под яхтата. Настроението им и неподправената им радост от живота изпълваха въздуха наоколо. Човек не можеше да не се усмихне.

Един смел делфин се приближи толкова много, че биха могли да го докоснат. Цвърчеше, писукаше и им се усмихваше. После със силен замах на опашката се отдалечи, оставяйки ги мокри и заливащи се от смях.

— Изглеждаш на върха на щастието — каза Тарик, докато плаваха обратно към брега.

— Така е — промърмори блажено Лора. — На седмото небе съм!

Момчето се усмихна. И той беше безкрайно щастлив, макар и по други причини. Разбира се, вилата, вкусната храна и приказният плаж бяха прекрасни, особено за човек, познал ужаса и изпитанията, с които се беше сблъскал той, преди да срещне Лора. Но миналото го беше научило също така, че има и по-съществени неща в живота.

Приятелството, верността и добрината бяха най-важните. Фактът, че откри тези качества не само в най-добрата си приятелка, но и в нейния вуйчо, изпълваше сърцето му с такава радост, че щеше да се пръсне.

Тарик би дал живота си за Лора и знаеше, че тя би сторила същото за него. Беше го доказала и в Сейнт Айвс, и на Монсерат.

Когато се върнаха във вилата, Лора хвърли фризбито на Скай, а после се настани в хамака на сенчестата веранда. Хъското се излегна на белите дъски до нея и се зае да мие пясъчните си лапи и влажния си корем. Мразеше да е мръсен. Не спря да се ближе, докато вълчата му козина отново не заблестя.

„Внимавай какво си пожелаваш“ — казваше някога директорката на „Горски поляни“. Но въпреки че повече никога нямаше да си купи билет за томбола, Лора не съжеляваше за нищо. Всичко се беше развило по най-добрия начин.

Разбира се, не изглеждаше точно така, докато седеше на дъното на тъмното езеро и дробовете ѝ пареха. В онзи момент положението ѝ се струваше от лошо по-лошо.

Щом чу Скай да лае, тя се издигна на повърхността, следвана от Тарик. Хъското се беше измъкнало на брега и те го последваха. Тримата дълго лежаха на сушата, кашляха в наситения със сяра въздух и се опитваха да си поемат дъх. Децата използваша тениските си като маски, за да се предпазят от отровите, а Тарик върза носната си кърпичка около муцуната на Скай. Планината още димеше с алени облаци, но около тях беше чисто.

Това, което последва, приличаше на сън. В мрака блеснаха фарове и скоро пред погледа им се появи ленд роувърът с караваната.

Рупърт отвори вратата.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин — рече той.
— Какво ще кажете да ви повозя?

* * *

Когато на следващата сутрин димът най-после се разнесе, сградите на „Грижа за морето“ бяха покрити с килим от сива пепел. Благодарение на ранната предупредителна система на Рупърт и електронното съобщение на Тарик семейство Ганет бяха спасени от

вулкана и почти всички гангстери, включително Малкия и Големия, и мъжете, представили се за пирати, бяха задържани. Почти всички. Джанет Рейн беше изчезнала, може би бе мъртва, а Рютгер беше избягал. Мистър Пайк го очакваше затвор веднага щом излезе от болницата. Липсваха му няколко пръста, изгубени в битка с акула.

— Не можеше да се случи на по-мил човек — отбеляза Лора.

Вуйчо ѝ беше преживял куп приключения. Показа се, че е бил отвлечен от „Императрицата на океана“ — точно както Лора предполагаше. Пиратите го бяха завели право в „Грижа за морето“, където го бяха държали във влажна тъмница с капеща морска вода чак докато го вържат на стола над басейна.

По време на престоя си в тъмницата Калвин Редфърн беше очаквал да бъде подложен на изтезания. Мислел, че бандитите ще искат веднага да си отмъстят за осуетяването на различни операции на „Асовете“ и арестуването на редица високопоставени членове на бандата.

— Вместо това ме измъчваха, като ми казваха, че са отвлекли и вас и ви държат в плен в Антигуа. Не си признаха, че сте избягали. С удоволствие гледаха как полудявам при намеците им, че Силия и Себастиан ви тормозят. Обещаваха ми, че ще дойде и моят ден за страдание, но твърдяха, че чакат някого. Сигурен бях, че този някой е мистър Ас.

Лора остави чашата си.

— Мистър Ас?

Тя се обърна към Тарик.

— За повече от десетилетие преследване на „Асовете“ никоя полиция в света не е успяла да разкрие самоличността на тайнствения главатар на бандата.

— До снощи — уточни Калвин Редфърн.

Тарик се наведе напред.

— Какво искате да кажете?

— Бях на косъм да го заловя. На косъм.

— Видя ли лицето му? — нетърпеливо попита Лора. — Ще можеш ли да го разпознаеш? Кой беше той?

Вуйчо ѝ се засмя сухо.

— Де да знаех! Носеше зловеща маска на жокер. Костюмът му беше ръчна изработка, но има милион шивачи, които биха могли да го

направят. Мистър Ас е приел за своя мисия да ме унищожи, така че не беше нужно да си ракетен инженер, за да се сетиш, че ще бъде „почетният гост“ на купона за отмъщение. След като двамата с Тарик излязохте, закарах Джанет и онзи бодигард, на който му казвам мистър Кокаляк, до един шкаф край басейна, без да ги развързвам. Шкафът нямаше ключ, но го залостих. Знаех обаче, че няма да издържи дълго, така че трябваше да действам бързо. Въпрос на минути беше Себастиан да разбере, че е заложник на мъртъв охлюв. Докато бях във водата, видях, че един от охлювите не мърда. Когато на Лора ѝ хрумна гениалната идея да използва градински охлюв като заплаха, аз си помислих, че мога да направя същото с умрелия.

— Какво стана после? — нямаше търпение Лора.

— Беше очевидно, че в аквариума се разиграва някаква драма. Отвсякъде течеше вода. Себастиан беше извън себе си от гняв. В началото не видяхме никого. Предполагах, че всеки, на когото му е останало малко здрав разум, е избягал от вулкана. Същото вероятно бе хрумнало и на Себастиан, защото изведнъж хукна да бяга. Като се огледа, видя, че охлювът не се движи. Можех да го надвия, но много се притеснявах за вашите приятели, семейство Ганет, които бяха в ръцете на мистър Макгий. Както вече знаете, тревогите ми са били напразни — засмя се той.

Лора и Тарик вече бяха чули историята три-четири пъти, но го накараха да я разкаже още веднъж. Когато връхлетял в отсека на акулите, го посрещнала смайваща гледка. Боб и Рита Ганет били вързани край басейна на делфините. Рита крещяла истерично, а мистър Макгий се мятал в аквариума на една голяма бяла акула, която обикаляла гладно около него.

— Молеше се за живота си. Приличаше на давеща се хлебарка.

— А къде беше Джими? — попита Тарик с блеснали очи.

— Джими беше на контролното табло. Както знаете, той беше проявил невероятно присъствие на духа. Успял да се промъкне покрай Франсин и охраната и да влезе в забранената част на „Грижа за морето“. Никой не би могъл да го вини, ако се беше отказал, след като е разбрал, че обиколката на аквариума е отменена, особено след като е нямало откъде да бъде сигурен, че вие двамата сте тук. И все пак не го направил. Бил толкова решен да не ви изостави, че се хвърлил с главата надолу по улея за пране.

Лора се закиска.

— Ужасно смешно е, въпреки че сигурно е било много страшно. Когато говорихме по телефона, той ми каза, че като излетял от улея, там имало двама служители, за щастие, обърнати с гръб към него. Гледали телевизия и се чудели да бягат ли от вулкана. Джими се заровил в кърпите, изчакал пет минути и останал сам.

— Точно така — потвърди вуйчо й. — Естествено, оказал се в голямо затруднение. Трябвало да реши дали самият той да бяга, или да поеме риска да ви спаси. Избрал второто, заради което ще получи медал за храброст.

— Проявил двойно по-голямо геройство, защото като отворил вратата на аквариума, видял майка си и баща си, които смятал, че са в безопасност, вързани като заложници. Злият мистър Макгий ги водел право към аквариума с акулите — добави Лора.

— Най-удивителното е, че когато се появих аз, няма и десет минути по-късно, Джими вече беше взел нещата в свои ръце — продължи Калвин Редфърн, който още не можеше да повярва на случилото се. — Както вече казах, мистър Макгий се мяташе във водата, а Джими стоеше пред контролното табло и се опитваше да го спаси. Мога да ви уверя, че ако беше обратното, нямаше да е така. Момчето натискаше различни бутони с надеждата да изпразни водата от аквариума или да освободи акулите. За съжаление, нямало надписи и вече навсякъде шуртеше вода и плуваха морски създания. Всеки бутон отваряше по един аквариум и освобождаваше различни видове. Навсякъде имаше морски костенурки и листовидни морски дракони. Тъкмо се опитвах да развържа родителите му, когато се случиха две неща едновременно. Джими натисна бутона, който освобождаваше делфините и акулите в морето, и нахлу полицията. Мистър Макгий отплува в океана с почти цялото съдържание на аквариумите на „Грижа за морето“, включително съществата с големите остри зъби.

* * *

Веднага щом се уверил, че семейство Ганет са в безопасност, Калвин Редфърн изпратил петчленен полицейски отряд да търси Лора

и Тарик, а самият той се насочил към кея, където се скрил и зачакал пристигането на прословутия шеф на бандата — мистър Ас.

— Смятах, че има голяма вероятност да пристигне по вода. Удивих се, че беше сам. Без охрана. Дойде с малък катер, вече сложил маската на Жокера. Изключи двигателя и тъкмо когато се канеше да слезе, аз изплувах зад гърба му и се хванах за лодката. Бях толкова близо, че можех да вържа връзките на обувките му. И точно тогава стана това.

— Кое? — попита Лора нетърпеливо, въпреки че много добре знаеше отговора.

— Изригна вулканът. На пътя между скалите виждах потока от святкащи фарове на полицейски коли и линейки, които се опитваха да извозят всички, останали в „Грижа за морето“. Бях сигурен, че сте с тях. Изведнъж вълните се вдигнаха високо като цунами. Мистър Ас някак си успя да се задържи на борда и да запали двигателя. Изчезна, докато аз успея да се измъкна изпод кея. За секунди скочих в една моторница и потеглих колкото можех по-бързо, за да спася кожата си. Избягах от вулкана, но не след дълго се върнах. За щастие, вълните вече се бяха успокоили. Но не мога да кажа, че плуването сред стадо редки акули е най-приятното преживяване в живота ми.

Той погледна Лора и се ухили.

— Моля те, следващия път, когато някой ти предложи възможност да спечелиш безплатна почивка, не ме брой.

— Не се безпокой — увери го тя, — и себе си няма да броя.

Легнала в сенчестия хамак до похъркващия Скай, Лора лекичко се усмихна. Двамата с Тарик бяха похвалени от губернатора на Монсерат и най-високопоставения британски детектив за ролята си в залавянето на някои от най-прочутите членове на бандата на „Асовете“. Особено полезни за правосъдието се оказаха файловете, които Тарик свали от компютъра. Те доказваха връзките между бандата и търговците на черно, които злоупотребяваха със застрашени морски видове. Благодарение на тази информация незаконната търговия щеше да бъде прекратена.

Но засега тези разкрития трябваше да останат в тайна. В момента властите се грижеха да заличат всички следи от участието на Калвин Редфърн, Лора и Тарик. Никой нямаше дори да знае, че са стъпвали на Монсерат — с изключение, разбира се, на семейство Ганет

и Рупърт, но те най-добре знаеха каква заплаха представлява бандата и устата им беше плътно затворена. Освен всичко останало, сега Проект V — ранната предупредителна система на Рупърт, се приемаше съвсем сериозно и той щеше да получи допълнително финансиране за доразработването ѝ.

Беше някак странно, че никой в училище или който и да било друг няма да разбере за приключенията им, но Лора нямаше нищо против. И тя като Мат Уокър мислеше, че славата е несъвместима с детективската работа. В същото време ѝ беше забавно, че семейство Ганет ще оберат всички лаври.

По някое време сигурно се беше унесла, защото следващото нещо, което усети, беше как Тарик я гъделичка, за да я събуди. Отвори очи. Главата му беше обградена от слънчев ореол и за момент тя си помисли, че приятелят ѝ е много хубав, но още по-важното — много добър. С белите си зъби, лъскавата си черна коса и карамелената си кожа той изглеждаше, сякаш е роден на острова. Сякаш мястото му беше точно тук, на Антигуа. Но не, мястото му беше в Сейнт Айвс, при вуйчо Калвин, Скай и при нея. „Ние принадлежим един на друг“ — каза си тя.

Тарик отново я погъделичка.

— Хайде, мързеливке, ела да гледаме новините!

29.

Случилото се в „Грижа за морето“ беше топовина по телевизията. Водещият с черно тупе на главата я представи с думите: „Запознайте се с десетгодишното момче от Великобритания, което с бързата си мисъл успя да спаси стотици редки морски видове и да помогне за залавянето на някои от главните членове на мафиотската банда «Асовете». И всичко това — под бушуващата стихия на вулкана“.

На снимката се видя луничавият Джими Ганет, който получава червена кадифена кутийка с ключовете за острова — подарък от губернатора на Монсерат.

След като изреди останалите новини от деня, той се върна към водещия сюжет: „А сега малко добри новини. Десетгодишният Джими Ганет от Хай Уайкоум във Великобритания е героят на деня. По време на почивката си в Монсерат той сам-самичък успя да спаси някои от най-редките морски видове на Земята от лапите на «Асовете» — престъпна групировка, отговорна за престъпни операции за милиарди долари по целия свят. Включваме се на живо от карибския остров Антигуа, където в момента тече пресконференцията на Джими Ганет и неговите родители“.

— Джими Ганет спасява планетата — отбеляза със смях Тарик.

— Шшшт! — Калвин Редфърн даде кокал на Скай, подаде на децата чиниите с обяда и се настани на дивана между тях. — Джими е легенда. Не искам да пропусна и дума от това.

Джими седеше зад дълга маса между двамата си родители, двама полицаи и водещия. Множество микрофони ги разделяха от претъпканата с журналисти зала. Тримата Ганет бяха облечени от главата до петите в бяло. Приличаха на ангели. Пухкавото лице на Джими беше като на същински херувим. Само петното от пица на ризата му издаваше, че под тези дрехи се крие техният приятел.

— Рита, изненадана ли сте, че Джими спаси положението? — попита елегантна репортерка от „Глобал Нюз Нетуърк“. — Смятате ли,

че този героизъм е типична черта на сина ви?

— Разбира се! — грейна Рита. — Винаги сме знаели, че Джими е необикновено дете. — Тя погледна съпруга си. — Нали, миличък? Бяхме убедени в това дори след като го изключиха от градината. Те не го разбираха. Не знаеха как да се справят с дете с такъв интелект.

— Той е изключително темпераментен — намеси се Боб — и любопитен. Изобщо не е заспал като някои днешни деца. Спомням си един ден, когато Рита го доведе в завода. Аз се занимавам с опаковки — чували сте сигурно за „Ганет Пак“...

— Мистър Ганет — прекъсна го водещият на пресконференцията, — бих искал да ви напомня, че това е предаване на живо. Да се придържаме към темата. Джими, ще ни разкажеш ли какво се случи този ден?

— Тъж... — Джими се изчерви. — Трудно е да се обясни.

Лора искрено го съжали. Не беше лесно да разкаже случилото се, без да споменава за трима от участниците.

— Доколкото разбирам, ти си влязъл в отсека с акулите, където си видял как мистър Макгий — един от най-търсените и опасни престъпници — води майка ти и баща ти вързани към аквариума с намерението да ги хвърли във водата — каза един от репортерите. — Какво се случи после?

— Джими беше много смел! — заяви Рита.

— Смел като лъв! — додаде Боб. — Този мистър Макгий нямаше никакъв шанс срещу нашия Джими.

На лицето на момчето се разля широка усмивка. В този момент той усети как целият му живот се променя. Повече никога нямаше да бъде Джими Ганет, жертва на хулиганите в училище. Той се беше борил с акули и гангстери. Беше способен на всичко.

— Всъщност стана малко случайно — отговори Джими. — Когато видях мистър Макгий да води мама и татко към акулите, се завтекох да го спра. Бях много уплашен, защото една акула постоянно отваряше уста и виждах хилядите й зъби.

— Не се срамувам да призная, че се разпищях — намеси се Рита. — Имаше за какво.

— Продължавай, момче. Значи било случайно? — намеси се друг репортер.

— Да. Докато тичах към тях, се спънах в един харпун, който се задейства и уцели Макгий в крака. Той извика и падна в басейна с акулите.

— Онзи човек си го заслужаваше и ако зависеше от мен, щях да го оставя там — прекъсна го Рита. — Но Джими има златно сърце. Той се втурна към контролното табло и започна да натиска разни бутони, за да изпразни аквариума или да извади акулите навън. Ние с Боб бяхме вързани и не можехме да му помогнем. После вратата се отвори и един мъж, който приличаше на герой от роман...

— По това време тя вече халюцинираше — намеси се Боб, спомнил си, че не бива да споменават за високия мургав непознат, който ги развърза и се разпореди авторитетно с полицията. — Така става, когато си в ужас.

— Според някои източници — започна жената от „Глоуб“ — онзи ден в „Грижа за морето“ е имало и други деца — момче и момиче.

— Как са разбрали? — Лора едва не се задави с вегетарианския си бургер.

— Винаги изтича информация — каза вуйчо й. — Не се притеснявай, имената ви няма да се споменават. Погрижил съм се за това.

Боб и Рита се спогледаха.

— Не, беше само нашият Джими.

— Какво ще кажеш на хората, които те наричат герой, Джими? — упорстваше репортерката.

— Аз не съм герой. Направих това, което би направил всеки друг на мое място. Веднъж срещнах двама герои. Те спасиха живота ми и дори не ми позволиха да им благодаря. Казаха, че било нищо работа. Един от тях, момичето, иска, когато порасне, да стане детектив. Сигурен съм, че ще бъде толкова добра, колкото онзи детектив от книгите, Мат Уокър. Кой знае, може аз да ѝ стана помощник! — Джими се ухили. — Или тя на мен.

Лора изключи телевизора. Беше дълбоко трогната. Ако някой ѝ го беше казал преди седмица, нямаше да повярва, но сега чакаше с нетърпение вечерята със семейство Ганет. Джими, Рита и Боб щяха да дойдат във вилата и заедно да си направят вегетарианско барбекю на плажа. Всички бяха на мнение, че толкова риба им стига засега.

Най-много ѝ се искаше да види Джими. В местната книжарница намери книга за Мат Уокър и му я купи за подарък, за да го вдъхнови да продължава да мечтае и да вярва, че може да постигне всичко. „Не че му трябва роман за целта“ — помисли си тя. Много добре се беше справил и сам. Но по телефона, също както и на пресконференцията, той бе настоял, че заслугата е изцяло тяхна.

— Научих много от вас с Тарик — каза им той. — Когато смятате, че сте прави, отстоявате мнението си, дори срещу възрастните. Когато екипажът и половината пасажери не вярваха, че вуйчо ти е бил отвлечен, вие не се огънахте. Аз сигурно щях да избягам с плач. Но вие бяхте твърди. Има и друго. Видях колко спокойни бяхте и двамата, когато спасихте живота ми на катерачната стена. Други деца на ваше място щяха да се хвалят и да се бият в гърдите, но вие с Тарик се държахте така, сякаш всеки ден спасявате хора. Но това, което най-много ми помогна, бяха думите ти, че престъпниците толкова внимателно обмислят детайлите, че забравят очевидното. Точно това си мислех, когато видях улея за прането. Имаха какви ли не алармени инсталации, стоманени врати и ключалки със сложни комбинации, а не бяха обърнали внимание на най-обикновения улей за пране. С една дума, благодаря ви!

— За какво?

— Задето ме научихте на тия неща, задето ме спасихте, задето сте мои приятели и направихте тази ваканция най-вълнуващата в живота ми.

— Няма нищо. И аз ти благодаря, Джими.

— За какво?

— За същото. Без теб нямаше да преживеем най-вълнуващата ваканция в живота си. Ей, Джим...

— Да?

— Помниш ли какво ти казах? Ако можеш да се изправиш срещу „Асовете“, побойниците в училище ще ти се видят кръгла нула.

— Точно така — отвърна момчето и тя долови усмивка в гласа му. — Те са кръгла нула.

На верандата Лора отново се полюбува на ослепителните сини нюанси на морето. По това време само след седмица щяха да летят към

дома. Ако можеше да се вярва на прогнозата за времето, в Сейнт Айвс щеше да вали, но Лора изобщо не я интересуваше. Раят е хубаво място, но още по-хубаво е у дома.

Издание:

Лорън Сейнт Джон. Отвлечане в Карибите

ИК „Фют“, София, 2013

Редактор: Албена Раленкова

ISBN: 978-954-625-793-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.